HARLEQUIN

109. Farel
90. sor.
219 Ft

TIFFANY

Szerdai!

LORI FOSTER

MEZ-TELENÜL

Jerikó szín lenne kő Carlie-t, amikor hárcnapjának órájára jelenik meg barátnője jóvoltából, Mádai éjjel sem vesz a férfiak, ezzel viszont elszalasztja régi kapcsolat a szerelt. Zavarában a lány lemondóra mondott, de beszélgetnek szépen, Tyler a nyomába ered...

1. FEJEZET

- Szedd már össze a bátorságodat!

Carlie felnevetett, bár pattanásig feszültek az idegei.

- Mondhatsz, amit akarsz, Brenda, ebben a szerelésben akkor sem rohanhatok be az emberek közé!

- Rohanásról azért túlzás beszélni, elvégre már régen itt kellett volna lenned.

Carlie a ház mögött állt meg a kocsival, biztos távolságban a jelmezbálra igyekvők sokaságától. Az úszómedencét és a fürdőházat színes villanykörték világították meg, noha ebben a hűvös időben aligha jutott volna az eszébe bárkinek is, hogy megmártózzék a vízben.

- Te vagy az oka. Nem értem, hogyan gondolhattál ki nekem ilyen jelmezt. Ez egyszerűen...

Carlie nem talált megfelelő szavakat a ruhája leírására. Akkor követte el a legnagyobb hibát, amikor engedett barátnője rábeszélésének, és megígérte, hogy eljön az idétlen álarcosbáljára. Brenda persze nem árulta el előre, hogy háremhölgynek akarja öltöztetni. Ó meg azt hitte, mindenszentek előestéjéhez illően óriástök vagy boszorkány lesz. Ezt a szabados öltözetet magától soha nem vette volna fel.

- Miért háborogsz? Nagyon jól áll. Csak azt akartam, hogy szórakozz egy kicsit. Engedd el magad, és vegyülj el a tömegben! Beszélgess az emberekkel!

- Akarod mondani, a férfiakkal. - Carlie a fejét rázta. - Tévedsz, ha azt gondolod, hogy rám fér egy kis kimozdulás, mert egyébként remeteéletet élek. Éppen eléggé lefoglal az iskola. - A fiatal nő már sokadszor nézett végig magán kétkedőn. - Hogy juthatott ilyesmi az eszedbe?

- Azt mondtad, nincs idődd jelmezkeresésre. - Brenda megvonta a vállát. Egyébként csábos háremhölgy lett belőled. Egész este nem lesz nyugtod az agglegényektől. Nem ártana, ha belátnád végre, hogy szép vagy, amikor nem rejted el a bájaidat az örökös rakott szoknyáid meg az egyenes szabású blézereid alá.

Carlie elhúzta a száját. E percben mindennek érezte magát, csak szépnek nem. A kirakatba kitett árut sokkal találóbb kifejezésnek gondolta.

- Kik azok az agglegények, akiket meghívtál, ha szabad érdeklődnöm?

- Szerintem mindegyiket ismered - legyintett Brenda. - Jason üzlettársa lesz itt, szomszédok, barátok... na és Tyler.

Carlie a másodperc törtrészéig megdermedt, aztán ráncba szaladt a homloka.

- Tyler Ramsey eljön egy jelmezbálra? Nem hittem volna, hogy a híresneves sógorod hajlandó lealacsonyodni egy efféle...

- Légy szíves, ne ócsárold a mulatságomat!

- Eszemben sincs. Csak azt gondoltam, hogy ő kizárólag drága szállodákban rendezett fényűző fogadásokon érzi jól magát.

Carlie nem tudta elképzelni, hogy Tyler hajlandó lenne jelmezbe bújni. A jól menó ügyvédnek mindig tökéletes a megjelenése, és nem szokott egyedül társaságba járni.

A barátnőit sűrűn cserélgeti, de az oldaláról soha nem hiányzik egy feltűnően jól öltözött szépség.

- Jason meghívta, és Tyler eljött, mert nem akarja megbántani a testvérét. Tudod, hogy nagyon szeretik egymást. - Brenda megcsóválta a fejét. - Ti ketten amúgy igencsak hasonlóak vagytok.

- Ugyan már! - vágott egy fintort Carlie. - A sógorod meg én két külön

világban élünk.

- Félreismered Tylert. Neki is nehéz gyerekkora volt. - Brenda megsimogatta a barátnője karját. - Igaz, ő bármikor számíthatott Jasonre.

- Az én bátyám viszont saját életét élte - felelte Carlie -, és jól tette.

Senkitől nem várhatjuk el, hogy megoldja helyettünk a gondjainkat.

- Jason soha nem mondana nemet Tylernek, ha segítségért fordulna hozzá.

- A férjed nagyszerű ember, az öccse viszont legfeljebb külsőleg hasonlít rá.

- Ma már talán így van, de régebben, mielőtt megismert engem, Jason is egészen más volt -jegyezte meg Brenda somolyogva. - Azt hiszem, Tyler ugyanúgy megváltozna, ha megtalálná az igazit.

Carlie megvetően felhorkant.

- Ez elég nehéz lesz, ha továbbra is úgy cserélgeti a kedveseit, mint más a fehérneműjét. Annyi idő alatt meg sem ismerheti őket.

Brenda mosolygó szemmel méregette a barátnőjét.

- Feltűnően sokat tudsz ifjú sógorom magánéletéről.

- Annyira azért már nem fiatal - válaszolta Carlie kitérően, és fülig vörösödött, mert tagadhatatlanul rajtakapták. - Úgy értem, felnőtt ember.

Harminc már biztosan megvan...

- Hidd el, nem Tylerrel van baj! Ha nem tart ki sokáig egy nő mellett, annak egyes-egyedül az az oka, hogy az eddigi barátnőit nem érdekelte más, mint a doktori címe meg a vastag pénztárcája. Ő ugyan fennen hangoztatja, hogy nem vágyik tartós kapcsolatra, de engem nem csaphat be. Tudom, hogy nem érzi így jól magát.

Carlie úgy gondolta, hogy a nőket sokkal inkább Tyler megjelenése és férfias bája vonzza, de ezt a véleményét megtartotta magának. Még csak az hiányozna, hogy Brenda azt higgye, belebolondult a sógorába!

- Nem kell a védelmedbe venned Tylert - mondta csitítóan. - Az ő dolga, mit csinál. Senkinek nem tartozik elszámolással.

- Jól van. Akkor bemehetünk végre? Azt hiszem, mindjárt elered az eső.

Carlie felnézett a sötét égboltra ő is érezte a közeledő eső szagát.

- Menj előre, Brenda! Én is mindjárt jövök.

A barátnője rövid habozás után bólintott.

- Rendben, de ne gyere nagyon sokára!

Nagyon sokára? Akkor is elsietné a dolgot, ha többórás késéssel érkezne meg! Carlie-nak nagyon nem akaródzott bemennie, bár egészen biztos volt abban, hogy senki nem fog ráismerni. Ugyan ki gondolná, hogy ez a merész jelmez Carlie McDanielst, a férfikerülő tanárnőt rejti?

A paróka és a színes kontaktlencse még a haja meg a szeme színét is megváltoztatta. Ha valaki gyáva nyúlnak nevezné, tökéletesen igaza lenne. Két hosszú év telt már el a válása óta. Ennyi idő alatt illett volna talpra állnia, és régóta rendet kellett volna már raknia az életében. Az önérzetén ejtett seb azonban még mindig nem gyógyult be teljesen. Hiába győzködi a barátnője, hogy szép és kívánatos, amikor a volt férje éppen az ellenkezőjét hitette el vele.

Bosszúsan elhessegette magától a nyomasztó emlékeket, aztán minden bátorságát összeszedte, és elindult a bejárati ajtó felé. Brenda kedvéért marad egy órát, majd angolosan távozik. Egyszeriben földi paradicsomnak érezte kicsi, de barátságos házát, ahol senki nem vár rá.

Tyler Ramsey gyűlölte az estélyeket, fogadásokat, kerti ünnepségeket. A jelmezbálokról nem is beszélve. Mosolyogva körbejártatta tekintetét a vendégseregen, és vigyázott, hogy ne látsszék meg rajta, mennyire unatkozik. Az egyik ilyen összejövetel tizenkilenc, a másik meg egy híján húsz. Ugyanazok az ostoba játékok, ugyanaz a képmutatás és színlelés. Amióta belépett, állandóan magán érezte a férfiakra vadászó magányos nők többé vagy kevésbé leplezetlen pillantásait.

Kleopátra, a tündérkirálynő és az indián lány egyaránt kifogástalanul alakítja a szerepét. Semmi kétség, nőcsábász híre keltette fel az érdeklődésüket. A szerencsétlenek nem tudhatják, hogy a fele sem igaz annak, amit róla pusmognak.

Maga sem értette, miért engedett Brenda rábeszélésének, hogy jöjjön el a jelmezbáljára. Alighanem azért, mert jó ideje unalmas az élete. Elkelne benne némi izgalom, és valaki, aki megnevetteti...

Néha-néha irigykedve gondolt a testvérére. A bátyja hálát adhat az égnek, mert megtalálta Brendát, de ő ritka példánya a nemének. Most is tele a ház nőkkel, látszólag mindegyik más, valójában azonban mind egyformák. Nevetnek, enyelegnek, isznak. Minden mozdulatuk, valamennyi mondatuk kiszámított és előre kiszámítható.

Sokan megdicsérték a jelmezét, és jóformán mindenki megjegyezte, hogy kalóznak öltözve még izgalmasabb jelenség, mint máskor. Felismerték, mert nem vett fel álarcot, és nem is festette ki magát, mint sok másik vendég. Csak a fél szemét kötötte be álcázásul. Bő, fehér ing és testre simuló, fekete nadrág tette teljessé a maskaráját. Széles derékszíján kard fityegett, a lábára pedig térdig éró, fekete csizmát húzott.

Unottan leült egy székre, és közönyösen nézegette a tarka forgatagot.

Egy szőke germán istennő odasétált hozzá, és sokatmondó mosollyal letelepedett a térdére. Tyler jól ismerte ezt a mosolyt. Régebbi szeretője, Valerie kívánta vele a tudtára adni a szándékait. Volt idő, amikor megértően fogadta volna a közeledését, most azonban felbosszantotta, ám uralkodott magán, és udvarias képet vágott.

Viszonyuk kérészéletű volt, és - Valerie kifejezett óhajára - semmire sem kötelező. A szakítás egyikükön sem ejtett sebet. Valerie olyan férfit keresett, aki ismeri a játékszabályokat, a legjobb és legdrágább dolgokat is megengedheti magának, s otthonosan mozog a megfelelő körökben. Szerette Tyler sportkocsiját, szerette a kapcsolatait, és jól érezte magát vele az ágyban. Ebben a sorrendben.

- Nem ismersz meg, Ty?

- Dehogynem. Gyönyörű germán istennő vagy. - A férfi legendás kedvessége megint eresebbnek bizonyult a bosszúságánál.

Valerie gyöngyözően felkacagott.

- Te pedig elképesztően hiteles kalóz. Később majd kifosztod a házat, és elrabolod a lányokat?

- Ahogy mondod, szívem.

Az istennő csücsörítve beletúrt a hajába.

- Nagyon izgi vagy ma este...

A férfinak uralkodnia kellett magán, hogy ne vágjon fintort. E pillanatban már nem is érezte olyan szörnyűnek a gondolatot, hogy egyedül kell hazamennie egy üres házba.

Már fel akart állni, hogy elszökjön a jelmezbálról, amikor Brenda egyszer csak várakozásteljes arccal a konyha felé fordult. Szája elragadtatott mosolyra húzódott, a mellette álló római katonának meg majdnem kiesett a pohár a kezéből.

Ma este most először ébredt érdeklődés Tylerben. A konyhaajtóra szegezte a tekintetét, és várt. Tudni akarta, mitől lett a sógornője hirtelen ennyire lelkes. Óvatosan kiszabadította magát Valerie öleléséből, és kíváncsian felállt. A szemét egy másodpercre sem vette le a konyhaajtóról, és annyira összpontosított, hogy nem hallotta meg volt barátnője felháborodott tiltakozását.

És akkor megpillantotta! A Brenda mellett bizonytalanul álldogáló nő szemlátomást nem vette észre, hogy csodáló tekintetek tapadnak rá - teljes joggal, elvégre lélegzetelállítóan gyönyörű volt. Fekete haja lágy hullámokban omlott a vállára, a jelmeze pedig szinte semmit nem bízott mások képzeletére.

Buja. Ez volt az első szó, amely Tylernek eszébe jutott róla. Nem deszka, de csak ott gömbölyű, ahol annak kell lennie. Átlátszó törökbugyogója semmit nem rejt el hosszú lábából, amelyet szobrász keze sem faraghatott volna tökéletesebbre. A dereka vékony, a köldöke nem több, mint halvány árnyék feszes hasán. Nő létére izmos és széles a válla. A melle telt és kemény. Arcát eltakarta a fátyol, ám Tylert ez nem zavarta.

A férfi még ilyen messziről is érezte, hogy a csodaszép nő ideges. Mintha elképesztené, és talán kicsit bosszantaná is az érdeklődése. Lerítt róla, hogy a legszívesebben felkötné a nyúlcipőt.

Tyler nem mosolygott, miközben levette a szemkötőjét, és lassan elindult a háremhölgy felé. A fiatal nő tágra nyílt szemmel nézte, és látszott rajta, hogy menekülne, ha tudna, de mozdulni sem bír. Közelebbről a férfinak feltűnt, hogy az ismeretlen szépség szeme természetellenesen kék.

Kontaktlencsét viselne, hogy még tökéletesebb legyen a jelmeze?

Tyler egyre kíváncsibb lett. Már csak néhány lépésnyire járt a céljától, amikor Valerie állta el az útját. A férfi ingerült pillantást vetett rá.

- Tyler, várj! Beszélni szeretnék veled. - A lány megfogta az ügyvéd karját, és búgó, csábosnak vélt hangon folytatta: - Holnap este egy fogadásra vagyok hivatalos, és nincs kísérőm. Remek mulatságnak ígérkezik.

A férfit bosszantotta, hogy volt barátnőjének mindig csak akkor jut az eszébe, ha akar tőle valamit. Arra a jótékonysági rendezvényre ezer dollár a belépő, úgyhogy nyilván csupa fontos ember lesz jelen. Valerie nélküle soha nem jutna be oda hát akkor majd legfeljebb otthon marad.

Megrázta a fejét, és megint a háremhölgy felé fordult... Még éppen látta, hogy a hátsó ajtón át kisurran a kertbe. A csábos ismeretlen egyértelműen menekülőre fogta a dolgot. Csak nem előle fut? Semmiképpen sem tévesztheti szem elől!

Ám Brenda elkapta a karját, amikor az elbűvölő háremhölgy után akart eredni.

- Nekem már nem is köszönsz, Tyler?

- Tessék? - kérdezte a férfi bosszúsan.

A sógornője értetlenül meredt rá.

- Mi van veled?

- Ki volt az?

Brenda felvonta a szemöldökét.

- Ó, csak egy vendég!

Tyler fürkészőn az asszony szemébe nézett.

- És már el is megy?

- Nem, csak szégyenlős egy kicsit. Sokáig kellett győzködnöm, hogy jöjjön el ma este, és most inába szállt a bátorsága.

- Kimegyek a kertbe, hogy egy kis friss levegőt szívjak.

- Esik az eső. Mit akarsz...

A férfi már csak a válla fölött szólt vissza:

- Ne félj, Brenda, nem hozok be sarat a házba!

Kilépett a kertbe, és körülnézett. Kivilágított út vezetett a fürdőházhoz, amelynek éppen becsukódott az ajtaja. Tyler szíve vadul kalapált, miközben sietős léptekkel haladt a felázott ösvényen. Pattanásig feszültek az izmai, és nem tudta volna megmondani, mikor fordult elő vele utoljára, hogy ennyire meg akart volna ismerkedni egy nővel.

Komoly önuralom árán elérte, hogy ne lépjen be azonnal a fürdőházba.

Hátrahajtotta a fejét, és várta, hogy az eső lehűtse felforrósodott arcát.

Megkergültél?- korholta magát gondolatban. Ez a nő ugyanolyan, mint az
összes többi! Őt is biztosan unja valaki.

Megfogta a kilincset, és félig-meddig abban reménykedett, hogy a háremhölgy magára zárta az ajtót. Nem így volt. Tyler belépett, és megállt a küszöbön, hogy a szeme megszokhassa a félhomályt. Aztán megpillantotta, akit keresett.

A nő háttal állt a bejáratnak. Egyik kezét a homlokára tapasztotta, a másikat meg ökölbe szorította. Összerezzent és megfordult, amikor az ajtó halk kattanással becsukódott Tyler mögött. Hátrált egy lépést, és elképedten meredt a férfira.

Az újonnan érkezett nagyot nyelt. Érezte, hogy a háremhölgy ideges és bizonytalan, de a legnagyobb meglepetést ő okozta saját magának. Életében nem érzett még ilyen erős vágyat arra, hogy megvigasztaljon, megnyugtasson egy nőt. Legszívesebben a karjába zárta, simogatta... és a magáévá tette volna.

Mély sóhajjal a csukott ajtónak vetette a hátát, és mosolyt kényszerített magára.

- Jó estét!

Carlie mozdulni sem bírt. Magán érezte Tyler pillantását, és minden egyes lélegzetvételét hallotta. Fogalma sem volt, hogyan kellene viselkednie. Brenda sógora nem ismerhette fel, de az egyértelmű, hogy tetszik neki, amit lát.

Férfi rá így még nem nézett. Carlie ha akart volna, sem tud megszólalni, mert egyszeriben hatalmas gombóc nőtt a torkában.

- Maga nagyon szép - suttogta Tyler.

Carlie nem hitt a fülének. Brenda ugyan váltig állította, hogy a férfiak el lesznek tőle ragadtatva, ő azonban kinevette. Jason testvére eddig szinte tudomást sem vett róla, ha találkoztak. Igaz, ő sem ilyen ruhát szokott viselni. Semmi kétség, óriási hibát követett el, amikor felvette ezt a jelmezt!

Tyler még mindig meredten nézte, ő pedig lázasan törte a fejét. Mit mondjon?

- Maga pedig... veszélyesnek látszik.

A férfi elmosolyodott, és elővillant hófehér, hibátlan fogsora.

- Nem izgatót akart mondani?

Carlie zavartan rázta a fejét.

- Hová lett a barátnője? - kérdezte halkan.

Tyler előrehajolt, mintha erőltetnie kellene a fülét, hogy hallja, amit a háremhölgy mond, és lassan elindult feléje.

- Nem a barátnőm.

Hazudik, gondolta Carlie. Ez a férfi nem jár egyedül társaságba. A kisujját sem kell megmozdítania, mégis tapadnak rá a szebbnél szebb nők.

Valerie Rush pedig vitathatatlanul gyönyörű. Emellett ravasz és hihetetlenül magabiztos. Azaz mindenben a tökéletes ellentétem, vonta le Carlie magában a következtetést.

Miért jöhetett utána Tyler? Eddig mindig tudta, hányadán áll vele. Nem az a férfi, aki bárhol és bármikor észrevétlen marad. Fekete hajú, jóképű, kedves és szeretetreméltó. És legfőképpen elérhetetlen. Legalábbis egy magafajta nőnek.

Amióta zátonyra futott a házassága, egyébként sem érdeklik a férfiak.

Még Tyler Ramsey sem!

A férfi egy újabb lépést tett előre, Carlie pedig egészen a falig hátrált.

Tyler leplezetlen érdeklődéssel méregette, amitől a nőt ismeretlen érzések kerítették hatalmukba. Összeszorult a gyomra, és olyan erősen érezte a férfi kisugárzását, hogy beleszédült.

Odakint egyre erősebben esett. Kövér cseppek kopogtak az ablakokon meg a tetőn. Carlie örült, hogy nem gyújtott fényt a házban. A félhomályban azt hihette, álmot lát. Tyler pedig nem ismerheti meg.

A férfi váratlanul kinyújtotta a karját, de mindjárt le is engedte.

- Ismerjük egymást?

Carlie megrázta a fejét.

- Nem. - Ezt az érdeklődő, odafigyelő férfit, akiből csak úgy áradt az érzékiség, valóban nem ismerte. A levegő megtelt az illatával, és szinte kézzel foghatóan érezte a jelenlétét.

Nem mert megszólalni, de mit is mondhatna? Tyler valójában nem őmiatta viselkedik ilyen szokatlanul, hanem az éjszaka és a maszkabál titokzatos légköre miatt. Ha megtudná, kivel van dolga, nagyon hamar lelohadna az érdeklődése. Udvariasan meghajtaná a fejét, ahogyan üdvözölni szokta, és menne, hogy élje tovább az életét.

Most azonban egy háremhölgyet látott maga előtt, akihez még közelebb lépett, és Carlie elhatározta, hogy nem leplezi le magát. Tyler soha nem fogja megtudni, kit rejt a fátyol! El kell mennie innen. El kellene mennie...

A férfi a karjára tette a kezét:

- Várjon, kérem! - Carlie reszketve el akart húzódni, és Tyler azonnal eleresztette. - Bocsásson meg! - A háremhölgy most már egész testében remegett. - Látom, hogy fázik.

A fiatal nő bizonytalan léptekkel elindult, de a férfi hirtelen megint ott volt mögötte. Carlie nem látta, ám érezte, hogy beteríti a teste melege. Különös forróság öntötte el, és remegni kezdett a térde. Ismeretlen, idegen volt ez az érzés. Megborzongott, amikor Tyler lehelete cirógatni kezdte a tarkóját, a tenyere pedig a vállát simogatta gyengéden, melengetőn. Az érintése óvatos, már-már félénk volt. Carlie nem mozdult. A férfi mellkasa a hátához ért, combja a combjához.

Tyler mélyet sóhajtott, aztán megfogta az ismeretlen szépség vállát, megfordította, és szorosan magához húzta. Amikor megszólalt, rekedt és bizonytalan volt a hangja:

- Akarlak... Azonnal megkívántalak, amint megláttalak.

Carlie mozdulatlanul állt, még akkor is, amikor a férfi ajka bejárta a fülét.

- Akarlak - ismételte meg Tyler. - Maradj velem!

Legmerészebb álmában sem gondolta volna a tanárnő, hogy valaha is ilyen szavakat fog hallani Tyler Ramsey szájából. Hihetetlen! Mintha a legtitkosabb vágyai válnának valóra. Nyelt egyet, és lehunyta a izemét.

- Én is akarlak - suttogta.

2. FEJEZET

Tyler lassan kifújta a levegőt, hogy lecsillapodjék. A háremhölgy azt mondta, vele marad. Sem a saját, sem a gyönyörű nő viselkedését nem értette, csak azt tudta, hogy semmiképpen sem szabad őt elengednie. A többi hölgyvendég odabent elbújik a jelmezében, ő viszont közszemlére teszi a bájait, bár szemlátomást nincs tisztában a szépségével. És még most, ebben a meghitt pillanatban is hihetetlenül sebezhetőnek tűnik. Sebezhetőnek és bizalmatlannak.

A férfi lehajtotta a fejét, belélegezte a titokzatos ismeretlen illatát, és megsimogatta meztelen hasát. A fiatal nő összerezzent, és távolabb húzódott. Tylert meglepte a mozdulat, és fegyelmezte magát, hogy ne éljen megint hozzá.

- Nem bántalak.

A háremhölgy egész testében reszketett, s ez elárulta a férfinak, hogy nagyon tapasztalatlan lehet. Most már az asszony gyanakvását is értette.

Először zavarba ejtette ez a felismerés, de aztán felébredt benne a védelmező ösztön, ami még soha életében nem fordult elő vele. Vigyáznia kell, nehogy elijessze ezt a különös teremtést. Óvatosan, gyöngéden a karjába zárta.

- Ne félj! Soha nem okoznék neked fájdalmat.

Carlie a bizalom néma jeleként a férfi karjára tette a kezét. Tyler fura bizsergést érzett a gyomrában, és újfent elcsodálkozott teste szokatlan viselkedésén. Lassan, már-már szégyenlősen lehajtotta a fejét, félrehúzta a fátylat, és szájával megérintette a nő ajkát. Nem szenvedélyes, sokkal inkább szelíd volt a csókja. Carlie nem tudott mit kezdeni a kezével, és tétován a férfi mellkasára tette. Tyler halkan felnyögött, s még közelebb húzta magához a zavarba ejtő ismeretlent.

- Nyisd ki a szád! - kérte halkan. Társa teljesítette a kérését, ő pedig a nyelve hegyével végigsimított az ajkán.

Carlie az ingébe kapaszkodott, és alig hallhatóan zihált. A férfi önkéntelenül hozzásimult, hogy érezze, mennyire izgatott. A háremhölgyet láthatóan meglepte a leplezetlen vágy, és lehunyta a szemét.

Tyler már sokadszorra ámult el. Soha semmi nem izgatta fel még anynyira, mint ez az ártatlan elfogadás. A fátyol az útjában volt, ám amikor végleg el akarta távolítani az akadályt, Carlie elhúzódott tóle, és rémülten a szája elé kapta a kezét.

- Nem akartalak... - A férfi értetlenül csóválta a fejét. - Bocsáss meg!

Azt hittem... te is szeretnéd.

- Nem veheted le a fátylamat! Nem tudhatod meg, ki vagyok!

Tyler közelebb lépett, és érezte, hogy felforr a vére. Életében nem találkozott még elragadóbb nővel. Maga felé akarta fordítani a fejét, a háremhölgy azonban nem nézett rá. Erre gyengéd erószakkal megfogta az állát.

- Mit szeretnél?

Carlie nagyot nyelt.

- Téged - suttogta, és odasimult hozzá.

Tyler ámulva levegő után kapkodott, aztán megint megcsókolta a rejtélyes idegent. Annyira kívánta, hogy az már fájt. Ám ezúttal nemcsak a teste irányította, hanem az az olthatatlan vágy is, hogy mindent megadjon ennek a csodálatos teremtésnek, amit az remél és vár tóle. Nem szabad megbánnia, hogy bízik benne! Semmit sem szabad megbánnia. Carlie reszketett, és kétségbeesetten markolta a férfi ingét. Tyler megragadta a nő szűk kabátkájának legfelső gombját.

- Édes, titokzatos kis háremhölgyem! - súgta rekedten.

A fiatal tanárnő megremegett, amikor a férfi kigombolta a jelmezén az első gombot. Felkapta a fejét, és kérdőn nézett Tylerre, de azért nem tiltakozott. A férfi elmosolyodott, és még egy gombot kinyitott. Mutatóujja Carlie mellét és nyakát simogatta. Aztán kedvesének szájára tapadt a tekintete, és ujjhegyével finoman lehúzta az alsó ajkát. A háremhölgy engedelmesen kinyitotta a száját, és forró nyelve megérintette Tyler ujjait. A férfi lehunyta a szemét, és mély levegőt vett.

Mielőtt ajka a nő mellére vándorolt volna, még egyszer gyengéden szájon

csókolta az egyre rejtélyesebb ismeretlent.

Carlie hangosan felnyögött. Tyler érezte a teste melegét, miközben a vékony anyagon keresztül óvatosan fogai közé vette a mellbimbóját. Aztán a harmadik gomb is kinyílt, és a férfi végre tenyerébe foghatta párjának telt mellét. Kis ideig gyönyörködve nézte, mielőtt rátapasztotta volna az ajkát. Carlie torkát kéjes hang hagyta el, ujjait belefúrta Tyler hajába.

A kalóz letérdelt eléje, átfogta a csípőjét, csukott szemmel hozzásimult,

és mélyen beszívta csábos illatát. Nem sietett. Valamennyi érzékszervével fel akarta deríteni ezt a csodát. Tudni akarta, milyen a tapintása, az íze, az illata. Nézni is szerette. Látta, hogy élvezi az együttlétüket, és ez még jobban felkorbácsolta a vágyát. Sietség nélkül kibújtatta a cipőjéből, és áhítattal simogatni kezdte vékony bokáját. Keze elindult felfelé, a combjára, onnan a fenekére vándorolt, és lesimogatta róla a törökbugyogót.

Észrevette, hogy a fiatal teremtés zavarba jött. Előrehajolt, és megcsókolta a köldökét. Szerette volna megnyugtatni, elmondani, hogy soha hasonlót nem érzett még, de nem jutottak eszébe a megfelelő szavak.

Carlie mozdulatlanul állt, miközben Tyler a testében gyönyörködött. A férfi egyetlen nőt sem kívánt még ennyire. Ott térdelt előtte, és minden önuralmát össze kellett szednie, hogy ne rohanja le. Nem ismert magára. Az érzések, amelyek a hatalmukba kerítették, e pillanatig ismeretlenek voltak számára.

A kigombolt szűk, felsőrész inkább díszítette, semmint takarta a csodaszép testet, amit csak még vonzóbbá tett a félhomály. Tyler tekintete bejárta a mellbimbó sötét holdját, a köldököt és a combok közötti puha szőrzetet. Majd pillantását előbb az ujjai követték, végül a nyelvével kezdte izgatni a nő testének legérzékenyebb pontját.

A rejtélyes hölgy hátrább húzódott, és rémülettel vegyes elragadtatással nézett rá.

A férfi lassan felállt. Arca lángolt, mellkasa szaporán emelkedett és süllyedt, de megpróbált nyugodtnak látszani.

- Mi baj? - kérdezte.

- Ezt... nem szabad. - A háremhölgy hangja nem volt több rekedt suttogásnál.

Tyler rádöbbent, hogy a nő mennyire tapasztalatlan, és nem sürgette tovább. Azt azonban mindenképpen az értésére akarta adni, hogy hihetetlenül csábító.

- Tudom, mire gondolsz - felelte csendesen -, de mindenütt szeretnélek megcsókolni. Nem láttam még nálad izgatóbb asszonyt. A tested legrejtettebb zugát is fel akarom deríteni!

Carlie megborzongott. Kinyújtotta a karját, és a férfi hevesen dobogó szívére tette a kezét. Tyler rátapasztotta a kis kézre a tenyerét, a másik kezével pedig kigombolta az ingét. Soha nő nem nézett még rá ilyen vérforralóan leplezetlen kíváncsisággal!

Kibújt a nadrágjából. Zsebében talált egy csomag óvszert, amelyet az asztalra tett, mielőtt a nadrágját egy székre hajította volna.

Megint az izgalmas háremhölgy felé fordult, és magához húzta szemlátomást tétovázó párját. Miközben a testén érezte csupasz, meleg bőrét, megcsókolta a nyakát, a vállát, keze pedig a hasát simogatta.

Türelmes és óvatos volt, bár hihetetlenül erős vágyon kellett uralkodnia. Férfiasságát Carlie csípőjéhez nyomta, mert tudni akarta, milyen hatást tesz rá izgalmának félreérthetetlen testijeié.

Amikor megint simogatni kezdte a combjai közötti selymes szőrzetet, a nő nem húzódott el. Hangosan felnyögött, miközben a férfi ujjai egyre mélyebbre és mélyebbre hatoltak benne.

Tyler szíve majdnem kiugrott a helyéből.

- Jól van, engedd el magadat, édesem! Érzem, hogy te is kívánsz mondta nagyon halkan, és mosolyogva vette tudomásul, hogy a félénk hölgy egyre erősebben a testéhez tapad.

Önuralmának határán Tyler felemelte, és a keskeny kanapéhoz vitte a fekete hajú szépséget. Vére másodpercről másodpercre forróbban száguldott az ereiben, s ujjával, szájával addig folytatta az érzéki játékot, amíg a gyönyörűséges ismeretlen már zihálva szedte a levegőt.

Amikor remegve felért a csúcsra, a férfi fölébe hajolt, két keze közé fogta az arcát, és érezve, hogy sír, kedvesen megsimogatta remegő ajkát.

- Nincs semmi baj, édesem. Nyugodj meg!

Carlie a fejét rázta.

- Én még soha nem... - suttogta fojtott hangon.

- Tudom. - Tyler nem bírta tovább. Elvette az asztalról a kis csomagot, és feltépte. A titokzatos nő nem nézett rá még mindig szaporán lélegzett, és halvány, már-már elragadtatott mosoly játszott az ajkán. Társa elégedetten nyugtázta a csodálat e néma jelét.

Gyengéden beletúrt a fekete hajba, és csak most vette észre, hogy paróka. A rejtőzködés újabb jele még jobban felkorbácsolta szenvedélyét. Csupa rejtély ez a nő, és neki meg kell fejtenie a talányt!

Ahogy széttolta a combjait, és óvatosan belehatolt, a háremhölgy átfogta a derekát, és készségesen megemelte a csípőjét. Ha ez álom, gondolta Tyler mámorosan, akkor soha többé nem szeretnék felébredni! Teste lángolt, és remegve igyekezett uralkodni magán, de sikertelenül.

Az érzés leírhatatlan volt. A nő ösztönösen átvette az ütemét, és sarkallta, ösztökélte, hogy még gyorsabban mozogjon. Tyler rekedt nyögéssel hátravetette a fejét, vonásait eltorzította a kéj.

- Te... csodálatos vagy - zihálta, és diadalmasan felkiáltott, amikor mindketten felértek a csúcsra. Utána áhítattal simogatta a gyönyörű testet, és soha nem tapasztalt elégedettség töltötte el. Egyetlen nővel sem volt még ilyen csodás a szerelem.

Kis idő múlva felkönyökölt, és látta, hogy kedvese boldogságtól csillogó, egyszersmind zavart csodálkozást tükröző tekintettel mosolyog. Rádöbbent, hogy azt szeretné, ha ez az éjszaka sohasem érne véget.

- Kérlek, ne hagyj még itt! Ugye, velem maradsz?

A háremhölgy félénken és bizonytalanul bólintott. Tyler megkönnyebbült sóhajjal átkarolta, és fölébe gördült, hogy egymáshoz érjen a testük.

- Nagyon finom - dünnyögte, s hüvelykujjával addig izgatta a bimbóját, amíg megkeményedett. - Egész éjjel szeretni foglak, édesem, és te megint találkozni akarsz majd velem! Ha felébredsz, én leszek az első gondolatod. Emlékezni fogsz az érintéseimre - mormolta Tyler, és ujjai ismét a háremhölgy combjai közé siklottak. - Azt akarom, hogy gondolj rám, mert nekem mostantól fogva minden gondolatom te leszel!

A férfi beváltotta ígéretét. Addig szerette a titokzatos háremhölgyet, amíg mind a ketten a végkimerülés határán jártak.

Órákkal később, jóval éjfél után, Tyler elaludt. Carlie elnézte a karjában fekvő férfit, és álmában is szépnek találta. Természetesen soha nem tudhatja meg az igazságot! A föld alá süllyedne szégyenében, ha Tyler rájönne, kivel töltötte az éjszakát. A magafajta szürke és jelentéktelen nőket észrevenni is alig szokta, nemhogy ágyba bújjon velük. Nem mintha ő azért öltözött volna fel ma estére ilyen csábosán, hogy férfit fogjon magának. Sem most, sem máskor nem akart hódítani. Megtanulta, hogy a szerelem fáj. Jó iskola volt számára a kudarccal végződött házasság.

Kiderült, hogy csakis saját magára számíthat. A bajban nem állt mellé a nagyapja, aki soha nem szerette igazán. A szülei halála után felnevelte ugyan, de mindig is éreztette vele, hogy kolonc a nyakán. A bátyjára sem számíthatott, aki kerek perec kijelentette, hogy egye meg, amit főzött. Egyedül kellett helyrehoznia a hibákat, amelyeket elkövetett.

A házassága volt a legnagyobb hiba. Olyan nagy, hogy valószínűleg élete végéig nem fogja elfelejteni. Az igazságot semmiképpen nem mondhatja el Tylernek, de arra legalább rájött mellette, hogy képes élvezni a testi szerelmet. A volt férje tévedett, és jogtalanul vetette oly gyakran a szemére, hogy hideg, érzéketlen. Alighanem ezzel is az önbizalmát akarta lerombolni.

A férfi megmozdult álmában, de aztán aludt tovább. Carlie mosolyogva fölébe hajolt, és csókot lehelt a szája sarkába, mielőtt óvatosan felkelt. Amikor Tyler várakozásteljes mosollyal az ajkán felébredt, üres volt mellette a kanapé.

3. FEJEZET

- Senkinek nem mondhatod el, hogy itt voltam a jelmezbálodon!

Brenda behúzta a konyhába a barátnőjét.

- Majd belepusztultam az aggódásba. Hová tűntél az este? Egyszerűen kámforrá váltál. Azt hittem, szórakozol egy kicsit, ha már eljöttél. Carlie összerezzent. Semmi kétség, jól szórakozott, ha nem is úgy, ahogyan Brenda gondolta.

- Nem akartalak nyugtalanítani. Sajnálom.

- De mi történt? Miért menekültél el?

Carlie nem tudta, mennyit meséljen el a történtekből a ház asszonyának. A teljes igazságot semmiképpen nem kötheti az orrára, ez egészen biztos. Az éjszaka varázslatos volt, olyan élmény, amelynek minden percét örökre elraktározza az emlékezetében, de senkivel nem osztja meg. Még Brendával sem. Valamit azonban mondania kell...

- Bevallom, iszonyatosan idétlennek éreztem magam a jelmezemben.

Talán ha olyasmi lett volna rajtam, ami nem annyira...

- Izgató?

Carlie észrevette, hogy a barátnője somolyog.

- Igen. Akkor talán maradtam volna.

- Sajnálom, hogy rád erőltettem azt a göncöt. Csak azt akartam, hogy belásd, szép vagy és izgalmas. Az örökös bő nadrágkosztümjeidben kimondottan testesnek látszol. - Brenda lebiggyesztette az ajkát. - Egyébként Tyler felfigyelt rád.

Carlie érezte, hogy felgyorsul a szívverése.

- Mondott neked valamit?

- Megkérdezte, ki vagy.

- Remélem, nem árultál el! - Carlie majdnem belehalt az izgalomba, amíg Brenda válaszát várta.

- Nem. Mindössze annyit mondtam, hogy az egyik vendég. Nyugodj meg! Nem a világ vége, ha Tyler érdeklődik irántad. Nem tagadhatod, hogy roppant jóképű férfi.

De még milyen jóképű! Carlie idegesen megnedvesítette kiszáradt ajkát.

- Tegnap... beszéltünk.

- Tényleg?

- Igen. - A nő megköszörülte a torkát. - A fürdőházban.

Brenda szeme hatalmasra kerekedett a csodálkozástól.

- Esett - folytatta a barátnője nagy sietve -, és bementünk, hogy ne ázzunk el. Úgy tűnt, hogy... felkeltettem az érdeklődését.

- Komolyan?

Carlie utálta a Brenda hangjából kicsendülő várakozást.

- Nem ismert fel.

- Persze hogy nem. Elvégre megszokta, hogy így lát. - Brenda vendégének sötét nadrágkosztümjére mutatott. Carlie a szorosan befont mézszőke hajával és a szemüvegével távolról sem emlékeztetett az előző éjszaka háremhölgyére.

- Nincs ebben semmi vicces! - A tanárnő legszívesebben megfojtotta volna Brendát. - Soha nem árulhatod el neki, hogy én voltam az, akivel... kikezdett.

A másik asszony tekintete kétkedésről árulkodott.

- Nem gondolod, hogy...

Nem fejezhette be a mondatot, mert hangokat hallottak a nappaliból. A következő pillanatban Jason és Tyler jelent meg a konyhában. Carlie-nak görcsbe rándult a gyomra, arcáról azonban semmit nem lehetett leolvasni.

Tyler soha nem fogja megtudni, hogy vele töltötte az éjszakát! Elképzelni sem merte, hogyan érezné magát akkor.

- Nem úgy volt, hogy horgászni mentek? - kérdezte Brenda a férfiaktól.

Tyler odalépett hozzá, lehajolt, és jobbról-balról arcon csókolta. Sógornője fülig pirult.

- Ezt meg mivel érdemeltem ki?

A férfi mosolya kedves és őszinte volt. Carlie zavartan elkapta róla a tekintetét.

- Azzal, hogy meghívtál a jelmezbálodra. Nagyon szépen köszönöm!

Jason a fejét csóválta, és Carlie-ban szörnyű gyanú ébredt. Lehet, hogy a fivére elmesélte neki, mi történt? Csak nehogy elvörösödj! - figyelmeztette magát gondolatban.

A férje is megcsókolta Brendát, de Carlie-t csak kurta biccentéssel üdvözölte.

- Nem akartak harapni a halak, és kutyahideg van odakint. Az öcsikém ma egyébként sem bír megülni egy helyben.

Tyler széket húzott ki magának az asztal alól, és lovagló ülésben letelepedett rá.

- Kaphatok egy csésze kávét, Brenda? Aztán pedig beszélni szeretnék veled. - Futó pillantást vetett Carlie-ra, és elmosolyodott. - Üdvözlöm!

- Jó reggelt!

Carlie gondolatban elismerően megveregette a saját vállát. Rezzenéstelen arccal állt ott, miközben egy film kockáihoz hasonlóan lepergett előtte az éjszaka minden jelenete. Látta a férfi gyönyörű testét, amint...

Gyorsan lesütötte a szemét, és leült, hogy összeszedje magát. A frissiben szerzett érzéki élmény az ő életében mérföldkő, Tyler számára viszont aligha több pillanatnyi kellemes kikapcsolódásnál.

Megkönnyebbülten fellélegzett, amikor rádöbbent, hogy Tyler semmit nem sejt. Udvariasan üdvözölte, aztán elfelejtette - ugyanúgy, mint eddig.

- Mindjárt kifő a kávé - közölte Brenda mosolyogva a sógorával.

A férfi szaporán dobolt ujjaival az asztalon, mintha fölös energiáktól kellene megszabadulnia. Aztán megint Carlie-ra szegezte a pillantását.

- A hölgyek mit terveztek mára?

Carlie szíve hangosan kalapált, és arcába tolult a vér. A legszívesebben hatalmas pofont kevert volna le saját magának. Ez így nem mehet tovább!

Nem fogja hagyni, hogy Tyler feldúlja keservesen megszerzett lelki békéjét!

- Éppen az új testnevelési programról beszélgettünk, amelyet az iskola számára készítek. A beilleszkedési nehézségekkel küzdő gyerekeknek szeretnék segíteni vele - tette hozzá magyarázatul. - Ok sem rosszabbak a többieknél, csak nem tudják, hogyan viselkedjenek a közösségben. Sportolás közben majd megtanulják. Azt hiszem, a kosárlabdával kezdem, és örülök, hogy Jason elvállalta az edzőséget.

Tyler érdeklődéssel hallgatta a fejtegetést, és egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a fiatal tanárnőről. Carlie arcát megint elöntötte a pír.

- Úgy látom, szívén viseli a nehezen kezelhető gyerekek sorsát. - A férfi hangsúlya hitetlenkedésről árulkodott.

- Természetesen - felelte Carlie kimérten. - Nekem minden tanítványom egyformán fontos.

Tyler tűnődve dörzsölgette az állát.

- Komolyan úgy gondolja, hogy hatásos lesz a módszere?

Carlie egyszeriben megfeledkezett az éjszaka történéseiről és a zavaráról. Micsoda szemtelen kérdés ez?!

- Minden tőlem telhetőt elkövetek - válaszolta hűvösen. - Legalább megpróbálok tenni valamit azokért a gyerekekért.

Jason Carlie felé fordult.

- Tartozom neked egy vallomással - mondta. - Sajnálom, de nem lehetek a segítségedre. - Túl sok a munkám. - Még szélesebb lett a vigyora, és megrántotta a vállát. - Viszont beszéltem Tylerrel, és ő szívesen támogatja a kísérletedet.

Carlie egy pillanatra lehunyta a szemét, s abban reménykedett, hogy becsapta a füle aztán Tylerre nézett, és látta, hogy a férfi még mindig őt figyeli, a mosolyában jókora adag önelégültséggel.

- Nem is tudom, Jason... Nem biztos, hogy jó az ötlet - köszörülte meg a torkát, és feljebb tolta orrán a szemüveget.

- Ugyan miért? - kérdezte a fiatalabbik Ramsey.

Carlie lázasan gondolkodott, de nem jutott eszébe elfogadható magyarázat.

- Tudnia kell, hogy heti három-négy esti foglalkozást tervezünk. Emellett olyasvalakit keresünk edzőnek, aki példát mutathat a gyerekeknek, és rendkívül türelmes velük.

Tyler sértetten felvonta a szemöldökét.

- Szerintem én tökéletes lennék példaképnek. Ugyanúgy ügyvéd vagyok, mint Jason, és bárkivel szót tudok érteni.

- Emellett szobatiszta is vagy - jegyezte meg Brenda, aki nyilvánvalóan élvezte a helyzetet.

Sógora bólintott.

- Így igaz - mondta, és megint Carlie-hoz fordult. - Láthatja, mindenben megfelelek az elvárásoknak.

- De... - Carlie nem akart együtt dolgozni Tylerrel. Az elmúlt éjszaka után semmiképpen sem. - Foglalkozott már gyerekekkel? Ráadásul olyanokkal, akik nehezen kezelhetők?

- Tylernek ez nem jelenthet gondot, elvégre ő is átkozottul rossz kölyök volt - szólt közbe Jason vigyorogva.

Az öccse felnevetett.

- Akkor hát megegyeztünk! Mikor álljak munkába?

Carlie, nyugalmat kényszerítve magára, felállt. Tyler tetőtől talpig végigmérte. Alighanem csak megszokásból, mert a tekintete nem vallott arra, hogy felismerte volna.

Ez fájt, bár Carlie valóban nem akarta, hogy a férfi összefüggésbe hozza a tegnapi titokzatos háremhölggyel.

- Majd értesítem - felelte, idegesen babrálva a blézere hajtókáját.

A férfi bólintott.

- Helyes.

Brenda megölelte a barátnőjét.

- Hívj fel délután!

- Persze. Viszlát, Brenda... Jason! - Tylerról Carlie szándékosan nem vett tudomást, de ez semmiféle lelkifurdalást nem okozott neki.

Szinte még ki sem lépett a házból, amikor meghallotta a férfi szavait:

- Életemben nem találkoztam modortalanabb nővel. Azt hiszem, ki nem állhat. Ti tudjátok, miért?

Jason felnevetett.

- Nemigen volt még részed ilyen élményben, igaz?

- Vannak nők, akiket sohasem fogok megérteni - vonta meg Tyler a vállát.

Carlie kissé hangosabban csukta be a bejárati ajtót, mint kellett volna.

Az irodát a legteljesebb célszerűség jegyében rendezték be. Dísztárgy aligalig akadt benne. Tyler meleg és szívélyes mosollyal üdvözölte Carlie-t.

- Ne haragudjon a várakoztatásért! Nem tudtam, hogy maga keres. A McDaniels név semmit nem mondott nekem.

Hát persze. A tanárnő kezet nyújtott a férfinak.

- Remélem, nem zavarom. Biztosan nagyon elfoglalt. Azért jöttem, hogy közöljem, elfogadom az ajánlatát. Maga lehet az edzőnk. A jövő héten indul a program, és arra gondoltam, talán szeretné átnézni az anyagot, amelyet eddig összeállítottam.

Az ügyvéd elvette az irattartót Carlie-tól, aztán hellyel kínálta a látogatót.

- Jobb, ha megyek. Nem szeretném az idejét rabolni.

- Amúgy is szünetet akartam tartani.

Carlie leereszkedett az egyik kis bőrfotel szélére, Tyler pedig az íróasztala mögé ült le. Miután beleolvasott a papírokba, mosolyogva felemelte a fejét.

- Igen alapos munkát végzett.

A nő utálta magát, amiért elpirult.

- Mindössze rövid áttekintést készítettem magának a tanulókról, akik majd részt vesznek a programban, hogy megismerkedjék az egyes gyerekek gondjaival. Az alapötlet szerint választás elé állítjuk azokat, akiket a magaviseletük miatt már legalább háromszor bent tartottak délután az iskolában, illetve akik kizárás előtt állnak. Vagy belépnek a csapatba, vagy eltanácsoljuk őket. Amennyiben a sport mellett döntenek, kemény munka árán kell megtanulniuk, hogy a szabályok nem feleslegesek, és be kell tartaniuk azokat. A módszert már több iskola alkalmazza, és az eredmények rendkívül ígéretesek.

Tyler bólintott.

- Mekkora létszámmal kezdünk? - kérdezte.

- Kilenc tanuló szerepel a listán, de ez a szám naponta változhat. - Játszunk majd más csapatok ellen?

A tanárnő nem válaszolt. Elképesztette és összezavarta a férfi érdeklődése. Nem számított erre az őszinte lelkesedésre.

Tyler egy idő után felnézett a listából. Észrevette, hogy Carlie meredten bámulja, és szórakozottan beletúrt sűrű, fekete hajába.

- Mi a baj? Őszülök?

A vendég zavartan karba fonta a kezét.

-Nem, csak... elgondolkodtam.

A férfi lerakta az irattartót.

- Min?

- Azon, hogy játsszunk-e más csapatok ellen - vágta rá Carlie. - Azt hiszem, nem volna helyes, legalábbis eleinte nem. Miután azonban megfelelő felkészültségi szintet érnek el a gyerekek, a magáé lesz a döntés ebben a kérdésben. - A nő elszántan állta Tyler tekintetét, bár érezte, hogy elvörösödik.

A férfi rámosolygott, aztán hátradőlt a székén, és összekulcsolta a kezét.

- Nagyon érdekes a szeme. Átszellemült a tekintete, főleg akkor, amikor a gyerekekről beszél. Nem hiszem, hogy valaha is láttam a magáéhoz hasonló mogyoróbarna szemet. Carlie kihúzta magát ültében.

- Köszönöm, bár kétlem, hogy a szemem színe bármiféle befolyással lenne a kosárlabdaedzésre.

- Nem is azért mondtam. Egyszerű megállapításnak szántam.

Tyler tökéletesen nyugodt volt, de lapos pillantása elárulta, hogy szándékosan ingerli Carlie-t. Ő azonban úgy döntött, nem teszi meg neki azt a szívességet, hogy belesétál a csapdájába. Felállt, és gőgösen lenézett rá.

- Van még valami a személyeskedő megjegyzéseken kívül, amit közölni akar?

A férfinak szemlátomást csak nehezen sikerült elfojtania egy mosolyt.

Felemelkedett, és leplezetlenül méregetni kezdte vendégét. Carlie-nak a szeme sem rebbent, bár a szíve vad iramban vert, és nedves lett a tenyere.

Tudta, milyen hatást tesz Tylerre. Egyenes szabású sötétzöld nadrágkosztümje tökéletesen elrejtette az alakját.

- Nő létére jó magasra nőtt.

Micsoda ostoba megjegyzés! - gondolta Carlie. Még akkor is, ha igaz. Alig fél fejjel alacsonyabb a férfinál. Követte Tyler pillantását, és lapos sarkú cipőjére nézett. Semmi kétség, ronda darab. Viszont hihetetlenül kényelmes!

- Amennyiben nincs több kérdése, elköszönök - mondta kimérten, hogy leplezze zavarát. - Nem szeretném feltartani a munkában. - Ezzel sarkon fordult, és az ajtóhoz indult.

A férfi szempillantás alatt elállta az útját.

- Bocsásson meg, Carlie! Nem akartam gorombáskodni. - Mielőtt a tanárnő válaszolhatott volna, az ügyvéd felemelte az asztalról a mappát. - Megtarthatom?

A fiatal teremtés gyanakodva méregette Tylert. A bocsánatkérése őszintének hangzott, ő mégis úgy érezte, hogy a férfi magában jót mulat rajta. Összeszorította a fogát, és elszántan igyekezett, hogy száműzzön a gondolataiból minden Tyler Ramseyvel kapcsolatos emléket.

- Természetesen - biccentett, de nem viszonozta az ügyvéd mosolyát.

Van másik példányom.

- Remek. Mikor kezdünk?

- Amikor magának megfelel. Értesítenem kell a szülőket, amint meglesz az edzéstervvel.

- Értem. Felkészülök, és holnap már többet fogok tudni. Hánykor végez az iskolában?

Carlie habozott.

- Négy körül.

- Odamegyek magáért. Esetleg beülhetünk valahová, és közösen elkészíthetjük a mindkettőnknek tetsző tervet. - A férfi iratokkal teli íróasztalára mutatott. - Korábban, sajnos, nem lesz rá időm.

-Én...

Carlie lázasan valami ügyes kifogást keresett. Csak annyi időt akart együtt tölteni Tylerrel, amennyi mindenképpen szükséges, mert összezavarodott a közelében. Elég volt, ha a férfi elmosolyodott, s benne máris feltolultak az emlékek. Egyedül abban reménykedhetett, hogy idővel elhalványulnak, és egyszer talán majd el is felejti őket.

Most azonban még nagyon jól emlékszik mindenre! Magának sem szívesen vallotta be, de a férfi olyan hatással volt rá, mint eddig senki más.

Akkor sem lesz gyáva! A gondokat úgy lehet a legjobban megoldani, ha bátran szembenézünk velük, gondolta, és mosolyogva bólintott.

- Egyetértek a javaslatával, Tyler. Köszönöm szépen.

Amikor az ügyvéd belépett, Carlie éppen a papírjait rendezgette az asztalán. Számtalan bő nadrágkosztümje egyikét viselte, amelyben akár a magányos kisvárosi tanárnő szobrát is megmintázhatták volna róla, és vidáman dudorászott.

A férfi meghatottan nézegette. Nem emlékezett, hogy neki valaha is lett volna ilyen segítőkész tanára. Eddig csak Brenda barátnőjét látta benne, akit különcnek és rosszul öltözöttnek, mégis kimondottan rokonszenvesnek tartott.

Egy ideje azonban más szemmel nézte. Megköszörülte a torkát, mire Carlie felpillantott, és a szemüvege mögül meglepetten nézett rá.

- A titkárságon mondták, hogy itt találom. - A férfi beljebb lépett, és érdeklődve körülnézett. - Kellemes hely.

A tanárnő elmosolyodott.

- Köszönöm. Véleményem szerint nagyon fontos az osztálytermek berendezése. A gyerekek ugyanannyi időt töltenek itt, mint otthon, és nem mindegy, hogyan érzik magukat az iskolában. Érti, mire gondolok?

Tyler bólintott.

- Szeret tanítani, igaz?

Carlie kihúzta magát.

- Igen, és jól tanulnak a tanítványaim.

Hogy ez a nő milyen kimért tud lenni!

- Meggyőződésem, hogy maga jó tanár. Szigorú, de igazságos. Magától biztosan nem félnek a diákjai.

Carlie gyanakodva ráncolta a homlokát. Gúnyolódik vele, vagy őszintén beszél? Látta, hogy a férfi mosolyogva várja a válaszát.

- Az lenne a jó, ha egyetlen gyereknek sem kellene félnie a tanárától - felelte végül. - Azon vagyok, hogy megértsék, rám mindig, minden körülmények között számíthatnak.

Tyler elfordult, mert nem akarta, hogy Carlie bármit leolvashasson az arcáról. Nem felejtette el, milyen gyámoltalannak érezte magát, és mennyire bántotta, hogy az apjuk nem volt velük, az anyjukat pedig nem zavarhatták úgymond csip-csup ügyeikkel. Egyetlen olyan tanára sem akadt, aki foglalkozott volna a lelkével. Törődésük arra korlátozódott, hogy leküldték az igazgatóhoz, ha zavarta a tanítást.

- Mi a baj? Min tépelődik? - tudakolta Carlie.

Hihetetlen, hogy ez a nő mindent megérez!

- Tisztelem a pedagógusokat. Mindenkit tisztelek, aki tud bánni a gyerekekkel. Sok ember még a sajátjait sem szereti.

Alig fejezte be a mondatot, Tyler máris tudta, hogy hibát követett el. Carlie fürkészve a szemébe nézett, mint aki további magyarázatot vár. A látogató megcsóválta a fejét, és járkálni kezdett a teremben. Helyére tolt egy széket, megigazított egy könyvet, és felvett a földről egy leesett tollat.

A tanárnő segített neki a rendrakásban.

- Engem szeretnek a gyerekek, mégis rohannak, mihelyt kicsengettek.

A rendetlen asztalokra mutatott. - Időnként csatateret hagynak maguk után.

A férfi Carlie felé fordult.

- Vannak gyerekei? - Maga sem értette, miért kezdte el egyszeriben érdekelni a tanárnő.

- Nincsenek. - Mindössze ennyi volt a válasz.

- Nincs férjnél?

- Mr. Ramsey.

A férfi elmosolyodott.

- Szeretne majd gyereket?

Carlie, mintha meg sem hallotta volna a kérdést, elővette táskáját az íróasztala fiókjából.

- Menjünk! Még dolgozatokat kell javítanom, és a holnapi óráimra is szeretnék felkészülni.

Tyler megjegyzés nélkülhagyta a gyors témaváltást. Hetente legalább három estét együtt fognak tölteni. Bőven lesz alkalma arra, hogy jobban megismerje ezt a különös teremtést. Idővel talán felenged majd.

A gondolat egy másik nőt juttatott az eszébe. Az felengedett mellette, de mindjárt el is hagyta. Még mindig dühbe gurult, ha eszébe jutott, hogy egyedül ébredt akkor reggel. Ám ez sem győzte meg arról, hogy a csodálatos éjszakának nem lesz folytatása. Meg akarta tudni Brendától, ki volt a titokzatos háremhölgy, de a sógornője kijelentette, hogy az illető nem akarja felfedni magát, és nem árulta el a nevét.

Tylert mérhetetlenül bosszantotta, hogy talán soha többé nem találkozik azzal a nővel. És kimondottan sértette, hogy a háremhölgy számára semmit sem jelentett a közös éjszakájuk, és nem akar tőle többet.

Carlie már az ajtónál járt, amikor a férfi utolérte, és a karjára tette a kezét.

- Menjünk az én kocsimmal! Utána majd visszahozom.

- Inkább a sajátommal mennék.

A tanárnő megdermedt szemlátomást rossz néven vette, hogy a férfi hozzáért. Tylert zavarba ejtette és lehangolta az elutasítás.

- Miért? - kérdezte élesebb hangon, mint szándékában állt.

Carlie nem nézett rá, a férfi mégis látta, hogy beharapta az ajkát. Kellemes az arcéle, és szép a szája, gondolta.

- Jól van - bólintott végül a tanárnő. - Vezessen maga!

4. FEJEZET

Tylernek nagyon nagy keze volt. Carlie lenyűgözve nézegette, miközben a férfi levágott egy darabot a baracktortából. Állára halvány árnyékot rajzolt a borosta. Egyenes orrát görögösnek is lehetett volna mondai, ha nem őrizte volna magán egy régebbi törés nyomait. Brenda mesélte, hogy Jason és az öccse kölyökként rendszeresen ellátta a többi srác baját.

A szemöldöke feltűnően barna és egyenes szempillája pedig sűrű és hosszú. Biztosan sokat van szabad levegőn, mert csak attól lehet ilyen egészséges az arcszíne

Carlie ivott egy korty kávét, és megint a férfi kezére esett a pillantása.

Kellemes bizsergés futott végig rajta, amikor eszébe jutott, hogyan simogatta a testét ott a fürdőházban.

- Maga nem eszi meg a tortáját? - érdeklődött Tyler.

A fiatal nő nagy nehezen levette szemét az erős férfikézről, és jókora darab tortát vágott magának, hogy elterelje asztaltársa figyelmét.

- Ha megfelel, pénteken négy körül be tudnék menni az iskolába, hogy megismerkedhessem a gyerekekkel.

Carlie bólintott.

- A péntek tökéletes.

Tyler papírlapot húzott elő a zsebéből.

- Összeírtam, mikor érek rá. Remélem, talál olyan időpontokat, amelyek magának is alkalmasak.

Carlie eltette a papirost.

- Egészen biztosan.

- Rá sem nézett a listára. Honnan tudja, hogy ráér, amikor én szabad vagyok?

Az asszony elmosolyodott.

- Örülök, hogy segít nekünk. Természetes, hogy alkalmazkodom az időbeosztásához.

Az ügyvéd megcsóválta a fejét.

- Mindig csak a munka, és semmi szórakozás? Többet kellene törődnie saját magával!

- Engedje meg, hogy úgy éljem az életemet, ahogy nekem tetszik!

Carlie-t bosszantotta a férfi megjegyzése.

- Miért tesz úgy, mintha egyáltalán volna magánélete?

A kérdés veszélyesen közel járt az igazsághoz.

- Nézze, Mr. Ramsey, lehet, hogy maga mestere a szabadidő szórakoztató eltöltésének, én viszont komolyan veszem a kötelességeimet! - Carlie látta, hogy a férfi arcán megfeszülnek az izmok.

- Én talán nem?

- A híre nem olyan.

Tyler tűnődve méregette a tanárnőt.

- Változtatnia kell a magatartásán, ha együtt akarunk működni. Nem tudom, miért talál ellenszenvesnek, de nem szoktam hozzá, és nem is akarom megszokni, hogy így kezeljenek. - Rövid szünetet tartott, és Carlie érezte, hogy haragszik.

- Örömmel vállaltam, hogy együtt dolgozom magával és a gyerekekkel, de készséggel visszalépek, amennyiben másik edzőt akar keresni.

A hangja és az arca elárulta, hogy ennek az ellenkezője az igaz. Igenis részt kíván venni a programban, neki pedig szüksége van rá! Carlie gondolatban sem szívesen vallotta be, hogy nem a férfival, hanem saját magával van baja.

Helyére tolta a szemüvegét, és kihúzta magát ültében.

- Szerintem remekül kijövünk majd, ha szétválasztjuk a munkát és a magánéletet.

Tyler ismét a fejét rázta.

- Arról szó sem lehet! Nem teszek különbséget munka és szórakozás között. Magának kell leszállnia a magas lóról. Az sem ártana, ha barátságosabb lenne egy kicsit.

- Maga hihetetlenül erőszakos!

A férfi fölnevetett.

- A sógornőm is folyton ezt hányja a szememre, csak sokkal kedvesebben.

- Brenda nagyon jószívű.

- Az bizony! Nem is értem, hogy lehetnek maguk ketten barátnők.

Veszélyes területre tévedtek. Carlie erőnek erejével állta a férfi tekintetét, és eleresztette a füle mellett a nem is olyan burkolt sértést.

- Régóta ismerjük egymást.

Tyler bólintott.

- Brenda sok barátnőjét ismeri?

- Jó párat.

- Kiket?

Kibújt a szög a zsákból! Tyler egyetlen másodpercig sem gondolta, hogy ő, a szürke egérke lehetett a titokzatos idegen. Azért érdeklődik Brenda barátnői iránt, mert meg akarja tudni, ki volt a háremhölgy.

Carlie, hogy időt nyerjen, úgy tett, mintha a fejét törné. A férfi végül türelmetlenül megköszörülte a torkát, ő pedig szebbnél szebb nők nevét kezdte sorolni. Látta, hogy Tyler mindegyik hallatán elgondolkodik egy pillanatra. Már alig bírta megállni nevetés nélkül, amikor hirtelen ismerős hangot hallott a háta mögül:

- Miss McDaniels! Örülök, hogy taíálkozur k. Mi a helyzet a fiammal?

Carlie elmosolyodott, és megkérte Mr. Briant, hogy foglaljon helyet az asztaluknál. Miután megnyugtatta az aggódó apát, részletesen és hosszasan elmondta neki, miként segíthet a gyerekének a házi feladatok elkészítésében. Látta, hogy Tyler figyeli, és élénk érdeklődéssel követi a beszélgetést. Az arcáról már-már elismerést vélt leolvasni.

Miután Mr. Brian távozott, az ügyvéd felvonta a szemöldökét.

- Gyakran fordul elő ilyesmi?

- Igen. Kisvárosban élünk, és a szülőknek fontos a gyerekük iskolai előmenetele.

- Mr. Brian szemlátomást tiszteli magát.

A tanárnő megint elmosolyodott.

- Összeszólalkoztunk, miután a fia először vitt haza rossz jegyeket. Mr. Brian szerint én voltam a hibás, és bejött az iskolába, hogy ezt a fejemre olvassa.

- Maga pedig helyre tette az urat. Jól gondolom?

Carlie arcáról leolvadt a mosoly.

- Nem vagyok szörnyeteg. Mr. Brian mérges volt, és én mindent elkövettem, hogy tisztázzam a helyzetet. Brady, a fia akkoriban nem figyelt az órákon. Mintha ott sem lett volna.

- Azt hiszem, félreértett. Nem akartam...

A tanárnő megrázta a fejét.

- Semmi baj. Tudom, hogy gondolta - mondta a kávéját kavargatva.

Mr. Briannek nem volt könnyű az élete akkoriban. Elvesztette a feleségét, keserű volt, és dühös, és a fiának is fel kellett dolgoznia az édesanyja halálát. Sok időt töltöttünk együtt Bradyvel tanítás után. Én... Én is fiatalon veszítettem el a szüleimet, és pontosan tudtam, hogyan érez Brady.

Tyler a csészéjére szegezte a tekintetét.

- Maga roppant odaadóan végzi a munkáját -jegyezte meg csöndesen.

- Másként nem érdemes - felelte a tanárnő, és elmosolyodott. - De ezért még nem kell ám ennyire komolynak lennünk!

A férfi hirtelen átnyúlt az asztal fölött, megfogta Carlie kezét, és nem engedte, hogy visszahúzza.

- Sajnálom, ha akaratlanul megsértettem. Azt akartam mondani, hogy rendkívül magabiztosnak látszik. Olyan embernek, aki mindig tudja, mit kell tennie, és még a felbőszült apákkal is könnyen szót ért.

A helyzet bonyolultabbnak bizonyult, mint Carlie gondolta. Tylerról kiderült, hogy összetett személyiség, őszintén érdeklik a gyerekek, és nem akarja megsérteni az érzéseit. Akkor is türelmesen várt, amikor Mr. Briannel beszélgetett. A keze pedig éppolyan meleg és erős, mint amilyennek az emlékezete őrzi

- Nem vagyok legyőzhetetlen, Mr. Ramsey, de nem hagyom szó nélkül, ha a lábamra taposnak.

- Amikor dühös, azonnal Mr. Ramseynek hív. Azt hiszem, elég jól ismerjük már egymást ahhoz, hogy a keresztnevemen szólítson.

Carlie-nak végre sikerült kiszabadítania a kezét, de csak azért, mert a férfi is úgy akarta.

- Egyáltalán nem ismerem, de sok magához hasonló férfival találkoztam már. Egyik sem nyerte meg a tetszésemet. Többek között ezért bizonytalankodtam, hogy elfogadjam-e edzőnek. Egészen őszinte leszek... Tyler. Nincs más, aki beugorhatna Jason helyett, és...

- Hagyja abba! Elkényeztet a rengeteg dicsérettel.

A nő nagyot sóhajtott, és követte a férfi tekintetét. Tyler a mellét nézte, bár aligha látott belőle bármit is. A blúzát nyakig begombolta, blézere pedig minden nőiességet eltakart. Carlie dühös pillantást vetett Tylerre, de ő nem emelte föl a fejét.

- Szóval máris ítéletet alkot rólam - szólalt meg. - Eszébe sem jut, hogy maga sem tévedhetetlen?

- Nem.

- Akkor talán mérlegelje a lehetőséget! - A férfi végre felnézett.

Carlie a homlokát ráncolva figyelte.

- Jobb lenne, ha fegyelmezné magát.

- Csak megfogtam a kezét, de nem tettem tisztességtelen ajánlatot - csóválta a fejét Tyler.

- Ez egy kisváros, és az emberek imádnak pletykálkodni. Nem szeretnék okot adni a szóbeszédre.

A férfi hitetlenkedve hunyorgott, aztán váratlanul fölnevetett, és Carlie végtelenül ostobának érezte magát. Mi tagadás, igencsak bugyuta volt a megjegyzése. Teremtett léleknek nem jutna eszébe, hogy Tyler Ramsey bármit is akarhat egy magafajta jelentéktelen nőtől Kivéve azt a ritka esetet, amikor háremhölgynek álcázza magát.

Carlie érezte, hogy elpirul, és bosszantotta az árulkodó jel. Pénzt halászott elő a táskájából, az asztalra dobta, felállt, és szó nélkül elindult kifelé.

- Carlie, várjon!

Ő csak ment tovább, de a szeme sarkából látta, hogy a férfi követi.

- Hagyjon békén! - csattant föl, amikor Tyler megfogta a karját.

- Viselkedjen értelmesen! Csak nem akar gyalog visszamenni az iskolába?

- Miért ne? Nincs messze.

- Szívesen elviszem.

- Én meg szívesebben megyek gyalog.

A férfi bosszúsan, de gyengéden megrázta a karjánál fogva.

- Hagyja abba a makacskodást! Azt mondta, nem akarja, hogy pletykáljanak magáról. Mit gondol, mit fognak képzelni az emberek, ha erőszakkal hurcolom a kocsimhoz?

- Azt nem meri megtenni.

- Ha még egyet lép az iskola felé, megtudja, mit merek, és mit nem!

Dühödten meredtek egymásra, aztán. Carlie elhúzta a száját, és szó nélkül odament Tyler kocsijához. Ő azonban nem nyitotta ki az ajtót, hanem a vállára tette a kezét.

- Nem akartam... A fenébe is, nagyon sajnálom!

Carlie mélyen megalázottnak érezte magát, és a férfit okolta érte. Minden akaraterejét mozgósítva mégis sikerült közönyös arcot vágnia, amikor az ránézett.

- Mindössze annyit várok el magától, hogy jól vezesse a gyerekek edzéseit. Ebben ki is merül a kettőnk kapcsolata.

Tyler mereven bólintott, aztán kinyitotta a nő előtt az ajtót.

- Semmi nincs, amitől felhagyna a tartózkodással? - kérdezte, miután is beült a kocsiba.

- Ezt szerette volna elérni a sértéseivel?

- Nem akartam megbántani.- Carlie felhorkant. - Nem vagyok egészen ostoba, Tyler! Tudom, hogy nevetséges volt, amit mondtam. Senkinek nem jutna eszébe, hogy maga meg én... Úgy értem, hogy mi...

- Nem ezért nevettem.

A nő a fejét csóválta, a férfi pedig szélesen elmosolyodott.

- Látja? Örökösen félreértjük egymást. Azért nevettem, mert furcsállom, hogy egy okos, iskolázott nő a huszadik század végén rettegve vigyáz az erkölcseire, mint a nagyanyja tehette egykoron.

Carlie elszégyellte magát.

- Nem rettegek - dünnyögte alig hallhatóan -, csak óvatos vagyok.

Tyler lefékezett egy piros lámpánál, aztán Carlie-hoz fordult, és elmélyülten tanulmányozni kezdte az arcát.

- Szép az ajka. Telt, lágy, de nyoma sincs rajta mosolynak. A makacs kis állát is szeretem. És a haja... Nem fáj?

A kérdés önkéntelenül felkeltette Carlie érdeklődését.

- Micsoda?

- Az, hogy ilyen szorosan befonja a haját. Nekem már a látványtól is sajogni kezd a fejem.

Nem lett volna szabad ránéznie. Tyler fekete szeme vidáman csillogott, és kisfiús mosoly játszott az ajkán. Tökéletesen ártalmatlannak látszott, de ez a látszat egy értelmes nőt nem csaphat be!

- Milyen hosszú? - Tyler indított, mert zöldre váltott előttük a lámpa.

A válláig ér, vagy még lejjebb?

- Nem értem, mi köze a hajam hosszához, de megmondom, hátha akkor felhagy a gyerekes bosszantási kísérleteivel. A lapockámig ér, szalmasárga, és azért hordom befonva, mert nincs időm arra, hogy minden reggel beszárítsam. Nem a frizura a fontos, hanem az, hogy tiszta legyen a hajunk.

A férfi válasza nagyon halk és meglepően őszinte volt:

- Szerintem nem szalmasárga a haja. Érdekes a színe, főleg akkor, ha rásüt a nap - folytatta. - Vöröses, de leginkább a mézre hasonlít. Nagyon szép. Kibontva kellene hordania.

- Nem értem, mire való ez a játék, de nem is érdekel. Kinőttem abból a korból, amikor a lányok még elolvadnak, ha megdicsérik a szemüket meg a hajukat. Dolgozó nő vagyok, aki magától eltérően komolyan veszi a feladatát.

- És ijesztően elutasító tud lenni.

Amire minden okom megvan. Hajszálon múlt, hogy Carlie nem mondta ki hangosan ezt a mondatot. Ha Tyler rájönne. t. Mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon.

- Ez nem elutasítás, hanem józan gondolkodás. Ügyesen értésemre adta, hogy szinte semmit nem talál vonzónak rajtam. Van tükröm, és jó a látásom. Tisztában vagyok a külsőmmel. Mi lenne, ha fontosabb dolgokról beszélgetnénk? Például a tanítványaimról.

- Én csupán őszinte voltam, Carlie - mormolta a férfi, aztán megvonta a vállát, és az útra szegezte a tekintetét.

Hamarosan megérkeztek az iskola elé.

- Ott volt Brenda jelmezbálján? - tudakolta Tyler váratlanul.

Carlie-t felkészületlenül érte a kérdés, és jobb híján sietve kipattant a kocsiból. Habozott a válasszal, mert nem tudta, ártalmatlan érdeklődés volt-e csupán, vagy a férfi még mindig a háremhölgy után nyomoz.

Tyler is kiszállt őutána, és lovagiasan elkísérte az autójáig.

-Carlie?

Nincs mit tenni, hazudnia kell.

- Nem voltam ott. Tudja, ilyenkor minden évbeii nagyüzem van az iskolában. Valamennyi osztály külön jelmezbált rendez, a sportprogram előkészítése ugyancsak lefoglal... - Hirtelen elhallgatott, mert saját maga is megdöbbent azon, hogy ennyit beszélt. - Egyébként sem szeretek összejövetelekrejárni - tette hozzá, és ez már maradéktalanul megfelelt az igazságnak.

- Miért? Nincs állandó barátja?

- Nem kell ahhoz kísérő, hogy szórakozni járhassak.

- Természetesen. Én is egyedül mentem, mégis... nagyon szép estém volt. El kellett volna jönnie. Biztosan remekül mulatott volna. - A férfi elvigyorodott. - Képzelje, kalóznak öltöztem!

- Testhezálló szerep. Bizonyára egész éjjel nőket erőszakolt meg, és kincseket rabolt.

Idétlenebb tréfa eszébe sem juthatott volna, és Tyler gondoskodott arról, hogy nagyon hamar megbánja a megjegyzését.

- Soha nem lennék olyan gyalázatos, hogy megerőszakoljak valakit. Ami pedig a rablást illeti, a bátyám házában szó sem lehet erről. A magáéban viszont... Van olyasmije, amit érdemes lenne elrabolnom?

Carlie-nak nem jutott eszébe csattanós válasz a mosolyogva feltett kérdésre. Megvető fintort vágott, aztán megfordult, és beült a kocsijába. El innen, de azonnal!

Tyler azonban nem eresztette el ilyen könnyén. Megfogta az ajtót, és nem engedte, hogy becsukja.

- Többet kellene eljárnia otthonról. Azt gondolom, jót tenne magának.

- Talán hagyjon fel a gondolkodással! A végén még maradandó károsodást szenved egy létfontosságú szerve, és mi lesz akkor országunk női lakosságával? - felelte álnok kedvességgel Carlie, aztán becsapta az ajtót, és már indított is.

A visszapillantó tükörből látta, hogy Tyler mozdulatlanul áll, és követi a tekintetével. Mosolyogja. Egyszeriben rádöbbent, hogy ő is mosolyog, és ámulva megcsóválta a fejét. Az idejét nem tudta, mikor tréfálkozott utoljára íiérfival. Tylerrel még a civódást is élvezte.

Lehet, hogy valóban sok mindent elmulasztott, csak eddig nem vette észre?
Tyler egyre türelmetlenebbül dobálta a labdát a kosárba. Hol a csudában bujkál Carlie? Alig várta, hogy újból láthassa. Minden egyes együtt töltött percüket élvezte. Még a veszekedéseiket is. Felnézett, amikor tornacipős léptek hangját hallotta. A tanárnő kényelmes, bő melegítónadrágban és kinyúlt pólóban lépett be a tornaterembe.
Szemlátomást jól érezte magát ebben az öltözetben, bár az ujjai idegesen babrálták a trikója szegélyét.
A férfi barátságosan elmosolyodott, és nem állhatta meg, hogy ne tegyen egy tréfás megjegyzést:

- Mit nem látok, Miss McDaniels! Eddig észre se vettem, hogy milyen hosszú a lába.

Carlie rezzenéstelen arccal állta Tyler somolygó tekintetét, a férfi pedig előre örült a válaszának. Biztos volt benne, hogy nem azt fogja hallani, amire számít. Eddig minden nőnek minden mondatát előre tudta, Carlie McDaniels azonban senkihez sem hasonlítható.

- Semmi oka nincs arra, Tyler, és soha nem is lesz, hogy észrevegye a lábamat.

A férfi arcáról nem tűnt el a vigyor. Kimondhatatlanul élvezte, ha ugrathatta ezt a különös nőt.

- Soha nem visel más színt, mint ezt az unalmas olajzöldet? Nincsenek kék vagy sárga ruhái? - A homlokára csapott, mintha hírtelen eszébe jutott volna valami. - Pirosat kellene hordania. Igen, pirosban nagyon... csinos lenne.

Carlie a fogát csikorgatta.

- Vigyázzon a szájára! Gyerekek is vannak itt, és én nem vágyom arra...

- Semmire sem?

- Arra, hogy piros holmikban járjak! Kosárlabdázni jöttünk ide, és nem divatbemutatót tartani.

- De nem is a legrosszabbul öltözöttek versenyére neveztünk be. Mondja csak, bujkál valahol egy test a rengeteg gönc alatt, amit magára aggatott? - A férfi hátrahajolt, és tetőtől talpig végigmérte Carlie-t. - Ennyi anyagból három nő is felöltözhetne.

- Nem tartozom ugyan magyarázattal magának - kezdte a tanárnő némi éllel a hangjában -, de azért elárulom, hogy olyasmit szeretek viselni, ami nem korlátoz a mozgásban. Gyerekkoromban is ilyen öltözetben kosárlabdáztam.

Tyler felkapta a fejét.

- Maga kosarazott?

- Előfordult.

A férfi felnevetett. Ez a válasz ennél a nőnél azt jelenti, hogy remek játékos.

- Pompás! Először a szabályokkal ismertetjük meg a gyerekeket, aztán összeállítjuk a csapatokat. Az egyiket én vezetem, a másikat pedig maga.

Az asszony összeterelte a nebulókat, és bemutatta nekik az új edzőt. Miközben a férfi beszélt, és elsütött egy-egy tréfát, észrevette, hogy Carlie éberen figyeli. Rákacsintott, ő pedig őszinte mosollyal ajándékozta meg. Ez annyira meglepő volt tőle, hogy Tyler egy pillanatra összezavarodott. Aztán megértette, a tanárnő annak örül, hogy nem sajnálja az időt, és elbeszélget a tanítványaival. Miért, mi másra számított? Talán arra, hogy üvöltözni fog velük?

A bemelegítő gyakorlatok egyszerűek voltak, de Carlie ügyelt arra, hogy senki ne lazsálja el őket. Tyler növekvő érdeklődéssel figyelte, és látta, hogy a melle föl-le ugrál a bő póló alatt. Eddig nem tűnt fel neki, és szemlátomást a nő maga sincs tisztában azzal, hogy a természet igencsak bőkezűen bánt vele.

Az edző csapatába négy fiú, a tanárnőébe négy lány került. Már javában tartott az edzés, amikor Tyler félrevonta Carlie-t.

- Rendes srácok ezek, csak néhányukkal időnként elszalad a ló - mondta, és felnevetett. - Az előbb az egyik rá akarta venni a társait, hogy boszszantsák fel a lányokat, de aztán elkapta a pillantásomat, és mindjárt letett a tervéről.

- Ha majd jobban megismerik, már nem lesznek ennyire kezesek.

Hat óra tájban Tyler úgy érezte magát, mintha ledarálták volna, és Carlie is kimerültnek látszott. Ennek ellenére türelmesen segített a gyereknek az öltözködésben.

- Ámulok és bámulok - szólalt meg a férfi, miközben a tanárnő kipirult arcát nézegette. - Nagyon érti a dolgát. Egyszer sem jött ki a sodrából.

- Szeretem a gyerekeket. Vidámak, és ami még fontosabb, őszinték.

Valaki megráncigálta a férfi kezét. Egy kislány állt mellette, és mutatta, hogy az anorákján beakadt a húzózár. Miközben Tyler leguggolt melléje, hogy segítsen neki, a kicsi vékonyka karjával átkulcsolta a nyakát, és magához szorította.

- Köszönöm, Mr. Ramsey. Irtó klassz volt.

A férfi meglepett pillantást vetett a tanárnőre, és megsimogatta a lányka fejét.

- Én is élveztem, Lucy. Hétfőn megint eljössz?

- Igen, uram - felelte a kislány, és már ott sem volt.

Tyler csodálkozva nézett utána.

- El nem tudom képzelni, hogy ez a bűbájos teremtés olyasmit követhetett el, amiért büntetés jár.

Carlie integetve elköszönt az utolsónak távozó fiútól, aztán bezárta az ajtót.

- Lucy iszonyúan szemtelen tud lenni. Egy kocsis is belepirulna abba, ahogyan időnként beszél. Szerintem csak azért csinálja, hogy magára vonja a figyelmet. Az apja egy éve elhagyta őket, az anyja pedig az öt gyerek mellett ki sem látszik a munkából.

A férfi félrefordult.

- Gyűlölöm az efféle történeteket. Ha ilyesmit hallok, a legszívesebben megfojtanék valakit. - Ütögetni kezdte a labdát, mintha el kellene terelnie a figyelmét, de nem járt sikerrel. Lucy sorsa fájdalmas emlékeket ébresztett benne. - Miért mindig a gyerekeknek kell megszenvedniük a felnőttek hibáit?

- Mert ők a legsebezhetőbbek.

Tyler a saját gyerekkorára gondolt. Sokat szenvedtek akkoriban Jason meg ő, bár a barátaik előtt úgy tettek, mintha élveznék a szabadságot, és a világ legtermészetesebb dolgának tartanák, hogy nekik kell gondoskodniuk magukról. Soha nem ismerték volna be, hogy szégyellik az anyjukat, akiről az egész város tudta, mivel keresi a kenyerét.

- Ne törje a fejét olyasmin, amin úgysem változtathat! - zavarta meg a tanárnő a tépeládésben. - Benne volna egy versenyben? Az első tíz kosárig.

A férfi szája széles mosolyra húzódott.

- Bármikor kiállók maga ellen, drágám! Feltéve, hogy a jutalom megéri a fáradságot. Mondjuk, legyen egy vacsora, és a győztes választhatja meg az éttermet.

Carlie magabiztosan mosolyogva bólintott.

- Rajta! - kiáltotta, és Tyler még fel sem fogta, hogy elkezdődött a versenyük, amikor ő már megcsinálta az első kosarat.

- Ügyes! Szeretem, ha egy nő meglepetést okoz nekem.

A férfi gyors rohamot indított ellene, de Carlie nagyon jól játszott. Három kosarat dobott, mire Tylernek először sikerült labdához jutnia. Az ügyvéd úr rendületlenül vigyorgott, noha egyre komolyabban vette a küzdelmet. És régóta nem érezte már ilyen jól magát.

Mindkettőjükről dőlt a víz, amikor nyolc-nyolcra álltak. Carlie copfjából több tincs kiszabadult, és rátapadt a homlokára meg felforrósodott arcára. Kimerültnek látszott, de jókedvűen mosolygott, és elszántan harcolt a győzelemért.

Tyler felugrott a labdáért, és a könyökével véletlenül halántékon ütötte a tanárnőt. Carlie megtántorodott, s fenékre ült.

- A mindenségit! - kiáltott fel a férfi ijedten. - Őszintén sajnálom. - Letérdelt az asszony mellé, két keze közé fogta az arcát, és aggódva nézett nagy barna szemébe. A szemüveg esés közben lecsúszott Carlie orráról.

- Megütötte magát?

A tanárnő elszántan mosolygott.

- Nem - felelte, és fölnézett Tylerre.

Találkozott a pillantásuk, és a férfi a hüvelykujjával megsimogatta Carlie arcát. Egyszeriben ismerősnek találta a vonásait, és valami egy pillanatra földerengett benne. Ez a nagy szempár...

Játékostársa azonban elfordította a fejét.

- Azért lökött fel, mert belátta, hogy veszíteni fog? - A hangja remegett, és mosolyogni próbált, de az eredmény szánalmas vigyor lett.

Tyler attól tartott, hogy Carlie megsérült, és aggódásában elfelejtett válaszolni a kérdésére. A tanárnő feltette a szemüvegét, és meglengette kezét a férfi orra előtt.

- Hahó! Van itthon valaki?

A homályos emlékektől összezavarodott Tyler megrázta a fejét.

- Bocsásson meg! Jöjjön, felsegítem.

- Köszönöm, de segítség nélkül is megy.

A férfi az elutasítás dacára megfogta Carlie jobbját, és miután felhúzta a földről, az álla alá nyúlt.

- Hadd nézzem meg! Azt hiszem, púp nőtt a halántékán.

- Mondtam már, hogy nincs semmi bajom.

Tyler bűntudatosan ráncolta a homlokát.

- Elismerem, hogy vesztettem. Én fizetem a vacsorát.

Carlie fejcsóválva végignézett magán.

- Így nem mehetek étterembe, de azért köszönöm a meghívást.

- Mindenképpen ennie kell. Magának is hosszú napja volt.

- Majd megmelegítek egy tál ételt a hűtőből.

Tyler a pólójával megtörölte izzadt mellkasát és a karját.

- Ez csábítóan hangzott. A magamfajta agglegény ritkán ehet házi kosztot.

Carlie elképedten bámult rá.

- Arra céloz, hogy hívjam meg?

A férfi vállat vont.

- Aki olyan jól kosarazik, mint maga, az biztosan szakácsnak is kiváló.

- Nem tudom követni az okfejtését, azonkívül nem hiszem, hogy két személyre elég lenne az ennivalóm.

Tyler együtt akart maradni az egyre izgalmasabb nővel, és cseppet sem volt ínyére ez a makacs ellenállás. Akkor is együtt fogunk vacsorázni, döntötte el magában.

- Elugrom a pékhez, és veszek kenyeret.

Carlie összehunyorította a szemét.

- Nem várja valahol egy nő?

- Nem. Szörnyen magányos vagyok. Legyen olyan kedves, és vigyen haza!

- Mint egy kóbor kutyát? Megetetem, aztán talán soha többé nem szabadulok meg magától.

A férfinak sikerült sértett képet vágnia.

- Felejtse el! - felelte a vállát vonogatva. - Nem akarok tolakodni, csak arra gondoltam, ehetnénk együtt, ha már mind a ketten egyedül vagyunk. Szép napom volt, és bármit gondoljon, ez ritkaság az életemben.

Carlie megdermedt. Tyler tudta, hogy a tanárnő máris megbánta undok viselkedését. Elszántan másnak akarja mutatni magát, valójában azonban érző lélek.

- Én is élveztem az edzést - szólalt meg végül Carlie. - És talán nem is lenne rossz, ha egyszer beszélgethetnék valakivel yacsora közben.

A férfi arcáról az önsajnálat minden nyoma eltűnt.

- Mesés! Tudtad, hogy előbb vagy utóbb megjön a jobbik esze.

- Szélhámos!

Tyler felnevetett, és látnivalóan csöppet sem bánta, hogy átverte Carlie-t.

- Szedje össze,a holmiját, és menjen előre! Majd követem a kocsimmal.

A tanárnő kiviharzott a tornateremből. A férfi vigyorogva nézett utána.

Egyre jobban tetszett neki ez a felvágott nyelvű, szabadságszerető teremtés, aki mindenben a saját feje után megy. Soha nem duzzog, és egyszer sem büntette hallgatással. Ami a szívén, az a száján. Unalomról szó sem lehet mellette, annyi bizonyos!

5. FEJEZET

Tylert hamarosan újabb meglepetés érte. Nem tudta volna megmondani, mire számított, mindenesetre nem arra, amit látott.

Carlie egy keskeny mellékutca végében álló kis házban lakott. A telektói jobbra búzamező terült el, balra erdő kezdődött. A sárgára és fehérre festett épületet gondosan ápolt gyepszónyeg vette körül. Mindenütt margaréta nyílt, a levélszekrény pedig aprócska csűrt mintázott. A férfi körülnézett, és egyik ámulatból a másikba esett. Egy öreg tölgyfa göcsörtös ágán hinta lógott, a széles verandán bambusz hintaszék billegett.

- Nem sok ez hintából?

Carlie megvonta a vállát, miközben előhalászta a kulcsot a táskájából.

- Szeretek mozogni. Lazítás közben sem szívesen ülök egy helyben.

A ház belülről sem illett ahhoz a nőhöz, akiről Tyler azt hitte, hogy egyre jobban ismeri. A tágasán berendezett nappaliban modern és régi bútorok, világos színű tölgyfa, üveg, virágos bútorvászon és díszpárna-sereglet keltett tarka összhatást.

Fényképből egy sem akadt, a falakon viszont rengeteg bekeretezett, jobbnál jobb nyomat függött.

Carlie felakasztotta a kabátját, aztán kiment a konyhába. Tyler követte.

- Megterítsek, vagy más feladatot kapok? - kérdezte, miközben vendéglátója méretes vasserpenyőt tett a tűzhelyre.

- Kapcsolja be a televíziót, ha akarja! Én addig megpirítom a kenyeret, és megterítem az asztalt.

A férfi visszament a nappaliba. Elcsodálkozott, amikor a tévékészülék tetején egy tornagyakorlatokat tartalmazó videokazettát fedezett föl.

- Maga is Jane Fonda követője? - tudakolta hitetlenkedő ábrázattal. - Színes trikóban ugrál, és hajladozik az ütemes zenére?

Carlie elhúzta a száját.

- Ebben az öltözetben szoktam tornázni - mondta, és széttárta a karját.

A mozdulattól felcsúszott a pólója, és elővillant a hasa. Tylert meglepte, hogy a látvány felkeltette az érdeklődését. Helyesebben a kíváncsiságát, győzködte magát, és azt is csak azért, mert a ruhája mindig elrejti Carlie vonalait. Eszébe sem jutna, hogy közeledjen ehhez a nyers és elutasító nőszemélyhez.

Bosszantotta, hogy mégsem tudja levenni szemét a fiatal hölgy láthatatlan, és bizonyára okkal rejtegetett alakjáról. Odalépett hozzá, és nem sokat teketóriázott, hogy megkérdezze-e, amit meg akart tudni.

- Hány kilót nyom?

- Semmi köze hozzá!

- Azért tornázik, mert fogyni szeretne?

- Tévedés! Azért sportolok, hogy megőrizzem az erőnlétemet. - Carlie a mutatóujjával megbökte Tyler hasát. - Maga talán nem?

- Dehogynem, de az egészen más.

- Ugyan miért?

- Mert én férfi vagyok, és edzőterembe járok.

- Az nekem drága. Egyébként eddig nem tudtam, hogy az arcátlanság teszi a férfit. Ennyi idős korára igazán magára szedhetett volna némi jó modort!

Carlie leplezni próbálta a dühét de Tyler látta rajta, hogy sikerült felbosszantania. A tányérokat szinte odacsapta az asztalhoz, a kanalakat meg szabályosan melléjük hajította.

- Mit iszik? - érdeklődött a férfi óvatosan, és leste, nem repül-e valami a fejéhez.

- Tejet. Magának meg keressen valamit a hűtőben!

Tyler engedelmeskedett a felszólításnak, de tejen kívül nem talált mást.

Egy darabig szótlanul ettek, aztán a férfi félénken megtörte a csendet:

- Sajnálom, hogy a fájó pontjára tapintottam.

Carlie felsóhajtott, tenyerébe temette az arcát, és meg-megrándult a válla. Szentséges ég, csak nem sír?

- Kérem, ne! Néha úgy viselkedem, mint elefánt a porcelánboltban. - Nem szabad mindent komolyan vennie, amit mondok!

A nő lassan fölemelte a fejét. Előbb csak sokatmondóan mosolygott, aztán elnevette magát. A férfi döbbenten meredt rá.

- Szó sincs arról, hogy fájó pontot érintett volna, Tyler! bizonygatta Carlie kuncogva, majd levette a szemüvegét, és megtörölte a szemét. - Éppen ellenkezőleg. Most végre olyan, mint amilyennek képzeltem.

- Komolyan? - kérdezte a férfi sértetten. - Azt akarja mondani, hogy mindig is pimasz fráternek tartott?

- Nem. Maga alapjában véve rendes fickó. Csak éppen azt képzeli, hogy tetszése szerint állíthat fel szabályokat, amelyeket aztán mindenkinek be kell tartania, leginkább persze a nőknek. Szántszándékkal ingerel, goromba és szemtelen. Kísérletet sem tesz arra, hogy tisztességesen beszéljen velem. Minek is tenné, amikor a modora ellenére a lábai előtt hevernek a nők?

Tylernek nagyon nem tetszett a goromba pokróc szerepe.

- Ezt mind azért kapom, mert a testsúlya felől érdeklődtem?

- Azért, mert nem tartotta fontosnak, hogy udvarias legyen. Igaz is, minek fárasztaná magát, elvégre nem akar lefeküdni velem!

A férfinak leesett az álla. Ez a nő már megint meglepte. Sokadszorra, de aligha utoljára. Kiütéses győzelmet aratott felette, ő meg itt ül, és bámulva néz rá. Semmi baj nem volt, amíg együtt nevetett vele, de az már elviselhetetlen, hogy kineveti!

- Egészen őszinte leszek. Magam sem tudom, miért, de felkeltette az érdeklődésemet.

Carlie-nak elkerekedett a szeme. Elképedten levegő után kapkodott, és egyszeriben elszállt a jókedve.

- Talán azért, mert átkozottul titokzatos - fűzte hozzá a férfi.

A ház asszonya gyanakvó pillantást vetett rá, aztán megrázta a fejét.

- Kicsit sem vagyok az. Talán inkább magának nem akaródzik elfogadnia, hogy létezik olyan nő, akire nem hat a vonzereje.

Tyler úgy tett, mintha semmit sem hallott volna.

- Egész idő alatt azt találgatom, milyen lehet a teste. Kövér? Sovány? Mekkora a melle? Szép-e a feneke? Megszoktam, hogy ha ránézek egy nőre, azonnal tisztába jövök az adottságaival. Lassan az idegeimre megy, hogy találgatnom kell, mi bújhat meg a rengeteg csúf anyag alatt, amelybe beleburkolózik.

Carlie nagyon lassan letette a kanalát.

- Iszonyú a modora. Semmire és senkire nincs tekintettel, egyedül az érdekli, hogy elérje a célját. Rendben van, legyen egyszer karácsonya! Kövér vagyok - jelentette ki - A családunkban mindenki hízásra hajlamos. Eldugom a testemet, mert sokkal rosszabb lenne, ha mutogatnám. Egyébként sincs szükségem a férfiak csodálatára ahhoz, hogy szeressem magamat. Kedves, rendes ember vagyok, jól végzem a munkámat, és sokat teszek a gyerekekért, a közösségért. Elmondhatja ugyanezt magáról, Tyler? Tett eddig bármit is másokért?

A férfi nyugodtan falatozott, miközben Carlie egyre dühösebb lett.

- Azért maga is tud sértő lenni -jegyezte meg egy idő után. - Jelentős tettet még nem hajtottam végre az emberiség érdekében, de bűncselekményt is csak akkor követtem el, amikor megjegyzést tettem a testsúlyára. Pontosan fizetem az adót, nem iszom, ha vezetek, rendszeresen adományozok jótékony célra, és tisztelem az öregeket. Valamit azért ez is nyom a latban, nem?

- Túl sokat aligha.

- Ne legyen már ilyen! Hát soha nem bocsát meg nekem? Egyszerűen csak kíváncsi voltam. Nem akartam megbántani. Azért érdeklődtem a súlya felől, mert úgy gondolom, hogy nagyon vonzó lehetne, ha nem dolgozna önmaga ellen.

Ne vágjon megint képeket! Lehet, hogy nem kimondott szépség. Na bumm, és akkor mi van? Maga bámulatraméltóan okos. Ha kicsit is adna a külsejére, értelmes férfiak egész serege ostromolná. Nem győzne eleget tenni a meghívásoknak.

- Nincs időm... meghívásokra.

- Hogyhogy? Bárki jól érezheti magát a társaságában. Tartós kapcsolatot kellene keresnie.

Carlie hátrahajtotta a fejét, és a mennyezetre szögezte a pillantását.

- Miért foglalkoztatja ez magát? - kérdezte, de nem nézett Tylerre. - Nem vagyok törött szárnyú madár, amelyet újra meg kell tanítania repülni.

- Támadt egy ötletem! -jelentette be a férfi.

- Jaj, csak azt ne!

A vendég felállt, és az asztalra tenyerelve Carlie fölé hajolt.

- Járjon velem!

A fiatal nő hallgatott, és úgy nézett a férfira, mintha marslakót látna.

Tyler ujjai ideges tánoot jártak az asztalon.

- Nos?

- Várom az indokot.

- Azonnal mondom. Éhezni fogja a társaságomat. Nem is kicsit.

Carlie úgy tett, mintha nehezen állná meg nevetés nélkül.

- Fel kellene lépnie. Vagyonokat kereshetne komikusként.

- Komolyan beszélek. Az lenne a legkevesebb, hogy meghallgat.

- Tévedés. A legkevesebb, hogy, megkérem, menjen isten hírével, maga őrült. Remélem, nem fertőző az agybaja!

- Maga akarta - csóválta a fejét Tyler, és fenyegetőn elindult Carlie felé, aki rémült sikollyal felpattant a székről.

- Jól van, inkább meghallgatom.

A férfi nem állt meg.

- Ezzel már elkésett. Azt mondta, túl nagy a mellényem, és ez a megjegyzése feljogosít a támadásra.

Váratlanul az asztalra döntötte áldozatát. Carlie felnevetett, és levegő után kapkodott. A férfi egyszeriben őrült késztetést érzett arra, hogy megcsókolja, de a nő hangjára visszahőkölt.

- Engedjen el, de tüstént! - közölte Carlie csendesen, fenyegetően.

Tyler, aki nem értette saját viselkedését, azonnal engedelmeskedett a felszólításnak.

- Én... nem szoktam nőkkel játszani. Én csak...

- Kíméljen meg a magyarázkodástól!,Tudom, mit akart.

- Valóban?

A tanárnő helyére tolta a támadás közben félrecsúszott szemüvegét.

- Velem nem játszogathat, mert nem tűröm, mint ezt egyszer már megpróbáltam az értésére adni.

- Igaz, játszottam, de maga sem tett mást. Ezért kell velem járnia. Egy pillanat, hadd mondjam végig! - Tyler megvárta, hogy Carlie visszaüljön a helyére. - Azt hiszem, jól éreznénk magunkat együtt, legalábbis addig, amíg a kapcsolatunk nélkülözi a testiséget. Remélem, nem hitte, hogy én...

- Miért? - kérdezte az asszony éles hangon. - Miért akar találkozgatni velem?

- Mert kedvelem. Mert rokonszenvesnek találom. Mert megnevettet.

Carlie felhorkant, és nem vett tudomást a férfi rosszalló pillantásáról.

- Mindkettőnknek jó lenne. Maga megtanulna lazítani, és másra is összpontosítana végre, nem csak mindig az iskolára, én pedig... Mint már mondtam, nagyon jól érzem magam a társaságában.

- És nyilván sok más nó társaságában.

- Talán, csak éppen egészen más okokból. - Carlie válaszra nyitotta a száját, ám Tyler bűnbánóan felemelte a kezét. - Tudom, ezt nem kellett volna. Bocsásson meg! Higgye el, valóban unatkoztam az utóbbi időben, és... - Ráncba szaladt a homloka, amikor Carlie felnevetett. - Komolyan beszélek. A lába elé teszem a szívemet, maga meg összetiporja.

- Az az igazság, Tyler, hogy időnként valóban élvezem a társaságát.

A férfi a mellkasára szorította a kezét, mintha szívrohamot kapott volna.

- Tessék? Elismeri, hogy élvezi a társaságomat? Szóval még lehet reményem? Carlie McDaniels jól érzi magát velem? Kívánhat férfiember ennél többet?

- Azt mondtam, időnként - helyesbített a tanárnő. - De ne lovagoljunk a szavakon! Árulja el, hová járnánk, és mit csinálnánk a testiséget teljességgel nélkülöző találkáinkon!

- Nem tudom. - Ezen még valóban nem gondolkodott. - Mit szólna a szokványos dolgokhoz?

- Mint például?

- Vacsora, tánc, görkorcsolyázás, uszoda, szörfözés?

- Moziba esetleg hajlandó lennék elmenni magával. Ott sötét van, és senki nem látja, hogy egy őrülttel vagyok együtt.

A férfi arca felragyogott.

- Kitűnő! Holnap este?

- Szombaton? Miért nem randevúzik inkább?

- Ez is randevú lesz. Kivéve persze a búcsúpuszit.

Carlie töprengő képet vágott.

- Nem a kivégzésére készül - jegyezte meg Tyler kissé mogorván. - A filmet is maga választhatja ki.

- Ez aztán az engedékenység! Rendben van. Moziba megyünk.

A férfi úgy érezte, nagy lépést tett előre. A jelek szerint vége az unatkozásnak. Már azon az éjszakán felcsillant benne a remény, amelyet a titokzatos háremhölggyel töltött. Brenda nem árulta el a nevét, de ő akkor is ki fogja deríteni, ki volt az. Soha nem találkozott még hozzá fogható nővel.

De olyannal sem, mint Carlie. Ő is egészen különleges...

- Nem akarom elhinni, hogy ezt a filmet választotta!

Carlie elmosolyodott a mozi sötétjében.

- Szeretem Mel Gibsont.

- Nem is tudom, miért csodálkozom ezen. Megvan! Azért, mert nemegyszer értésemre adta, hogy nem kedveli a rendkívül férfias, izgató férfiakat.

- Nem igaz. Én azt mondtam, hogy azokat a férfiakat nem kedvelem, akik rendkívül férfiasnak és izgatónak tartják magukat.

- Ne nézzen így rám! Soha nem állítottam, hogy rólam kellene megmintázni a férfiasság szobrát. - Tyler durcás képet vágott.

- Nem az a maga baja, hogy túl érzékeny?

- Érzékeny? De iég mennyire hogy az vagyok! Egyes helyeken nagyon is. Például a hasamon, a gerincemen...

Carlie-nak elakadt fi lélegzete, és szempillantás alatt elvörösödött. Tyler igazat mondott. Azon a bizonyos éjszakán kiderült, hogy valóban nagyon érzékeny ezeken a helyeken.

- Hogy lehet valaki ennyire komolytalan? - mondta gorombán, hogy leplezze a zavarát.

- Nem vagyok komolytalan, csak érzékeny. Méghozzá nagyon.

- Hallgasson! Kezdődik a film.

- Első lecke: soha nem torkoljuk le durván a kísérőnket!

Carlie a férfi felé fordult.

- Akkor sem, ha kezdődik a film, de az illető nem fogja be a száját, mert olthatatlan vágyat érez arra, hogy a szeretkezésről papoljon?

- Akkor sem. Az lett volna a helyes válasz, ha elárulta volna, hogy magának melyik testrésze érzékeny.

- Várjon csak! Talán a lábfejem? - felelte Carlie nevetve.

- Így már más - mormolta Tyler, és merUszen átkarolta a meglepett nő vállát.

Kellemes, megnyugtató, egyszersmind izgató volt az ölelése. Carlie azonban tudta, nem szabad elfelejtenie, hogy ez játék csupán.

- Ne legyen ilyen merev! - folytatta a férfi. - Nem fogok szemtelenkedni. Nyugodtan engedje el magát!

A keze ott pihent a vállán, de a férfi nem próbált közeledni hozzá, és nem is ölelte szorosabban magához. Carlie-t mégis egyre jobban vonzotta Tyler. Egyszeriben rádöbbent, nem jár messze attól, hogy beleszeressen.

Miközben a filmet nézte, elkalandoztak a gondolatai. Arra a bizonytalan nőre gondolt, aki valamikor volt. Megpróbálta felkelteni egy férfi érdeklődését, de csúfos kudarcot vallott. A balsikerhez az is hozzájárult, hogy sok mindenben nem felelt meg a volt férje elvárásainak, de azt mindenképpen nagyobb felelősség terheli. Türelmetlen volt vele, meggondolatlanul szemrehányásokkal illette, és nem vette figyelembe a korát, a tapasztalatlanságát.

Mára azonban idősebb és okosabb lett. A válása után megfogadta, hogy soha többé nem lesz sebezheti, és sikerült is kitartania az elhatározása mellett.
Egészen a fürdőházban töltött éjszakáig. Élete végéig féltett kincsként fogja őrizni azoknak az óráknak az emlékét. Tyler korábban soha nem sejtett érzéseket ébresztett benne, és bebizonyította, hogy a volt férje tévedett. Ez pedig nem kevés. Be kell érnie ennyivel.

6. FEJEZET

Carlie nem számított a találkozásra, és megdermedt, amikor Tyler kocsija megállt Brendáék háza előtt. A férfi kiszállt az autóból, és meglehetősen mogorva képpel, sietve elindult a bejárat felé.

- Hát téged mi szél hozott? - kérdezte tőle a sógornője, miután beengedte.

- Tudni akarom, ki volt az!

- Kicsoda?

A férfi türelmetlen pillantást vetett Brendára.

- A háremhölgy. Ki más?

Az asszony a szemét forgatta.

- Vedd végre tudomásul, hogy nem mondom meg a nevét!

Carlie a konyhából minden szót hallott, és a legszívesebben elbújt volna egy egérlyukban. A borongós vasárnap reggel tökéletesen illett a hangulatához. Azért jött át Brendához, hogy megvigasztalódjék egy kicsit. Benne és körülötte minden megváltozott. Semmi nem olyan, mint néhány hete is volt még. Nem tudta, mit gondoljon, és még kevésbé azt, hogy mit tegyen.
Egyvalamiben volt csupán egészen biztos. Tyler többet jelent számára remek szeretőnél, akivel egy varázsos éjszakát töltött együtt. Egyre jobban félt attól, hogy beleszeret. Azt pedig nem szabad. Időre van szüksége, hogy gondolkozzék, és tisztába kerüljön az érzéseivel. Erre a férfi idejön, hogy kiderítse, ki volt a háremhölgy!
Akár egy vígjátékban...

- Furcsa barátnőid vannak, Brenda. Őrületbe kergetnek - dühöngött

Tyler, és ingerülten beletúrt a hajába.

- A barátnőim?

- Ne add az ártatlant! Előbb a háremhölgy nem volt hajlandó elárulni a nevét, most meg Carlie nem hív vissza, és nem fogadja el a meghívásaimat. Én mondom neked, az a nő...

Brenda jelentőségteljesen köhécselni kezdett, és fejével a konyha felé bökött. Tyler megfordult, és Carlie látta, hogy összeszűkül a szeme. Egyszeriben nem látszott bosszúsnak, sőt mintha mosolygott volna.

- Mi a baj, Carlie? Nagyon rossz színben van.

A fiatal teremtés haragos pillantást vetett a látogatóra, aztán félrefordult.

- Megfáztam - mondta, és azon imádkozott magában, hogy Tyler elégedjen meg ezzel a válasszal.

- Ezért áll összevissza a haja?

- Esett, amikor kocogtam, és azóta még nem voltam otthon.

- Miért kocog esőben, ha meg van fázva?

- Minden vasárnap futok. Nem vagyok cukorból, hogy egy kis esőtől megijedjek.

- Igaza van. Az eső nem halálos, legfeljebba frizurára mér végzetes csapást - vigyorgott Tyler. - A maga hírhedten szigorú varkocsából legalább kiszabadult egy-két lázadó tincs. - A férfi jót nevetett a saját szellemességén.

- Azt hiszem, én inkább megyek - fordult Carlie elkomorodva a ház asszonyához.

- Maradjon! - fogta meg Tyler a nő csuklóját. - Csak nem fog gyalog hazamenni ebben az időben?

Carlie el akarta rántani a kezét, ám a férfi erősen szorította.

- Engedjen el! Haza akarok menni.

Tyler nem engedelmeskedett a felszólításnak.

- Miért bujkál előlem? - kérdezte.

- Mostanában sok a dolgom. Egyébként meg nem értem, miért hívogat hétvégén. Gondolom, dugig van a határidőnaplója.

- Téved! - felelte a férfi somolyogva. - Sok hölgynek okoztam keserű csalódást.

Carlie arcán halvány mosoly suhant át. Elég jól ismerte már Tylert ahhoz, hogy tudja, csak ugratni akarja, és közel sem annyira beképzelt, mirt mutatja.

- Hagyja abba a butáskodást! Mennem kell.

- Nem, amíg meg nem ígéri, hogy hajlandó találkozni velem. Levert vagyok, és társaságra van szükségem.

- Levert?

- Az bizony. Okom is van rá - válaszolta a férfi, és szemrehányó pillantást vetett a sógornőjére. - Brenda nem akarja elárulni, ki volt az a titokzatos nő, akivel a jelmezbálján találkoztam, de aztán faképnél hagyott.

Carlie színpadias sóhajjal igyekezett leplezni a szorongását.

- Ez nem lehet igaz!

- Sajnos, az. Szerelembe estem, és álmaim hölgye cserbenhagyott.

Tyler hangja elárulta, hogy viccel, Carlie mégis megrémült.

- A bálon megismerkedett egy barátnőmmel - szólt közbe Brenda gyorsan. - Állítólag jól... megértették egymást, de a barátnőm nem akar találkozni Tylerrel. Soha többé - fűzte hozzá a vállát vonogatva.

- Mondd meg a nevét! - kérte a férfi. - A többit majd én elintézem.

- Nem tudja, ki volt az? - kérdezte Carlie értetlenséget színlelve.

- Hihetetlen, ugye? A hölgy nem volt hajlandó levenni a fátylát.

Carlie idegei pattanásig feszültek, de elszántan játszotta a szerepét.

- Okos kislány lehet - jegyezte meg.

- Gyönyörű nő volt, és nem kislány! - közölte Tyler, és megint a sógornőjéhez fordult. - Mondd meg, ki volt az! Esküszöm, hogy még hálás lesz neked.

Brenda mosolyogva nézett a szenvedő képet vágó férfira.

- Nem is tudom... Szerinted mit kellene tennem? - tudakolta a barátnőjétől.

Ezért még megfojtom, gondolta magában Carlie.

- Egy olyan nő kívánságát, aki elég okos ahhoz, hogy kerülje Tylert, mindenképpen tiszteletben kell tartanod - válaszolta fennhangon.

A férfi arcáról lehervadt a mosoly.

- Már megint jogot formál arra, hogy véleményt mondjon rólam. Miből gondolja, hogy ilyen jól ismer? - Tyler most sem engedte, hogy Carlie kihúzza a kezét a szorításából. - Egyetlen nőre sem erőltettem még rá magam. Magát kivéve, de az egészen más. Általában a nők futnak utánam.

Őszintén megmondják, mit várnak el a kapcsolattól, és a szerelem nem foglal el főhelyet a listájukon. Ez pedig azt jelenti, hogy a nők használnak ki
engem, és nem én őket. Igazam van?

- Sejtelmem sincs. Nem érdekelnek a kalandjai.

- Valóban? Akkor miért hozza őket lépten-nyomon szóba?

- Elnézését kérem, nem állt szándékomban. - Carlie szíve olyan hevesen vert, hogy alig kapott levegőt. Tyler még soha nem beszélt előtte enynyire nyíltan a magánéletéről. Lehet, hogy félreismerte? - Ha volna olyan kedves, és elengedné a kezem, nem lennék tovább a terhére.

A férfi szélesen mosolygott.

- De én azt akarom, hogy a terhemre legyen! Nem hallotta, mit mondtam az előbb? Borzalmasan öltözik, én mégis magával szeretném tölteni a napot. Honnan szerzi be ezeket a rusnya göncöket?

Carlie végignézett magán. Khakiszínű szabadidőruhája alatt szürke pólót viselt.

- Nem divatbemutatóra készültem, hanem kocogni. Esőben, nem pedig kifutón. - Hirtelen mozdulattal kirántotta a kezét, és az ajtóhoz indult. - Majd hívlak, Brenda!

A zuhogó esőben már a következő háztömbnél járt, amikor Tyler utolérte a kocsijával.

- Hahó, Carlie!

- Hagyjon békén! - csattant föl nő, és rá sem nézett.

A férfi lépésben hajtott mellette.

- Brenda szerint belegázoltam az érzéseibe.

Carlie megállt.

- Az magának a legjobb napján és a legszemtelenebb viccével sem sikerülne. Ismételten kérem: hagyjon nekem békét!

A férfi szomorúan ingatta a fejét.

- Mondtam már, hogy nem tehetem. Levert vagyok, és szükségem van magára - tette hozzá kérlelőn.

Carlie döbbent pillantást vetett rá, aztán elnevette magát. Elképesztően kedves és behízelgő tud lenni ez az alak!

- Szálljon be, mielőtt csurom víz lesz! Nem szeretném, ha tönkretenné a kocsim ülését.

- Máris bőrig áztam, magának meg bőrből vannak az ülései. Foltot hagy ha ráülök.

- Ígérem, nem haragszom meg érte!

Carlie érezte, hogy gyengül az ellenállása.

- Valóban ennyire egyedül van?

- Nem, én a maga társaságára vágyom. Jót tesz az önérzetemnek.

Tyler kiszállt, mélyen meghajolt, és szélesre tárta a jobb elsó ajtót.

Carlie feladta a küzdelmet. 0 is vágyott,arra, hogy együtt legyenek. Férfi még nem bánt úgy vele, mint Tyler Ramsey, aki mindig őszinte. Benne megbízhat. A férfi gyorsan visszaült a kormány mögé, és indított.

- Hazaviszem, hogy átöltözhessen, mielőtt moziba megyünk.

- Mondtam én ilyet?

- Még nem, de mindjárt mondja, igaz?

Carlie kis ideig habozott.

- Komolyan zavarja, hogy kosarat kapott attól a nőtől? - kíváncsiskodott aztán.

- Hát persze. Nagyon tetszett, és... kipattant közöttünk az a bizonyos szikra. Valami azt súgta, hogy régóta ismerem.

- Mint annyi más nőt.

Tyler nem tiltakozott a megállapítás ellen, de helyben sem hagyta.

- Hát maga? Találkozott már olyan férfival, akiről első látásra érezte, hogy ő az igazi?

Hogyan mondhatná el az igazságot a szerelmi életéről, a voltaképpen nem is létező szerelmi életéről? A fürdőházban töltött éjszakáig azt hitte, soha nem fogja élvezni a szeretkezést.

- Már voltam férjnél, de nem sikerült a házasságom.

Carlie összerezzent, amikor Tyler mégfogta a kezét.

- Mesélje el, mi történt!

- Nem mesélem. Érje be annyival, hogy fiatal voltam, buta, és több ostoba hibát is elkövettem!

- Mélyen megbánthatta az a férfi.

Carlie idegesen felnevetett, és a szája elé kapta a kezét. Tyler a fürdőházban majdnem ugyanezt mondta. Egyre veszélyesebb lesz ez a bújócska.

A férfi a homlokát ráncolta.

- Mit talált ennyire viccesnek? Lemaradtam volna a csattanóról?

A tanárnő a fejét rázta.

- Nem erről van szó. Bocsásson meg! Csak éppen... Igaza van, sokat szenvedtem akkoriban, de túléltem, mint a mellékelt ábra mutatja. Nem kell aggódnia miattam.

- Óvatosnak kell lennie, ha új kapcsolatba kezd. A férfiak nagy része önző disznó. Maga jobbat érdemel.

Carlie kérdő pillantást vetett rá, de Tyler arcáról egyszeriben eltűnt a nyugtalanság, és már megint mosolygott.

- Hazavigyem, hogy átöltözhessen?

- Igen, de ne számítson elegánsabb ruhára annál, mint ami rajtam van! Vasárnap szeretem elengedni magam. Ez az egy szabadnapom van.

- Értem, de annyit legalább kérhetek, hogy ne zöldet vegyen fel? Már kavarog tóle a gyomrom.

Carlie elmosolyodott.

- Meglátom, mit tehetek az érdekében.

Odahaza az asszony a hálószobájába sietett, és gyorsan egy kék szabadidőruhába bújt. Visszaültek a kocsiba, és elindultak Tylerhez. Útközben még jobban nekieredt az eső. Hatalmas cseppek kopogtak az autó tetején, dörgött, és nagyokat villámlott, Carlie-nak azonban szeme sem rebbent.

- Magát nem zavarja a vihar?

A fiatal nő elmosolyodott.

- Kislánykoromban mindig kiültem a verandára, ha zuhogott. Szerettem, hogy friss és tiszta lett a levegő. Az égdörgés ellenére békésnek találtam a vihart.

Tyler futó oldalpillantást vetett rá.

- Én pedig nagyon izgatónak.

Carlie-nak kihagyott a szívverése, mert eszébe jutott a fürdőházban töltött zivataros éjszakájuk. Megköszörülte a torkát, mégis rekedt volt a hangja, amikor megszólalt:

- Komolyan?

A férfi felnevetett.

- Igen. A vihar mindig felajzó hatással van rám.

- Szentséges ég! - gúnyolódott Carlie, hogy leplezze a zavarát. Tyler szavai nagyon is eleven emlékeket idéztek fól benne, - Ugye nem tesz ki annak, hogy a moziban lerohan egy mit sem sejtő nőt?

- A saját biztonsága miatt nem is aggódik? - kérdezte a férfi színpadias vigyorral.

A válasz csak egy megvető apró horkantás volt.

- Szeretkezett már viharban? - tudakolta Tyler.

Carlie mélyeket lélegzett, és gyorsan lesütötte a szemét. Ereiben száguldott a vér, a gyomra görcsbe rándult. Nincs más menekvés, hazudnia kell!

- Még nem. - Ennyinek elégnek kell lennie. Azt azonban nem állta meg, hogy ne kérdezzen vissza. - És maga?

Tyler megint feléje fordult.

- Azt hittem, nem érdeklik a kalandjaim.

- A részletekre nem vagyok kíváncsi. Csak annyit mondjon, hogy igen vagy nem!

A férfi meredten az útra sátegezte a pillantását.

- Igen - mondta, és nagyot sóhajtott. - Igen, igen.

- Nagyon szép lehetett - Csúszott ki meggondolatlanul Carlie száján.

Tyler elképedten nézett rá.

- Azt akarta mondani, hogy szép lehet velem viharban szeretkezni?

- Nem magával, hanem úgy általában, amikor odakint tombol a vihar. Aki élvezi a szeretkezést, annak biztosan nagy élményt jelent.

A férfi mélyen a szemébe nézett, mintha olvasni akarna a gondolataiban.

- Maga talán nem élvezi?

- Nem ezt mondtam. - Carlie elvörösödött, de bátran állta Tyler pillantását. - Úgy értettem, hogy sokan nem lelik benne örömüket. Az olyanokat viszont, mint maga, valószínűleg még jobban felizgatja a vihar. Azt hiszem, én is élvezném, mert szeretem. Mármint a vihart. - Idegesen elhallgatott.

Megint többet beszélt, mint kellett volna.

- Egyszer mindenképpen ki kellene próbálnia - dörmögte a férfi.

Egy darabig egyikük sem szólalt meg. Carlie meglepődött, amikor Tyler lefékezett egy videokölcsönző előtt.

- Miért állt meg?

- Kiveszek egy filmet.

- Igen? És hol akarja megnézni?

A férfi elvigyorodott.

- Nálam. Azt mondta, vasárnap szereti elengedni magát. Arra gondoltam, hogy négy fal között könnyebben megteheti.

A saját négy fala között talán igen, de nem Tylernél! Ott egészen biztosan nem.

- Mindjárt jövök, Carlie!

A nő fejében egymást kergették a gondolatok. Mit csináljon, hogy ne kelljen elmennie az ügyvédhez, de nevetségessé se tegye magát? Egészen más, ha egy zsúfolt moziban ül mellette, mintha kettesben vannak egy lakásban. Igen ám, de hogyan értesse ezt meg vele?

Még mindig a megoldáson töprengett, amikor a férfi visszajött a kazettával, és beindította a motort.

- Biztosan élvezni fogja a filmet.

A lakásában éppolyan ízléses, de személytelen volt a berendezés, mint az irodájában. Mentségére megjegyezte, hogy bútorozva vette ki a házat.

Szomorú lehet így élni, gondolta Carlie.

- Nem valami otthonos, igaz? - tette fól a kérdést Tyler, mintha olvasott volna a gondolataiban.

- Miért nem költözik el, ha nem érzi itt jól magát?

A férfi megvonta a vállát.

- Gyerekkoromban egy mocskos kis lyukban, rozoga bútorok és hasadozó tapéták között éltünk. Ezért vágyom ma tágasságra és tiszta környezetre. A maga háza azonban sokkal jobban tetszik, mint ez itt.

- Köszönöm - mosolyodott el Carlie. - Én is szeretem. Azért döntöttem mellette, mert kicsi. A nagyapámnak hatalmas háza volt egy farmon, de én mindig hidegnek és üresnek éreztem. Gyűlöltem ott élni.

- Egyszer említette, hogy nagyon kicsi volt, amikor meghaltak a szülei. A nagyapja nevelte föl?

Carlie bólintott, de nem nézett a férfira.

- A bátyám már elég nagy volt ahhoz, hogy egyedül éljen, és csak ritkán találkoztunk. - Mindig elromlott a kedve, ha visszagondolt a gyerekkorára, ezért gyorsan másra terelte a szót. - Mi lesz azzal a filmmel?

Tyler megfogta és egy pillanatra megszorította a kezét, aztán kiment a konyhába. Kólát meg sós süteményt hozott, és majdnem az összes lámpát leoltotta.

- Egy rémfilm sokkal jobban hat, ha sötétben nézik.

Carlie kényelembe helyezte magát a puha bőrkanapén.

- Tudom már, miért idehaza akarja megnézni ezt a filmet! Nem szeretné, ha mások is látnák, hogy sikoltozik ijedtében.

- Átlátott rajtam. - Tyler betette a kazettát, aztán ő is leült a kanapéra.

Minden olyan egyszerű és természetes volt. Az is, hogy a férfi egyszer csak játszani kezdett Carlie egyik kiszabadult tincsével. Az érintésétől megint bizseregni kezdett az asszony bőre, de az érzéki izgalomnál ma már sokkal többet jelentett számára a férfi közelsége. Úgy érezte, tartozik valakihez, akivel kölcsönösen tisztelik egymást. A nagyapja házában biztonságban, de hihetetlenül egyedül volt. És Brendán kívül mostanáig egyetlen igaz barátra sem talált.

De most már Tyler is itt van neki.

- Kedvellek - mondta, és most először tegezte a férfit. - Örülök, hogy barátok vagyunk.

Tyler elmosolyodott.

- Én is kedvellek. Bevallom, nő még soha nem volt a barátom. - Gyengéden Carlie füle mögé igazított egy elkóborolt tincset. - Egyébként ez itt egy találka. Ne feledkezz meg a játékszabályokról! Jut eszembe, mondtam már, hogy nem először látom ezt a filmet? Bármibe lefogadom, hogy a fele előtt az ölembe kéredzkedsz...

- Állom a fogadást! - Carlie megfogta és megszorította a férfi kezét.

- Mit kapok, ha veszítesz?

- Az nem fordulhat elő. Én nyerek, és te meghívsz vacsorára. Rendben?

- Igen. De mi lesz a jutalmam, ha mégis én nyerek?

- Mondjuk egy csók?

- Na ne! Minek kockáztassak, ha nem éri meg a tét?

- Az én kapós csókom talán nem elég értékes?

- Nekem nem.

- Már megint elfelejtetted, hogy e itt egy találka! Elszántan kellene harcolnod a győzelemért, ha egy csók a jutalma.

Carlie vágott egy fintort.

- Jövő pénteken segíthetnél nekem dolgozatokat javítani, ha én nyernék. Ehhez mit szólsz?

- Teljes erőbedobással javítanék, de ez a helyzet nem állhat elő, ugyanis biztos, hogy nem én vesztek. De most már hallgass, mert kezdődik a film!

Az első borzalmas sikolyt még számtalan hasonló, vagy talán még iszonyatosabb követte. Carlie tíz percig bírta szó nélkül.

- De hiszen ez rettenetes! - fordult aztán a férfihoz.

- Tudom. Nem tetszik?

- Iszonyatos. Előbb majdnem kilehelik a lelküket egy hatalmas földönkívüli markában, most meg, miután elbújtak egy sötét, nedves lyukban vetkőztetni kezdik egymást, és enyelegnek, mintha nem lenne jobb dolguk.

A férfi gyengéden maga felé fordította az állát, hogy a szemébe kelljen, néznie.

- Nem bírod tovább, és szeretnél az ölembe bújni?

- Nem járok messze tőle - suttogta Carlie, és különös feszültség lett úrrá rajta, de nem a filmtől, hanem Tyler közelségétől.

Más férfiak közeledése taszítja és ingerültté teszi. Az ő karjában viszont megnyugszik! Egyetlen mosolyától, pillantásától elolvad, és érzéki vágyak ébrednek benne. De csak őbenne! Tyler nem kívánja, ő egy lefátyolozott háremhölgy után sóvárog A következő vérfagyasztó jelenetnél Carlie ösztönösen a férfihoz simulj és a vállába fúrta az arcát. Aztán hirtelen a halántékán érezte vendéglátója ajkát. Megdermedt, és először azt hitte, érzékcsalódás áldozata. De nem. Tyler nyelve hihetetlenül izgató köröket írt le a fülcimpáján.

- Mit... csinálsz? - kérdezte elfúló hangon.

- Mit csinálnék? Csókolgatom a füledet. Jólesik? - dünnyögte a férfi.

Carlie megpróbálta leolvasni az arcáról, hogy komolyan beszél-e.

- Nem tudom... - válaszolta végül bizonytalanul. - Rászedtél. Azt hittem, a találkánk nélkülözni fog minden testiséget.

Tylér megvonta a vállát.

- Szeretem a füleket. És a tiéd nagyon szép.

Carlie szóra nyitotta a száját. Nem tetszett neki, hogy az ügyvéd megint játszik vele.

- Szerintem nem kellene ezt csinálnod.

A férfi nem törődött az ellenkezésével.

- Tudni szeretném, élvezed-e.

- Miért?

- Talán azért, mert kíváncsi vagyok.

Carlie a homlokát ráncolta, és vigyázott, hogy ne üljön ki az arcára a csalódottság.

- Azt hiszem, a kíváncsiságot ki kellene hagynunk a játékból.

- Te picit sem vagy kíváncsi?

- Sok minden felkelti a kíváncsiságomat, Tyler, de néha jobb, ha nem elégítem ki.

- Nem akartalak felbosszantani.

- Nem is bosszantottál fel.

- Te kezdted. Az történt, amit megjósoltam. Az ölembe másztál, én pedig férfi vagyok.

Kikezd velem, ahogyan bármelyik nővel kikezdene, csak éppen most én vagyok kéznél, gondolta Carlie. Mi másért tenné?

- A háremhölggyel is ilyen rámenős voltál?

Tyler bosszús képet vágott.

- Talán hihetetlen, de nem örülök, hogy eszembe juttattad. Azt hittem, segíteni fogsz, hogy ne gondoljak rá, te viszont szándékosan szóba hozod!

- Délelőtt még úgy viselkedtél, mintha az életed múlna azon, hogy megtudod-e a nevét.

- Nem azt mondtad, hogy nem akarsz hallani a hódításaimról?

- Ezek szerint őt is meghódítottad. Gondolhattam volna, elvégre nem hiába olyan a híred, amilyen. Szegény Tyler! Biztosan sajnálod, hogy nem láthattad az arcát. Különben most vele lennél itt, és rá valószínűleg sokkal jobban hatna a bájad, mint rám.

A férfi megfogta Carlie kezét.

-Nem igaz. Én...

- Kedvellek, de azt nem engedem, hogy bolondot csinálj belőlem! Borzasztóan férfiasnak képzeled magad attól, hogy minden nővel kikezdesz, akivel találkozol. Még azokkal is, akiket igazából nem is akarsz megkapni.

Tylert szemlátomást meglepte a dühkitörés.

- Én is kedvellek téged. Jobban, mint eddig bárkit. És nem játszom veled. Nő vagy, méghozzá rendkívül okos és szórakoztató, én pedig...

- Igazán? - Carlie távolabb húzódott a férfitól. - És mi a helyzet a lefátyolozott hölggyel? Már nem akarod megtalálni?

Tyler tekintete bizonytalanságról árulkodott.

- Nem tudom - felelte, és megvonta a vállát. - Korábban egyetlen nő sem zavart össze, és most kettőt is ismerek, aki képes rá. Igazság ez?

-Nézd...

- Csitt! Engedd el magad! ígérem, egyetlen ujjal sem nyúlok hozzád, nem csavarom el a fejed, és nem próbállak meg csellel elcsábítani.

Elképesztő, mégis az az igazság, hogy azonnal jól érzi magát ezzel a férfival, amint ostobaságokat beszél! Carlie mosolyogva oldalba bökte Tylert, aztán megint a képernyő felé fordult.

Szívesen maradt volna még, miután véget ért a film, de a férfi nem tartóztatta, ő pedig nem merte szóba hozni.a dolgot. Úgy látta, hogy Tyler nem az ő társaságát találja terhesnek, inkább a saját lakásában nem érzi igazán jól magát.

Hazafelé Carlie letolta a férfit a borzalmas filmért, ő pedig az emlékezetébe idézte, hogy tartozik neki egy vacsorameghívással.

- Rendben van, bár nem volt tisztességes a fogadás. Te már láttad a filmet, és tudtad, mire számíthatsz.

Tyler elmosolyodott, és megfogta a kezét.

- Igazad van. Mi lenne, ha mégis én segítenék neked dolgozatot javítani?

- Nagyon kedves tőled - válaszolta Carlie, és ő is elmosolyodott. - Köszönöm.

- Nincs mit. A vacsorát én viszem. Pizza jó lesz?

- Mitől lettél egyszeriben ennyire előzékeny? Gyanús vagy nekem.

Tyler lefékezett Carlie háza előtt, és leállította a motort.

- Őszintén mondtam, hogy még egyetlen nővel sem éreztem olyan jól magam, mint veled. Szívesen foglalkozom a gyerekekkel, és élvezem a mozgást. A legjobban azonban a veszekedéseinket szeretem. Téged irtó könnyű felhúzni.

- A vitáink engem is szórakoztatnak. Az iskolai munkádért pedig csak hálásak lehetünk, a tanítványaim meg én. Sokat haladtak, amióta kézbe vetted őket. - A férfit láthatóan zavarba hozta a dicséret. Carlie tudta, hogy hibát követ el, mégsem bírt ellenállni a kísértésnek, és behívta magához. - Nincs semmi dolgom... Kártyázhatnánk, ha gondolod.

- Erősen reméltem, hogy megesik rajtam a szíved, ha sokáig itt ülök az esőben, és kellőképpen gyámoltalan képet vágok.

Carlie a vizes szélvédőre mutatott.

- Mehetünk? Szednünk kell a lábunkat.

Tyler elvigyorodott.

- Fussunk versenyt!

Védelmezőn átkarolta Carlie vállát, és nagy igyekezetükben felváltva tapostak egymás lábára. Nevetve tették meg a rövid utat, és egyszerre értek fel a verandára.

- A nemjóját, Tyler, te bőrig áztál! - állapította meg Carlie, miután levette és megtörölte a szemüvegét.

A férfi még mindig átkarolva tartotta a vállát, és a száját nézte. Carlie önkéntelenül visszafojtotta a lélegzetét. Szikrázott közöttük a levegő, és már-már elviselhetetlennek érezte a bizsergető feszültséget. Megpróbált elhúzódni Tylertól, de ő nem eresztette, és hihetetlenül gyengéden nézett rá.

És akkor megcsókolta.

7. FEJEZET

Carlie előbb az ajkán, aztán a szájában érezte a férfi nyelvét. Csókja egyre szenvedélyesebb lett. Két keze közé fogta az arcát, azt is megcsókolta, aztán a halántékát és az orra hegyét. Újra és újra a nevét dünnyögte, miközben keze a nő mellbimbójára vándorolt, és elképesztően ügyes mozdulatokkal izgatni kezdte.

Carlie-t éppen ez az ügyesség térítette észre. Gorombán ellökte magától a férfit, és védekezón a mellére tapasztotta a tenyerét.

- Te... te... - Maga sem értette, hogy juthattak idáig. - Mit művelsz?

A férfi a homlokát ráncolva, értetlenül ingatta a fejét.

- Nem tudom. Én... A pokolba!

Carlie kinyitotta a bejárati ajtót, de gyorsan hátrább húzódott, amikor Tyler feléje nyúlt. Mérhetetlenül bosszantotta a férfi viselkedése. Lelkifurdalás nélkül kikezd vele, pedig a napnál is világosabb, hogy még mindig a háremhölgy eltűnése miatt bánkódik!

- Hozzám ne érj! Hazug disznó vagy. Megígérted, hogy nem fogsz zaklatni.

- A mindenségit, én nem zaklattalak, hanem megcsókoltalak. A kettő nem ugyanaz.

-De... fogdostál is.

A férfi a fejét rázta.

- A melledet simogattam. Semmi más nem történt. A bimbód megkeményedett, és...

Carlie felháborodottan levegő után kapkodott, s érezte, hogy egyre vörösebb lesz az arca.

- Hideg van idekint, te ostoba! Azért lett olyan a... a...

- Mellbimbód - segítette ki Tyler vigyorogva.

- A hideg miatt volt, és nem miattad.

- Tudom. Mégis elvesztettem a fejem, amikor megláttam. - A férfi hirtelen elkomolyodott. - Nagyon szép a melled.

Carlie szíve hevesen kalapált.

- Az én... a...

- Melled! - Tylernek ingerülten villogott a szeme. - Mellnek hívják.

- A lényeg az, hogy semmi közöd hozzá. Tartsd meg a véleményedet!

- Az a baj, hogy gátlásos vagy. Semmi különös nem történt. Felejtsd el!

Semmi különös? Ez fájt. A volt férje is folyton a gátlásossága miatt bántotta, de azóta már kiderült, hogy nem az. Ma már tudja, hogy ugyanúgy érez és élvez, mint az összes többi nő. Carlie nagyot nyelt, és felnézett Tylerre.

- Hamarabb felejtenélek el téged - mondta, és így is gondolta. - Most pedig tűnj el, és hagyj nekem békét!

Be akart menni a házba, de a férfi megfogta a karját.

- Beszélnünk kell - közölte, és betuszkolta az ajtón.

Carlie egész testében reszketett a dühtől.

- Tűnj el!

- Nem. Beszélni akarok veled.

- Furcsa fogalmaid vannak a beszélgetésről.

- Tisztáznunk kell a helyzetet.

- Nincs ezen mit tisztázni. Áthágtad a határokat, és én nem akarom, hogy ez megismétlődjék.

- Pedig megismétlődhet, méghozzá nagyon hamar, ha nem veszel fel gyorsan száraz ruhát, és a mellbimbód még sokáig ágaskodik ilyen izgatón...

Carlie bemenekült a hálószobába, és becsapta maga mögött az ajtót.

Gazember! Miközben lerángatta magáról az átázott holmikat, néma szemrehányásokkal illette Tylert. Előbb azt állítja, hogy levert, mert senkivel nincs találkája. Aztán a titokzatos háremhölgy után sóvárog, végül pedig kikezd vele az arcátlanja!

Mert bizony ez történt. Ráadásul őt magát sem hagyja hidegen a játék, amelybe belekezdett. Létezik, hogy Tyler Ramsey kívánja Carlie McDanielst? Avagy egyszerűen csak az időt múlatja vele, amíg megtalálja a jelmezbál titokzatos hölgyét? Tudta, hogy ostobaság, Carlie mégis féltékeny volt. Saját magára.

Bokáig érő frottírruhába bújt, és visszament a nappaliba. Tyler idegesen fel-alá járkált a szobában. Az ingét levette, a cipőjét az ajtóban hagyta. Farmerja majdnem fekete volt a víztől, és ráfeszült a combjára meg a fenekére.

Feléje fordult, de nem szólalt meg, amikor Carlie megköszörülte a torkát.

- Sajnálom, hogy olyan indulatos voltam - mondta. - Nem gondoltam, hogy...

A férfi szája erőltetett mosolyra húzódott.

- Úgy viselkedtél, mintha bántottalak volna. Annyira rossz volt?

- Nem. - Carlie megrázta a fejét. - Csak nem szeretném, hogy... bizalmas legyen a viszonyunk. A barátságunk sokkal fontosabb nekem. A másfajta kapcsolatot te aligha vennéd annyira komolyan, mint én.

Tyler lassan elindult felé.

- Ne becsüld le magad! Nem tudhatod, milyen hatással lennél rám.

Már hogyne tudná, amikor ő volt a titokzatos háremhölgy? Akkor. Most viszont egyszerűen csak Carlie, a jelentéktelen, szürke tanárnőcske.

- Te szép nőkhöz szoktál. Sok-sok szép nőhöz.

- Sokhoz? Tévedsz. Egyetlen nővel sem volt még komoly kapcsolatom.

A férfi megsimogatta Carlie arcát.

- Jól érzem magam veled. Remek párost alkothatnánk.

Ha ilyen közel van hozzá, levegőt sem kap. Carlie gyorsan hátrált egy lépést.

- Mi lenne, ha kerek perec megmondanád, mit akarsz? - kérdezte, aztán megfordult, kiment a konyhába, és két csészét vett ki a szekrényből.

Éppen a kávét tette fel, amikor Tyler mögéje lépett, megfogta a karját, és magához húzta.

- Nem vagyok biztos magamban - dünnyögte. - Csak azt tudom, hogy többet szeretnék együtt lenni veled. Meg azt, hogy újra meg akarlak csókolni.

Carlie lehunyta a szemét.

- És a többi nővel mi lesz?

- Milyen többi nővel?

- A háremhölggyel például. Ha ló nincs, szamár is megteszi alapon jó leszek társaságnak, amíg Brenda elárulja a nevét? És ha egyszer mégis hajlandó lesz találkozni veled?

Tyler még erősebben szorította a karját.

- Lassan a testtel! Nem kértem meg a kezedet.

Carlie megszégyenülten elhúzódott a férfitól. Ez úgy hangzott, mintha férjet akarna fogni.

- Nem erre gondoltam. Ne hidd, hogy rád akarom kényszeríteni magam! Azt kívántam veled megértetni, hogy csak kihasználnál, amíg nem találsz jobbat. Jó barátok vagyunk, és örülök, hogy segítesz a tanítványaimnak. De ha mi ketten... Úgy értem...

A férfi az égre emelte a szemét.

- Ha lefeküdnénk egymással? Ezt akarod mondani?

- Igen. Bevallom, ha megtennénk, talán beléd szeretnék. - Carlie nem mert Tylerre nézni, miközben beszélt. - Nem hiszem, hogy meg tudnék bocsátani neked, ha egyszer elhagynál. Rámenne a barátságunk, és az nekem sokkal fontosabb, mint egy kis etyepetye.

A férfi szeme dühös villámokat szórt.

- Elképesztő vagy! Csodálom, hogy nem jósolod meg mindjárt a végítélet napjáig a jövőnket. Néhány tényt egyébként figyelmen kívül hagytál. Mi lesz, ha egyszer csak felbukkan az a gazember, akit valamikor szerettél, vagy legalábbis azt hitted, hogy szereted? Avagy lángra lobbansz valamelyik tanártársad iránt? Akkor te hagynál el engem. Én nem a távoli jövőről beszéltem, hanem a jelenről.

Carlie félrenyelte a kávét, amikor Tyler megütögette a hátát.

- Jól van, azért ne csapj mindjárt agyon! - Nagy levegőt vett, és hitetlenkedve meregette a férfit. - Szóval azt akarod, hogy...

Tyler megint a szemét forgatta.

- Szeretkezni akarok veled, igen. Ahogyan férfi és nő teszi az idők kezdete óta. Vagy talán nem kedvelsz?

Carlie bosszús hangot hallatott.

- Több férfit is kedvelek, de ez még messze nem jelenti azt, hogy le is fekszem velük.

Tyler kővé dermedt, és egyszeriben nagyon szigorú lett a tekintete.

- Kik azok a férfiak?

- Többek között Jason, a bátyád. Aztán néhány tanár, akivel azóta együtt dolgozom, amióta ebben az iskolában tanítok. Sok diákom apját is kedvelem, és...

- Kedvelni sokféleképpen lehet.

- Tudom. - Carlie először mosolyodott el, amióta Tyler megcsókolta. - Viselkedj okosan! Lehet, hogy most nagy hirtelen érdekesnek találtál, de ezért még nem bújok ágyba veled.

- Soha nem mondtam, hogy...

- Hagyjuk inkább! Menj haza, vegyél egy forró fürdőt, és reggelre jobban leszel.

A férfi a fejét ingatta.

- Egészen biztosan nem.

Carlie felkacagott.

- Miért sértődtél meg? Nem létezik, hogy én vagyok -az első nő az életedben, aki visszautasít.

- Pedig te vagy. Most nem érdekellek, de azért még nem adom fel. Ha majd hozzászoksz a gondolathoz, be fogod látni, hogy igazam van.

- Ezzel meg mit akarsz mondani? - kérdezte Carlie gyanakodva.

Mielőtt még védekezhetett volna, Tyler gyorsan megcsókolta az ajkát.

- Hamar rájössz, hogy nagyon jó lehet velem.

Ezt ő már a jelmezbál óta tudta, de erről inkább hallgatott.

- Ne nagyképűsködj!

- Ez nem nagyképűség, hanem ígéret. - A férfi kihúzott magának egy széket, és leült. - Addig pedig türelmesen várok, és nem sürgetlek. Te vagy az első igazi barátom, és egyelőre beérem ennyivel.

Carlie egyszerre érzett megkönnyebbülést és csalódottságot.

- Jól van. Akkor most már kártyázhatunk végre? - tudakolta, és elővette a paklit az asztalfiókból. - Mit játsszunk?

- A vetkőzős pókerhez mit szólnál?

Carlie dühösen fel akart pattanni, de Tyler visszanyomta a székre.

- Bocsáss meg! - szólt nevetve. - Rossz vicc volt. Römizzünk!

Tyler megpróbált a kosáredzésre összpontosítani, de nem látott mást, csak Carlie-t. Még tíz perc, aztán hazamehet vele. Nem tudta volna megmondani, mikor várta utoljára ekkora izgalommal, hogy együtt lehessen egy nővel.

Carlie nem olyan, mint a többi nő. Őt nem érdeklik a földi javak, és nem akar mást tőle, mint a barátságát, meg azt, hogy segítsen a tanítványainak. És ez időközben neki ugyanolyan fontos lett. Sokat törte a fejét, hogyan tehetne többet a gyerekekért, és ki is talált valamit.

Edzés után kikísérte a kocsihoz annak a kisfiúnak az édesanyját, akinek az apja régóta kórházban fekszik. Tapintatosan kiderítette, hogy az aszszony korábban titkárnőként dolgozott, és megjegyezte, régóta keres már valakit, aki időnként gépelne neki. Miután elmondta, mennyit tudna fizetni az illetőnek, a fiatalasszony lelkesen elvállalta a munkát, ő pedig megígérte, hogy a napokban eljuttatja hozzá az első gépeinivalót.

Kimondottan jól érezte magát, miután elbúcsúzott az anyukától, és viszszament a tornaterembe. Carlie türelmetlenül lóbálta kezében a kocsikulcsát.

- Egy pillanat! - vetette oda neki a férfi, és elindult az öltözőbe, hogy levegye átizzadt mezét. - Tudom, mi jár a fejedben. Látom rajtad, hogy kifúrja az oldaladat a kíváncsiság.

- Arra gondoltam - mondta pirulva Carlie -, hogy nagyon... szexi vagy.

Tyler azonnal megállt.

- Igazán? - Lassan elindult vissza. - Elég szexi ahhoz, hogy megérdemeljek egy csókot?

- Nem - rázta a fejét Carlie.

A férfi el akarta kapni, de ő ügyesen kitért előle.

- Az őrületbe kergetsz, Carlie McDaniels, és még élvezed is!

A tanárnő mindhiába várta, hogy Tyler elmesélje, mit csinált annyi ideig odakint.

- Eljössz hozzám? - kérdezte végül kimérten.

- Csak ha megcsókolsz. Nem sportszerű, hogy szexinek nevezel égy férfit, aztán faképnél hagyod. Egyébként te is meg akarsz csókolni. Mitől félsz?

Carlie tekintete Tyler szájára tapadt.

- Nem félek.

A férfi előrehajolt, és mélyen a csupa rejtély asszony szemébe nézett.

Carlie idegesnek látszott, és a tekintete elárulta, hogy ugyanúgy érez, mint ő. Tyler elégedetten széttárta a karját.

- Ha nem félsz, akkor semmi akadálya, hogy megcsókolj. ígérem, egy ujjal sem érek hozzád!

Ennek a kihívásnak nem lehetett ellenállni. Carlie egy futó pillanatra a férfi szájához érintette az ajkát.

- Megcsókolsz vagy nem? - kérdezte Tyler vigyorogva. - Csak nem ezt gondoltad annak? Ennél azért többet vártam tőled. Még Brenda is rendesebben szokott megcsókolni, ráadásul Jason előtt.

Carlie a homlokát ráncolva helyére tolta a szemüvegét, aztán kezét a férfi vállára helyezte. Alig ért azonban össze az ajkuk, Tyler nyelve a szájába hatolt, és szenvedélyesen csókolni kezdte.

Carlie felnyögött, és a férfi nem bírt tovább uralkodni a vágyán. A falhoz szorította Carlie-t, és nyelve vad táncot járt az övével. Aztán hirtelen elengedte, és elhúzódott tőle.

- A fenébe, ez nem mehet így tovább! - dünnyögte. - Kívánlak. Érezned kell, mennyire! Ismerd be, hogy te is kívánsz! - könyörgött, miközben egymáshoz ért az orruk.

Carlie csak a másodperc törtrészéig habozott a válasszal.

- Igen, de...

- Az idők végezetéig hajlandó vagyok várni, csak... Elismerem, nem tartottam be az ígéretemet, és sürgettelek. Nem mindig sikerül megállnom, hogy ne érintselek meg. Ennek ellenére tudnod kell, hogy megbízhatsz bennem. Soha semmire nem foglak kényszeríteni!

Tyler elhallgatott, és türelmesen várt.

- Tudom - bólintott végül Carlie.

- Jól van. Akkor ne harcolj tovább az érzéseid ellen! Akár hiszed, akár nem, rettenetesen kívánlak. Nem mást, hanem téged, és nem csak azért, mert éppen te vagy kéznél, vagy mert mást nem kaphatok meg. - Tyler gyengéden megsimogatta a nő arcát. - Nagyon fontos vagy nekem, és senki iránt nem éreztem még így.

Carlie a férfi szemét fürkészte.

- Hogyan? Mi az, amit érzel?

- Azt még én sem tudom biztosan... Várj, hadd fejezzem be! Egészen őszinte szeretnék lenni veled, és csak egy kis türelmet kérek cserébe.

A tanárnő fogta a sporttáskáját, és elindult kifelé. Tyler sietve követte.

- Áll még a vacsorameghívás?

- Igen, ha beéred annyival - szólt vissza Carlie a válla fölött.

- Halló, tessék!

- Tyler?

- Kivel beszélek? - érkezett a kérdés rövid csend után.

- A jelmezbálon ismerkedtünk meg...

Megint csend. Carlie a lélegzetét visszafojtva várt, és olyan erősen markolta a kagylót, hogy megfájdultak az ujjai. Elváltoztatta a hangját, bár amúgy sem igen lehetett volna felismerni, annyira remegett.

- Már letettem arról, hogy valaha is hallok rólad. Brenda nem volt hajlandó elárulni a nevedet.

- Tudom, de... így kell lennie.

- Megtudhatom, miért szöktél el előlem? Nem kell tartanod tőlem.

-Tudom, de...

Carlie lehunyta a szemét. Nem úgy alakult, ahogyan várta. Meg kell tudnia, hogy Tyler még mindig szeretné-e kideríteni, ki volt a jelmezbál titokzatos háremhölgye. Azt állítja, hogy ót kívánja, de akkor miért akar másik nővel találkozni? Azzal a másikkal, aki ő maga, de ezt a férfi persze nem tudhatja... Iszonyúan bonyolult ez az egész. Hát már soha nem fogja megtudni, mit érez iránta Tyler?

- Mondd meg, ki vagy! - A férfi hangja ingerültségről árulkodott.

- Nem lehet. Én csak... beszélni akartam veled, és szeretném megkérdezni...

- Ugyan mit?

- Haragszol?

- Nem, csak nem szeretem, ha játszanak velem. Felnőtt nő vagy. Megértem, hogy váratlanul ért, ami köztünk történt, de nem lepődhettél meg jobban, mint én. Az idő kerekét azonban egyikünk sem forgathatja vissza. Légy szíves, mondd meg, ki vagy!

Carlie a fejét csóválva, elszántan nyeldeste a könnyeit.

- Nem mondom.

- A fenébe!

- Kérlek, ne haragudj! - suttogta a tanárnő elfúló hangon.

- Bocsáss meg! Mondd el, miért hívtál fel!

Semmi kétség, ostoba ötlet volt. Le kellene tennie a kagylót...

- Talán jobb lenne, ha most abbahagynánk...

- Nem, amíg meg nem tudom, ki vagy!

Carlie megrémült. Ha Tyler nem hajlandó elfelejteni a háremhölgyet, a jövőben kerülnie kell.

- Miért ennyire fontos ez?

- Mert nem mindennap esik meg velem olyan, ami közöttünk történt. Úgy éreztem, több volt néhány kellemes óránál. Te is így éreztél?

- Igen.

- Látni szeretnélek. Meg akarlak ismerni. Ne játssz velem!

- Nem játszom. Dühös lennél...

- Már az vagyok! - csattant fel a férfi.

Carlie összerezzent az indulatos hangra.

- Mással nincs kapcsolatod? - A kérdés csak kicsúszott a száján. Nem akarta feltenni, mert valójában az érdekelte, miért szeretné Tyler mindenáron megtalálni a háremhölgyet, azaz őt.

- Senkivel nem vagyok szerelmi viszonyban, ha erre vagy kíváncsi - felelte a férfi hallhatóan bizonytalanul.

- Értem.

- Ugyan már, hogyan érthetnéd, amikor én sem értem! - Tyler dühösen belemordult a telefonba. - Semmit nem akarok tőled, de utálom ezt a helyzetet. Bármikor elmehetünk egymás mellett az utcán, és én még csak nem is sejthetem. Bosszant, hogy minden porcikámat ismered, én viszont még a nevedet sem tudom.

Carlie egész testében reszketett. Eddig nem gondolt bele a férfi helyzetébe, és most egyszeriben megsajnálta.

- Tyler, kérlek...

- Ha meglátsz, az együtt töltött éjszakánkra fogsz emlékezni, és eszedbejut a közösen átélt gyönyör, én meg annyit sem,mondhatok neked, hogy jó napot.

A férfi gorombán beszélt. Carlie megértette az indulatát, mégis sértve érezte magát.

- Áruld el már végre, a fenébe is, hogy ki vagy!

- Nem tehetem. Sajnálom. Csodálatos voltál, Tyler - fűzte hozzá nagyon halkan a nő.

- Le ne rakd!

Carlie óvatosan helyére tette a kagylót. Nem lett volna szabad felhívnia a férfit. Mind a ketten szenvednek ettől az ostoba helyzettől. Tylernek igaza van. Úgy viselkedik, mint egy bugyuta kisgyerek.

De már nem sokáig. Pénteken mindent bevall neki.

8. FEJEZET

Tyler az asztalra tette a pizzásdobozt, és Carlie felé fordult, aki kissé furcsán viselkedett.

- Hiányoztál - mondta a tanárnőnek, és átölelte, amikor az el akart lépni mellette. - Mi a baj? Haragszol valamiért?

- Nem.

A férfi lehajolt, és simogatni kezdte Carlie hátát. Amikor lejjebb vándorolt a keze, a nő azonnal elhúzódott tőle.

- Mi a baj? - kérdezte Tyler még egyszer csodálkozva.

- Beszélnünk kell - felelte homlokát ráncolva a ház asszonya. - De előbb együnk!

- Kíváncsivá tettél. Egyébként nem kell mesterségesen életben tartanod az érdeklődésemet. Anélkül sem lankad.

Carlie akkora erővel csapta a férfi tányérjára a pizzát, hogy a paradicsomszósz kifröccsent az asztalra. Tyler felvonta a szemöldökét.

- Páratlanul érdekes nő vagy. Azokon a napokon, amelyeken nem tartunk edzést, nincs miért várnom az estét, és olyankor mindig rád gondolok.

Carlie éppen bort készült tölteni, de a keze megállt a levegőben, és komoly arccal a férfi felé fordult.

- Miért?

- Mert kedvellek.

- Mit kedvelsz bennem?

Tyler elgondolkodott, mert látta, hogy a másiknak nagyon fontos a válasza.

- Megbízható vagy. Nem szórakozol velem, és soha nem hazudnál nekem. Nem találkoztam még hozzád fogható nővel.

Carlie bűntudatosan hallgatta a férfi szavait, és karba font kézzel hátat fordított neki. Tyler odalépett mögéje, és magához húzta.

- Beszélgess velem! Nem tetszik, ahogy viselkedsz. Ahhoz szoktam, hogy leteremtesz, megnevettetsz, és felkorbácsolod a vágyamat. A hallgatásodat nem tudom mire vélni.

Carlie hirtelen megfordult, és átkulcsolta a férfi a nyakát. Tyler átölelte a derekát, és egyszeriben meglepetés ült ki az arcára.

- Ki ne mondd! - figyelmeztette a nő.

- Mit?

- Amit gondolsz. Nem vagyok teljesen ostoba, és tudom, hogy megint a testsúlyommal vagy elfoglalva.

- Ostoba nem vagy, és ügyesen becsaptál. Egyetlen felesleges gramm zsír sincs rajtad.

Carlie csípőre tette a kezét, és sokatmondó pillantást vetett a mellére.

A férfi elfojtott egy mosolyt.

- Az nem zsír, drágám, hanem a természet ajándéka. - Tekintete lassan bejárta barátnője testét, és már nem mosolygott a szeme. - Szeretnélek megnézni.

- Itt vagyok, láthatsz!

- Tudod, hogy gondoltam.

Carlie-nak lángba borult az arca.

- Vetkőzzem le, és táncoljak meztelenül az asztalon?

- Nem is vagy te olyan buta, mint amilyennek látszol! - Tyler széket húzott oda magának, és leült. - Kezdheted. Ne, várj még! Van itthon repülősód? Nem biztos, hogy a szívem kibírja a látványt.

Carlie egy darabig szótlanul meredt rá, aztán leült az asztalhoz, és egy pohár bort nyomott a férfi kezébe.

- Igyál! Addig legalább nem jártatod a szádat.

- Kellemesebbet is el tudnék képzelni...

A tanárnő egy szelet pizzát dugott Tyler szájába. Csendben ettek, de a férfi nem sokáig bírta a szótlanságot.

- Komolyan gondoltam, amit az előbb mondtam. Azt, hogy más vagy, mint a többiek. Amíg nem ismertelek, azt hittem, minden nő egyforma.

- Az ilyen badar megjegyzést válaszra sem méltatom!

- Tudom, ostobán hangzik, mégis igaz. A legtöbb nő, akit ismertem, csak kihasznált. Bármit megtettek volna azért, hogy elérjék a céljukat.

- Mi volt az?

- A házasság. Talán nem hiszed el, de kimondottan jó fogás lennék. Nőtlen vagyok, sikeres ügyvéd, sokat keresek, és drága kocsival járok. A nők nagy részének ez elég. Hogy milyen ember vagyok, az tökéletesen hidegen hagyja őket.

- Nem hiszem.

- Mert te jó és hiszékeny vagy, drágám. Rajtad és Brendán kívül egyetlen nő sem vette magának a fáradságot, hogy jobban megismerjen.

Carlie felvonta a szemöldökét.

- Igazságtalan vagy, ha minden nőt egy kalap alá veszel.

A férfi szárazon felnevetett.

- Eleget tapasztaltam, és tudom, mit beszélek. Nők tucatjai segítettek hozzá ahhoz, hogy erre a következtetésre jussak. Csak te voltál kivétel. - Felemelte Carlie kezét, és megcsókolta az ujjai hegyét. - Te soha nem próbálkoztál fondorlattal.

Az asszony felugrott, összeszedte, és a mosogatóhoz vitte a tányérokat.

- Ugyanolyan nő vagyok, mint az összes többi. Én is követek el hibákat...

Tyler felkelt, odament hozzá, és a vállára tette a kezét.

- Te soha nem bántanál meg. Kedvelsz, igaz?

Carlie egyenesen a férfi szemébe nézett.

-Igen.

- Kicsit? - kérdezte a vendég tétován.

- Nagyon. Nagyon-nagyon.

A férfi gyengéd csókkal köszönte meg az őszinte választ, aztán levette Carlie szemüvegét.

- Nagyon szép vagy - dörmögte. Kibontotta a lehunyt szemmel álló nó copfját, és simogatni kezdte vállára omló haját. - Akarlak! - suttogta rekedten, és újra megcsókolta. Hallotta, hogy Carlie zihálva szedi a levegőt, és érezte, hogy egész testében remeg. Átfogta formás, feszes fenekét, és szorosan magához húzta. Boldoggá tette, hogy Carlie nem védekezett.

Látni szeretnélek, drágám!

- Nem! - A nő lehajtotta a fejét, és Tyler nyakára tapasztotta a száját.

- Kérlek...

A férfi szenvedélyesen megcsókolta.

- Menjünk át a hálószobába! - súgta, és felemelte a reszkető teremtés állát, hogy Carlie-nak a szemébe kelljen néznie. - Szeretni akarlak.

Az asszony belátta, hogy nem lehet másként.

- Jól van

Tyler egy pillanatra lehunyta a szemét, aztán a kezét megfogva elindult vele a háló irányába. Gyengéden betuszkolta a félhomályos helyiségbe, amelyet csak a folyosóról világított meg egy lámpa.

- Hol van a villanykapcsoló?

- Ne! - A fiatal nő kővé dermedt. - Ne gyújtsunk villanyt!

Tyler teljesítette a kérését, bár nem értette az okát. Társa arcát és csillogó szemét így is láthatta. Teste sajgott a vágytól, és egyre nehezebben tudta fékezni magát.

Carlie kibújt a tornacipőjéből és a zoknijából, miközben a férfi lehúzta róla a pólót. A nagy igyekezettől majdnem feldöntötték egymást, ám Tyler ügyességének köszönhetően az ágyon kötöttek ki.

- Selymes a bőröd - dünnyögte a férfi, és Carlie fölé akart gördülni, de ő türelmetlenül vetkőztetni kezdte. Tyler feltérdelt, és ledobta magáról az inget.

Carlie ártatlan gyönyörűséggel simogatta a mellkasát, ő pedig szinte áhítattal nézte telt mellét, amelyet ezüstös fénybe borított a hold bekukucskáló sugara.

- Fel nem foghatom, miért rejtegetted előlem ezt a szépséges testet! - mondta zihálva. - Soha többé ne tedd, érted? Mostantól az enyém vagy, és nem engedem, hogy elrejtőzz előlem!

Amikor a férfi lehajolt, és a szájába vette meredező mellbimbóját, Carlie attól tartott, belepusztul a kéjbe.

- Tyler, kérlek...

- Igen, drágám, mindjárt!

A férfi addig csókolta, izgatta, simogatta, amíg Carlie hívogatón felemelte a csípőjét. Tyler azonban nem akarta befejezni az előjátékot. Kedvese halk nyögdécselése arra sarkallta, hogy még több örömöt szerezzen neki.

- Azt hiszem, meghalok... - nyöszörögte Carlie lángoló arccal.

- Dehogy halsz, drágám! - csóválta fejét a férfi, és felült. - Engedd, hogy levetkőztesselek!

Carlie egész testében reszketett, miközben a férfi lehúzta róla a nadrágot és a bugyit.

- Hiába van sötét, látlak - suttogta Tyler, aztán széttolta a nő combjait, és elmosolyodott, amikor Carlie kéjes sóhaját hallotta. - Gyönyörű vagy! Nem kell rejtegetned magadat.

- Én. . Én... - Az asszony szavai újabb sóhajba fúltak.

A férfi a két combja közé csúsztatni, meleg kezét, aztán oda, ahol legerősebben érezte vágyának lüktetését.

- Tökéletes vagy. Minden férfi ilyen nőt kívánna magának - mondta, és mozgatni kezdte az ujjait, de visszahúzta őket, amikor Carlie teste ívbe feszült. - Érzem, hogy készen állsz. - Ujjai megint a selymes szőr közé siklottak, sokkal mélyebbre, mint az előbb.

Felizgatta, hogy Carlie önkéntelenül széttárta a combjait. Váratlanul érte a mozdulat, ugyanakkor... elképesztően ismerősnek is érezte.

Lecsúszott a földre, Carlie két lába közé térdelt, és még mielőtt a nő tiltakozhatott volna, az ágy szélére húzta, hogy a szájával izgassa tovább.

Szerelmese levegő után kapkodva el akarta tolni a fejét, de ő nem hagyta magát.

- Csodálatos vagy! - lihegte, és a nyelve játékával mindent elfeledtetett vele.

Csak akkor egyenesedett fel újra, és szabadult meg a nadrágjától, amikor Carlie testéből minden feszültség eltűnt. A nő mozdulatlanul feküdt, haja legyezőként terült szét a lepedőn.

Egyszer csak kinyitotta a szemét, de nem mosolygott. A férfi testére szegezte pillantását, és zihálva szedte a levegőt.

- Tyler, kérlek...

- Fél pillanat, drágám! Védekeznünk kell.

A férfi várakozón lehunyta a szemét. Érezve, hogy Carlie készségesen szétnyitja a combjait, vigyázva, nagyon óvatosan belehatolt. Aztán egyre gyorsabban mozgott, és nem volt többé ura az akaratának.

A kéjesen nyögdécselő nő szájára tapasztotta a száját, és újabb csúcs felé röpítette.

Amikor Carlie összerándult a gyönyörtől, ő sem bírt tovább várni. Csukott szemmel átadta magát viharos érzéseinek.

Csak percekkel később sikerült annyi erőt összegyűjtenie, hogy oldalra gördüljön, de rögtön újra a karjába zárta Carlie-t. Zavarodott volt, és mármár árulónak érezte magát. Soha senkivel nem volt még ilyen csodálatos, csak a titokzatos háremhölggyel ott a fürdőházban. Rá azonban most nem akart gondolni. Sem most, sem máskor. Már nem fontos.

De hiába győzködte magát, hiába szorította magához a meseszép testet, nem sikerült megszabadulnia annak a másiknak az emlékétől.

Carlie végül felült, hogy lássa Tyler arcát.

- Mi a baj?

A férfi kihallotta hangjából az aggódást, és sietve megnyugtatta:

- Mi lenne? Semmi, ha eltekintünk attól, hogy majdnem megöltél. Tudod, hogy hihetetlenül jó veled?

Carlie hozzábújt, és a mellkasára hajtotta a fejét.

- Te pedig csodálatos vagy, Tyler.

A férfi megdermedt. A háremhölgy majdnem ugyanezt mondta, amikor felhívta. Milyen különös! Carlie fölé hajolt, és gyengéden megcsókolta.

- Soha többé nem utasíthatsz vissza! Nem engedem. Az enyém vagy. Szükségem van rád.

- Tyler, van valami, amit tudnod kell...

Az ügyvéd sietve újabb csókot lehelt a kívánatos ajakra.

- Előbb együtt lezuhanyozunk!

A nő szeme hatalmasra kerekedett.

- Nem lehet!

- Dehogynem. Gyere, megmosom a hátadat! És nem csak azt.

Carlie nyakig magára húzta a takarót.

- Fáradt vagyok. Kimerítettél. Bújj vissza az ágyba!

A férfi agyában egyszeriben világosság gyúlt. Megtalálta a vonakodás okát. Hát persze! Carlie nem akarja, hogy a mindent elrejtő ruhái nélkül lássa. Homlokát ráncolva törte a fejét. Talán heg van a testén, azért szégyelli magát? Nem lehet, hiszen azt éreznie kellett volna, amikor simogatta. Az viszont biztos, hogy ideges, és ő semmire nem fogja kényszeríteni.

Nem teheti, miután Carlie fenntartás nélkül neki ajándékozta magát. Kedvesen megsimogatta az arcát.

- Mindjárt jövök.

Sietett a zuhanyozással, nehogy kedvese másképp határozzon, és hazaküldje. Egész éjjel vele akart maradni, hogy a karjában aludjon, mellette ébredjen, aztán napfénynél is megnézhesse, és szerethesse.

Csupa rejtély, de úgy érezte, egyre jobban érti. Eletében először találkozott olyan őszinte nővel, akiben megbízhat, akinek hihet.

Amikor derekára csavart törülközővel visszament a hálóba, Carlie hívogatóan felhajtotta a takarót. A férfi az egyik székre dobta a törülközőt, és elnyúlt a meztelen nő mellett. Carlie azonnal hozzábújt, és a mellkasára tette a kezét.

- Köszönöm, Tyler - suttogta szégyenlősen.

- Mióta mond köszönetet egy nő annak a férfinak, akinek éppen odaajándékozta magát?

- Nem én ajándékoztalak meg téged, hanem te adtad nekem magad. Tökéletes volt. Csodálatos... Csodálatos voltál, és ezt köszöntem meg.

Tyler fölnevetett.

- Igazán nincs mit! Messze te vagy a leghálásabb az összes nő közül, akivel valaha is szeretkeztem.

Carlie gyengéden simogatta a mellkasát.

- Reggel majd beszélgetünk, jó?

Fáradt és bizonytalan volt a hangja. A férfi puszit nyomott a feje búbjára, ós nagyot ásított.

- Igen, de előbb még kiélvezem, hogy együtt ébredhetek veled.

Nem értette, mitól változott meg egyszeriben Carlie hangulata, de úgy gondolta, hogy ezt még rér kideríteni. Most már mindenképpen hozzá tartozik, és ezen semmi nem változtathat.

A szobába besütő első napsugár felébresztette a férfit. Lassan kinyitotta a szemét, és felkönyökölt, hogy megnézze alvó kedvesét.

Hihetetlenül kellemes csalódás érte az éjjel. Arra számított, hogy a faramuci teremtés gátlásos és szemérmeskedő lesz, de nem így történt. Mesés volt vele.

Carlie szenvedélyes, nyitott, és őszintén kimutatja az érzéseit. Őt pedig csodálatosnak nevezte...

Ugyanezt mondta a titokzatos háremhölgy, gondolta a homlokát ráncolva, de a következő pillanatban határozottan megrázta a fejét. Nem foglalkozik többé vele. Az az éjszaka a fürdőházban a megvalósult csoda volt, Carlie viszont a csodálatos valóság. Soha nem fog betelni az édes kis tanárnővel.

Mielőtt azonban megint szeretkeznének, meg kell borotválkoznia, nehogy szúrja azt a bársonyos bőrét.

Meztelenül kiment a fürdőszobába, és körülnézett, hátha akad valahol egy borotva. Azt ugyan nem talált a gyógyszerszekrényben, egy dobozkában viszont kontaktlencsére bukkant, ami felkeltette a kíváncsiságát.

Mosolyogva elképzelte, milyen lenne Carlie az otromba szemüvege nélkül. Gyönyörű melegbarna a szeme...

Merő kíváncsiságból kinyitotta a dobozkát. Egy pillanatig csak ámulva nézte a színes kontaktlencsét, aztán arcába szökött a vér. Látta már ezt a kék színt, és azt is tudja, hol. A jelmezbálon!

Egyszeriben mindent megértett. Az őszintének, becsületesnek hitt Carlie bolondot csinált belőle. Eszébe jutott a telefonhívás, és úgy érezte, mélységesen megalázták. Soha életében nem volt ennyire csalódott és dühös.

Carlie aludt még, amikor ő visszament a hálószobába. Most azonban a csábos látvány sem térítette el a szándékától. Lendületesen levágta magát az ágyra.

Az asszony megmozdult, és kinyitotta a szemét.

- Tyler - suttogta mosolyogva, aztán kezét a férfi meztelen combjára tette, és megsimogatta.

- Jó reggelt, édesem! - mondta az ügyvéd komor képpel. - Jól aludtál?

Carlie bólintott, és megérintette a férfi borostás állát.

- Milyen fekete a szőröd!

A férfi mogorván lehúzta róla a takarót, és a két combja közti selymes pamacsra szegezte a tekintetét.

- A tiéd viszont nem az. Mézszőke, mint a hajad, csak nem annyira csillogó. De semmiképpen sem fekete.

Carlie levegő után kapkodott.

- Ma mit játszunk? - folytatta a férfi. - Esetleg szaladjak haza a kalózjelmezemért? Te pedig lehetnél a szűz lány, akit elrabolok, aztán kényemrekedvemre. ..

Látta, hogy a fiatal nő nagyot nyel, és könnybe lábad a szeme. Ez még jobban feldühítette.

- Nem tetszik az ötlet? Mi lenne, ha arab sejknek öltöznék? Azt biztosan sokkal jobbnak találnád. Talán még táncolnál is nekem.

Carlie távolabb húzódott tőle, és bizalmatlanul méregette.

- Semmit nem értesz.

- Ahogy te tévedsz! - Tyler kinyújtotta a kezét, és a hajánál fogva közelebb húzta magához az ijedt teremtést. - Mindent értek. Kalandot kerestél, de gyáva voltál, és nem mertél kibújni a vénkisasszonyos gönceidből. Nem kell tovább színlelned! Remekül éreztem magam az éjszaka, ahogyan bármelyik épkézláb, egészséges férfi tette volna a helyemben.

- Tyler...

- Ne rémüldözz, édesem! Nem szállok ki a játékból. Jobb lett volna persze, ha előre elmondod a szabályokat. Rengeteg időt megtakaríthattunk volna.

Gúnyosan végignézett Carlie meztelen testén, és nem vett tudomást a könnyeiről. Még egyszer nem csinál bolondot belőle! Egyszer elég volt. Több mint elég. Iszonyatosan fájt. Soha senki nem csapta még be ennyire. Ostoba és vak volt, amikor fenntartás nélkül megbízott benne.

Carlie nem tudhatja meg, sem most, sem később, mennyire szenved. Gonosz vigyor mögé rejtette a fájdalmát, aztán durván, kíméletlenül szájon csókolta a nőt. Még nem vesztettél, gondolta. Mind a ketten itt vagytok az ágyban, és megmutathatod, hogy semmit nem számít neked, ami történt.

És ő sem számít semmit.

Előbb neki bizonyítsd be, aztán talán majd magaddal is sikerül elhitetned.

9. FEJEZET

- Hagyj békén! - Carlie ellökte magától a férfit, és villámgyorsan kiugrott az ágyból.

Tyler hanyatt feküdt, és a feje alatt összekulcsolta a kezét.

- Nyugalom!

- Tűnj el! Most azonnal! - Carlie egész testében reszketett.

A férfi tekintete sértő lassúsággal bejárta a felindult asszony meztelen testét. Nagy sokára megszólalt, és szavai kiáltó ellentétben voltak a szemében villogó haraggal.

- Csodaszép vagy - mondta.

Carlie-t egy pillanatra alnémította a döbbenet, aztán összevonta a szemöldökét.

- Menj el, Tyler! - szólította fel megbicsakló hangon. Ugyanolyan tapintatlan és goromba, mint amilyen a férje volt, amikor dühbe gurult. Köszöni szépen, ebből most már nem kér! Azóta jó néhány évvel öregebb lett, és nem tapasztalatlan többé. - Nem tűröm, hogy így viselkedj!

- Mit nem tűrsz? Kettőnk közül te voltál az, aki hazudott, és te járattad velem a bolondját.

Carlie elfordult, mert nem bírt a férfi vádló szemébe nézni.

- Sajnálom, nem ezt akartam. Nem lett volna szabad megtennem. Megértem, hogy haragszol. Tudtam, hegy így lesz, ezért akartam már tegnap este beszélni veled.

- Higgyem el, hogy mindent bevallottal volna? Annyira azért nem vagyok ostoba. Nem lennél ilyen rémült, ha el akartad volna mondani az igazságot. Egy szót se szóltál volna, ha nem találom meg a kontaktlencsédet, és nem látok át a szitán.

Carlie nem tagadhatta, hogy zaklatott, de ennek Tyler viselkedése és leplezetlen megvetése volt az oka. Haragra számított, megvetésre nem. A falig hátrált, amikor a férfi elindult feléje. Nem viselte volna el, hogy most hozzáérjen.

Tyler idegesen beletúrt a hajába.

- Mitől lettél megint ilyen ijedős? - kérdezte éles hangon. - Azt hittem, még ott a fürdőházban befejeződött a kutyakomédia.

Carlie megértette a dühét, ám ebben a percben nem tudta elviselni.

Ami a fürdőházban történt, az természetesen nem volt színjáték, de itt és most nem fogja erre emlékeztetni. Felemelte a férfi nadrágját, és odadobta neki.

- Öltözz fel, és menj el!

Köntöst vett elő a szekrényből, és gyorsan belebújt. Közben egyfolytában magán érezte a férfi átható pillantását. Ám hiába vágta hozzá az ingét, Tyler csak elkapta, de semmi jelét nem adta, hogy fel akarna öltözni.

Ehelyett megint elindult felé. Carlie leküzdötte az idegességét, és minden bátorságát összeszedte. Nem tűri, hogy valaha is megfélemlítse egy férfi!

- Sajnálom, ami történt - jelentette ki. - Belátom, hibáztam, és megértem, hogy haragszol, de most már vége. Nem leszek többé a terhedre.

Tyler szeme szikrákat szórt. Aztán hátravetette a fejét, és fölnevetett.

- Hogyan érthetnéd meg az érzéseimet, amikor neked nincsenek? Te nem is létezel. Jelenés vagy, megfoghatatlan és illékony.

- Nem értem, miről beszélsz. - Carlie gyűlölte, hogy védekezésre kényszerül, és hazudnia kell. Valójában pontosan tudta, mit jelentenek a férfi szavai.

- Ma éppen ki vagy? Ezzel a nővel még nem találkoztam. A háremhölgyet nagyon jól ismerem. A testem kellett neki, de beszélgetni nem akart. Remek szerető volt. Utána a tanárnő következett. Elképzelhetetlenül rosszul öltözött, pokróc modorú nőszemély, amit megjátszott őszinteséggel és megértéssel igyekezett ellensúlyozni. Most pedig itt vagy te, aki becsaptál, csúnyán visszaéltél a bizalmammal, aztán meg szánod-bánod a bűnödet. Elismerem, nagyszerű alakítást nyújtasz, született színésznő vagy, de nem hiszem el, hogy komolyan megbántad, amit tettél!

Carlie belátta, hogy nem érdemes kimutatnia az érzéseit, mert csak gúnyt kap cserébe.

- Igazad van, Tyler, bár elkerülte a figyelmedet, hogy mind a három nőben van valami közös. Mindannyian buta libák voltak, de nem léteznek többé. Egyikükkel sem fogsz találkozni. A tanárnővel talán mégis, de csak ha úgy akarod. Azt is megértem azonban, ha lemondasz az edzőségről. Jobb lenne, ha a kettőnk megromlott kapcsolatának nem a gyerekek innák meg a levét.

Megfordult, hogy ruhát vegyen ki a szekrényből. Elég volt a mentegetőzésből. Tyler amúgy sem kíváncsi rá.

A férfi megfogta a karját, és maga felé fordította.

- Most meg úgy teszel, mintha én lennék a rossz, pedig te használtál ki és néztél bolondnak engem.

Carlie kirántotta magát a szorításából.

- Mindennek néztelek, csak bolondnak nem! És hajói emlékszem, akkor kicsit sem zavart, hogy úgymond használtalak. Te kezdted a... bizalmas kapcsolatot. Addig nyaggattál, amíg belementem.

- Miért hívtál fel pár napja? - kérdezte Tyler nagyon csendesen. - Mulatni akartál rajtam?

Carlie közönyösen megvonta a vállát.

- Már elismertem, hogy butaságokat műveltem. Akkor is, amikor felhívtalak.

- De miért? Mire volt jó ez az egész bújócska? - A férfi szinte kiabált. Arcát vörösre festette a harag.

Carlie sietve elindult a fürdőszobába. Egyedül kell maradnia egy kicsit, hogy összeszedje magát, és erőt gyűjtsön. Különben menthetetlenül eleredtek a könnyei. Érezte, hogy örökre elveszítette Tylert.

Legalább magadnak ne hazudj! - figyelmeztette egy belső hang. - Tyler soha nem volt a tiéd.

Hírtelen megint feléje fordult, és egy másodpercig azt hitte, aggodalmat lát a szemében. Ugyan már, miért, kiért aggódna? Biztosan tévedett. Semmi kétség, a férfi gyűlöli!

- Eszemben sem volt komédiázni. Már eljöttem a jelmezbálról, de te követtél. Meglepődtem, és... - Zavarában nyelt egyet. - Hízelgett, hogy észrevettél. Annyira azért nem vagyok buta, hogy ne tanulnék a hibáimból. Most is így lesz. - Idegesen felnevetett, és gyorsan lehajtotta a fejét.

Érezte, hogy Tyler odalép hozzá.

- Carlie? - Éles hangja olyan érzésekről árulkodott, amelyeknek Carlie nem akart nevet adni.

- Kacagnom kell! Tyler Ramsey, a hírhedt csábító úgy érzi, hogy Carlie McDaniels kihasználta. Ez annyira képtelen, hogy nem is lehet igaz. De ne aggódj, senkinek nem árulom el! Amúgy is, ki hinne nekem?

A férfi összevonta a szemét.

- Szóval viccesnek találod?

Carlie arcáról eltűnt a mosoly.

- Nagyszerűnek találom, Tyler. Csakhogy vannak felejthetetlen élmények, meg olyanok, amelyek annyira esztelenek, hogy akkor tesszük a legjobbat, ha elfelejtjük őket, és soha többé nem gondolunk rájuk.

A férfi kedvese álla alá nyúlt.

- Soha nem fogod elfelejteni. Legalább saját magadhoz őszinte lehetnél. - Hüvelykujja a döbbenten álló nő ajkát simogatta, és valódi sajnálkozás hallatszott ki a hangjából. - Ha akarnád, sem tudnád elfelejteni soha - ismételte meg, és hirtelen kihúzta magát. - Azt hittem, más vagy, mint a többi. Ha úgy veszem, nem tévedtem. Te voltál az egyetlen nő, akinek sikerült bolondot csinálnia belőlem. Fogadd elismerésemet!

Carlie üvölteni szeretett volna, de inkább beharapta az ajkát, megpördült a tengelye körül, és bevágta maga mögött a fürdőszoba ajtaját. Iszonyúan szenvedett, mégis egyre biztosabb lett az elhatározásában.

Lerogyott a fürdőkád szélére, és a szájába tömte az öklét, hogy ne zokogjon fel hangosan. Hallotta, hogy Tyler felöltözik, és nemsokára csapódott a bejárati ajtó.

Most már szabad folyást engedhetett a könnyeinek. Zokogott, mert tudta, hogy felbecsülhetetlenül értékes az, amit elveszített. Valójában soha nem kapta meg, csak sóvárgott utána, réges-régóta.

- Nem akarok hízelegni, de rossz rád nézni, Tyler.

- Miért nem mondtad meg, Brenda? - támadt a férfi a sógornőjére. Hogy tehetted ezt velem?

Az asszony elképedten felvonta a szemöldökét.

- Miért kiabálsz? Mi történt?

Jason a felesége elé lépett.

- Csillapodj, Tyler!

- Tessék? Tudod te egyáltalán...

- Igen - felelte a bátyja rezzenéstelen nyugalommal. - Tudom, de nem tűröm, hogy ordibálj a feleségemmel. Türtőztesd magad!

Tylernek tátva maradt a szája.

- Te is tudtad?

- Senki nem mondta, csak kitaláltam. Csodálom, hogy te nem jöttél rá.

Brenda félretolta a férjét.

- Carlie-ról van szó?

- Igen, hogy a fene egye meg! Véget ért a kis mókátok. Gondolom, halálra nevettétek magatokat, amikor elmesélte, hogy a bolondját járatta velem. A pajzán részletekbe is beavatott?

Brenda a fejét rázta.

- Nem így volt, Tyler. - Elhallgatott, és sógora dühös képét méregette. - Csak nem... bántottad?

A férfi tiltakozón fölemelte a kezét.

- Hogy kérdezhetsz ilyet? Mikor ütöttem én meg nőt? A legszívesebben mind a kettőtöket megfojtanálak, de soha nem lennék képes...

- Nem testi bántalmazásra gondoltam. Carlie nagyon érzékeny, és sokan okoztak már neki fájdalmat. Ugye nem tettél vagy mondtál olyat, amivel megsérthetted az érzéseit? - kérdezte nyugtalanul a fiatalaszszony.

Tyler a homlokát ráncolta.

- Iszonyatos dühbe gurultam - ismerte be kelletlenül.

Sógornője egy darabig megint szótlanul fürkészte, aztán a férjéhez fordult.

- Átmegyek, és megnézem, hogy van?

Miután Brenda kiviharzott az ajtón, Tyler a bátyjára nézett.

- Te sem értesz meg? Felháborít, hogy becsapott.

Jason leült a konyhaasztalhoz.

- Nem igaz. Kezdettől fogva őszinte volt, mert soha nem hazudik. Most pedig ülj le szépen, és meséld el, miért kellett tönkretenned azt, aminél jobb még nem történt veled!

Tyler engedelmesen leereszkedett egy székre.

- Mármint annál jobb, hogy egy nő a szemembe hazudik, és gyerekes játékot játszik velem? Mit neveznél akkor a legrosszabbnak?

A bátyja felsóhajtott.

- Azt, hogy Carlie valószínűleg soha nem ad neked még egy esélyt. - Jason egy darabig az öccse összevissza meredező haját és borostás állát nézegette. - Miért nem mondod el, mi történt?

Tyler tudta, hogy ostoba szerepet játszott a jelmezbálon, de valakinek ki kellett öntenie a szívét. Az elejétől fogva mindent elmesélt a bátyjának.

- Iszonyatosan megalázó ez az egész! - tette hozzá fejcsóválva.

- Igen, el tudom képzelni, hogyan érzi most magát Carlie.

Öccse elképedt pillantást vetett Jasonre.

- És az nem érdekel, hogy én mit érzek?

Az idősebbik Ramsey megvetően felhorkant.

- Te tapasztalt férfi vagy. Megbeszélhettétek volna, miért érezte magát Carlie annyira bizonytalannak, hogy csak álarc mögött mert igazán nő lenni. A végén talán még jót is nevettetek volna.

- Bruhaha!

Jason hozott egy csésze kávét a testvérének, letette elé az asztalra, és megveregette a vállát.

Tyler szótlanul várt, amíg bátyja visszaült a helyére.

- Szerinted miért bizonytalan Carlie? - tudakolta végül.

- Kérdezd meg tőle!

- Jó, de hogyan? Minden annyira bonyolult!

Alig döbbent rá, hogy beleszeretett Carlie-ba, és máris úgy szenved, mint még soha. Jasonnek igaza van, meg kellett volna kérdeznie tőle, miért viselkedett így. Őt azonban elragadta a sértett hiúság és a harag, noha a lelke mélyén tudja, hogy Carlie soha senkit nem lenne képes kihasználni. Ha hazudott, csakis azért tette, mert félt a visszautasítástól.

Ő pedig volt annyira ostoba, hogy egyetlen mozdulattal lerombolta a bizalmát, amelyet pedig olyan nehezen sikerült megszereznie!

Tyler az asztalra hajtotta a fejét.

- Ne kínozd magad, inkább áruld el, mit akarsz tenni! - hallotta a bátyja hangját, és lassan ráemelte égő szemét.

- Azt hiszem, ezt egyszer s mindenkorra elpackáztam, Jason. Sok mindent mondtam neki, ami... - Zavartan félbehagyta a mondatot. - Soha többé nem áll szóba velem.

- Adj neki időt, hogy megnyugodhasson!

- Talán úgy lesz, talán nem - válaszolta Tyler kétkedőn. - Hihetetlen az a nő, Jason. Egyszerűen hihetetlen.

Testvére felvonta a szemöldökét.

- Az ágyban?

Tyler haragosan ráncolta a homlokát.

- Nem. Úgy értettem... - Fejét csóválva nézett a fivérére. - Nagyszerűen bánik a gyerekekkel, elképesztően türelmes és gyengéd velük, mégis hallgatnak rá. A szülők meg egyenesen isszák a szavait. Okos, művelt és... bölcs. Csak akkor nem az, amikor saját magáról van szó. Elrejtőzik az iszonyatos ruhái mögött. - Hátrahajtotta a fejét, és a mennyezetre szegezte a tekintetét. - Csodálatos volt vele. Nincs még egy nő, akivel ennyire szeretnék együtt lenni.

- Szereted.

Tyler bólintott, de nem nézett Jasonre.

- Azt hiszem, igen. Tudod, fura dolog ez a szerelem. Nem esküdnék meg rá, hogy jó érzés.

- Én kimondottan gyűlöltem Brendát, amikor beleszerettem. Mégis minden férfit képes lettem volna megölni, akivel akár csak egy szót is váltott. Állandóan a közelében akartam lenni. Az ásítását is imádtam. Ha pedig elmosolyodott, alig bírtam a vágyammal.

Tyler megértően bólintott. Jól ismerte ezt az állapotot.

- El kell mennem hozzá - szögezte le, és felállt.

Jason kétkedve pillantott rá.

- Biztos? Carlie-nak idő kell ahhoz, hogy...

- Nem most azonnal gondoltam. Mind a kettőnknek időre van szükségünk - jelentette ki, és váratlanul elvigyorodott. - Ha mellette vagyok, egyetlen épkézláb gondolat sem jut az eszembe.

- Akkor ez bizony szerelem - bólogatott a bátyja. - Gondold át alaposan, mit akarsz, és csak utána menj el hozzá! Különben megint veszekedés lesz a vége.
Tyler szomorúan mosolygott.
- Ne aggódj! Ha rajtam múlik, soha többé nem fogunk veszekedni.

A sírás ostoba időpocsékolás! Semmin nem segít, gyerekes és megszégyenítő. Brenda együttérzésével sem megy semmire. Gondolkodnia kell, azt pedig csak egyedül lehet. Szerencsére a barátnője okos, és megértette, hogy akkor teszi a legjobbat, ha magára hagyja.
Carlie két napja látta utoljára Tylert. Mivel a hétvégén nem volt kosáredzés, nem kellett találkoznia vele. Nem tudta, hogy a férfi folytatja-e a munkát a gyerekekkel ő mindenesetre nem hagyja abba. A büszkesége nem engedi, hogy bárki gyávának hihesse. Mégis remegni kezdett a gyomra, ha arra gondolt, hogy együtt kell majd dolgozniuk.
Forró vízzel lezuhanyozott, aztán melegen felöltözött a kocogáshoz. Hűvös, szürke volt a novemberi reggel, és már érezni lehetett a közeledő tél leheletét. Nemsokára leesik az első hó, aztán beköszönt a karácsony. Neki azonban ugyanolyan nap lesz az is, mint az összes többi.
Gyorsan megkerülte az első háztömböt, aztán lassabban futott tovább. Általában három mérföld volt az adagja. Utána fáradtnak, de békésnek és kiegyensúlyozottnak is érezte magát. Talán most megint így lesz. Hiába reménykedett. Minden egyes lépésnél Tyler jutott az eszébe, és újra meg újra haragosan villogó szeme jelent meg előtte.
Mit gondolhat most róla?
Zihálva befordult a sarkon, hogy hazamenjen, és mintha csak aggódó tépelődésével varázsolta volna oda, a férfi ott ült a háza lépcsőjén. Kihagyott a szívverése, elszorult a torka, és remegett a keze, de mosolyt erőltetett magára.
- Szia, Tyler!
A férfi hitetlenkedve hunyorgott. Szemlátomást nem erre számított. Lassan felállt, és idegenkedve végignézett rajta.
- Futni voltál?

- Miből jöttél rá? A ruhámból, vagy abból, hogy alig kapok levegőt? - A nő gyomra görcsbe rándult, mégis ügyesen leplezte a szorongását. Inkább elpusztul, de Tyler Ramsey akkor sem láthatja meg rajta, hogy összetörte a szívét!

A férfi bizalmatlanul méregette.

- Beszélnünk kell.

Carlie előrehajolt, és a combjára tenyerelt, mintha nem kapna levegőt. Valójában azonban időt akart nyerni. Nem gondolta, hogy ilyen hamar viszont kell látnia kedvesét, és még nem készült fel a találkozásra. Aztán mélyet lélegzett, és fölegyenesedett.

- Sajnálom, de most nem lehet. Dolgozatot kell javítanom, és készülni szeretnék az óráimra - felelte udvariasan mosolyogva.

- Carlie.

- Igen?

Tyler megdörzsölte az orrát.

- Minden másként alakult, mint szerettem volna. Annyira meglepődtem.

- Te nem meglepődtél, hanem megdöbbentél, és iszonyatosan dühös voltál. Megértettem az érzéseidet, és bocsánatot kértem. Többet nem tehetek. Ami megtörtént, azon akkor sem változtathatnék, ha szeretnék.

- És min szeretnél változtatni, drágám?

Gyengéd és csupa szeretet volt a férfi hangja. Carlie önkéntelenül megfeszítette a vállát.

- Mindenen, attól a naptól kezdve, hogy Brenda meghívott az idétlen jelmezbáljára. Ha lehetne, az egészet meg nem történtté tenném - felelte halvány mosollyal az ajkán, és magában azon imádkozott, hogy Tyler érje be ennyivel.

A férfi megérintette az arcát.

- Örülök, hogy nincs varázserőd. Én ugyanis semmivel nem cserélném el azt az időt. És azt hiszem, te sem - fűzte hozzá nagyon halkan.

10. FEJEZET

Carlie kényszeredetten mosolygott.

- Tévedsz.

- Sok mindenben tévedtem.

A tanárnő színpadiasan a szívére szorította a kezét.

- Jaj, ne! Te soha nem tévedsz. Mondd, hogy nem igaz, ha nem akarod, hogy egy világ omoljon össze bennem!

- A mindenségit...

Carlie felnevetett. Gyöngyözőnek ugyan nem nevezhette volna a kacaját, de így is elég meggyőzőre sikeredett,

- Menj haza, Tyler! Hideg van ahhoz, hogy idekint ácsorogjunk, és gorombaságokat vágjunk egymás fejéhez - mondta, aztán felment a lépcsőn.

Elfordította a zárban a kulcsot, és a válla felett hátranézett, hogy elköszönjön a férfitól. Ő azonban másként gondolta. Mielőtt még Carlie tiltakozhatott volna, átlépte a küszöböt, és már bent is volt a házban.

Nem mosolygott, miközben becsukta az ajtót, és nekivetette a hátát.

- Mit akarsz? - kérdezte az asszony gyanakodva.

Tyler nem válaszolt azonnal.

- Segíthetnék dolgozatot javítani - felelte aztán. - Ezzel még az adósod vagyok.

- Lehet, mégis jobb volna, ha most elmennél. Szorít az idő, és nem engedhetem meg magamnak, hogy bármi elterelje a figyelmemet.

A férfi ellépett az ajtótól.

- Én elterelem?

Carlie fölnevetett.

- Neked mindig csak azon jár az eszed? Én az állandó fecsegésedre gondoltam.

- Tudom, hogy nem vagyok teljesen közömbös számodra. Ne feledd, hogy én is ott voltam akkor éjszaka!

Az asszony bement a konyhába, hogy ne kelljen a férfi fürkésző szemébe néznie, de Tyler követte. Carlie széket húzott ki az asztal alól, és leült.

Minden erejét össze kellett szednie, hogy közönyösnek mutassa magát.

A válása után sem volt ennyire nehéz helyzetben. Elvégre nem durcás kisgyerek, aki csalódott, mert nem engedik le játszani a térre. Amit pedig Tyler iránt érez, azt nem intézheti el annyival, hogy futó lángolás volt csupán.

- Lehet, hogy igazad van, és valóban beszélnünk kellene.

Tyler szemlátomást megkönnyebbült. Leült vele szemben.

- Azt szeretném mondani...

- Hadd kezdjem én! - Carlie érezte, hogy a szíve majdnem kiugrik a helyéből, de ezen akkor is túl kell esnie. Nem volt könnyű, méis elórehajolt, és kezét a férfiéra tette. Tylerhek nem szabad megtudnia, hogy szenved. Legalább a büszkeségét meg kell őriznie.

A férfi a tenyerébe zárta a kezét.

- Ami köztünk történt - kezdte Carlie bizonytalanul -, az szép volt. Ezt én sem vitatom. - Gyorsan elhúzta a jobbját, amikor Tyler összevonta a szemét. - Légy szíves, ne szakíts félbe! Szeretném, ha megértenél. Szép volt, jó volt, de soha többé nem történhet meg. Soha!

- Ezt nem hiszem el.

- Sajnálom, ez az igazság. Bele kell törődnöd, ha azt akarod, hogy barátok maradjunk. Kedvellek, mert kedves, rendes ember vagy, de soha többé nem fekszem le veled. Hiba volt, hogy megtettem. Ha tetszik, nevezd pillanatnyi elmezavarnak. Hangsúly a pillanatnyi szón!

- Ne beszélj így a saját érzéseidről! Minden másodpercben együtt rezdültél velem azon az éjszakán, és ami történt, az sokkal több volt, mint szép, és sokkal több testi szükséglet kielégítésénél. Ha akarod, akkor sem fog elhalványulni az emléke.

- Ebben is tévedsz, Tyler! Egyetlen csettintéssel le tudom állítani az érzéseimet. - Carlie felállt, de a férfi nem mozdult.

- Egyszerűen megálljt parancsolsz az érzéseidnek? - kérdezte. - Így nem lehet élni.

A nő szája gúnyos mosolyra húzódott.

- Te is hallod a hegedűszót? Remek aláfestő zene ehhez a könnyfacsaró szomorújátékhoz - mondta, és megrázta a fejét. - Csak így lehet élni, Tyler! Én legalábbis csak így tudok.

- Nem hiszem. Minket rendkívül erős szálak fűznek össze.

Ami történt, maga volt a csoda. És nagyon izgató - tette hozzá a férfi, és lassan Carlie arcára emelte a tekintetét. - Szeretnélek még egyszer háremhölgynek öltözve látni. Már a gondolat is izgalomba hoz.

A nőt mintha arcul csapták volna. Elszántan küzdött, hogy ne veszítse el az önuralmát.

- Légy szíves, menj el! - szólalt meg rekedten. - Most azonnal.

A férfi fölegyenesedett ültében.

- Azt hittem, jót nevetsz majd az ötletemen. Nem baj, előbb vagy utóbb úgyis megnevettetlek! Nem engedem, hogy elfuss előlem.

A fiatal teremtés megvetően felkacagott.

- Senki elől nem futok el. Ma már nem. Azt viszont kijelentem, hogy megszakítok veled minden kapcsolatot, ha nem hagysz fel a sikamlós célzásokkal. A te kezedben van a döntés.

Tyler mosolya szelíd és őszinte volt.

- Ha én dönthetnek, akkor most ágyba bújnánk, és az egész világról megfeledkeznénk.

Carlie szeme villámokat szórt.

- Elképesztően szemtelen vagy. Menj el végre!

A férfinak hirtelen megváltozott a tekintete.

- Mesélj a válásodról!

Az asszony örült a témaváltásnak, annak azonban már nem, hogy éppen ebbe az irányba kanyarodott a beszélgetésük.

- Miért érdekel?

- Mert meg akarlak érteni. Ugyanis halálosan szeretlek, és ez most már örökké így lesz.

Carlie szíve nagyot dobbant, bár elszántan közönyt színlelt. Belőle senki nem csinál bolondot! Annak egyszer s mindenkorra vége.

- Addig nem megyek el innen, amíg el nem meséled - kötötte Tyler az ebet a karóhoz.

A tanárnő belátta, hamarabb szabadul, ha teljesíti ennek a makacs öszvérnek a kérését.

-Az egyetemen találkoztunk - kezdte a vállát vonogatva. - Őt mindeníki ismerte és szerette, én meg senki és semmi voltam.

Dolgoznom kellett, hogy eltartsam magam, és szórakozásra nemigen maradt időm. Hízelgőnek találtam, hogy éppen engem választott. Végzős koromban egyre többször hívott meg.

Rövid szünetet tartott, mintha válogatna az emlékei között.

- Sok időt töltöttünk együtt, mégsem ismertem igazán. Laza volt a kapcsolatunk, más lányokkal is találkozgatott. Miután letettem az államvizsgát, váratlanul megkérte a kezemet, és én igent mondtam. A nagyapám már korábban kijelentette, hogy hozzá nem mehetek vissza. A bátyám pedig... nem tartotta velem a kapcsolatot. Nagyon... egyedül éreztem magam.

Nem értette, miért mesél el minden apró részletet, amikor a legkevésbé sem érdekli, mit gondol róla Tyler. Legalábbis az lenne a jó, ha nem érdekelné.

- Családra vágytam - folytatta. - Tartozni akartam valakihez, aki szeret. Édeskevés egy házassághoz, igaz?

- Másoknak kevesebb is elég. Folytasd, kérlek! Mikor jöttél rá, hogy roszszul döntöttél?

- Tíz perccel azután, hogy kimondtam az igent. Az anyakönyvvezetőtől egyenesen a szállodába mentünk. Egy éjszakára vettünk ki szobát.

Tyler már sejtette, mi lesz a történet végé.

- Még szűz voltál? - kérdezte a homlokát ráncolva.

Carlie az összekulcsolt kezére szegezte a pillantását.

- Igen. Ezért is nem tudtam, hogy nem kellene annyira fájnia. - Lassan a férfira emelte a szemét. - Egészen más volt, mint veled. Ő durva volt... és goromba. Szenvedtem, de ő azt mondta, hogy kezdetben ez mindenkinél így van. Tudatlan voltam, és hittem neki, de később sem lett jobb.

Tyler olyan hirtelen ugrott fel, hogy majdnem feldöntötte a székét. Ingerülten fel-alá kezdett járkálni.

- Megértem, ha nem akarod tovább hallgatni - mondta Carlie nyugodtan, mintha eddig is csak a férfi kedvéért mesélt volna.

Nem tudta, miért mondja el mindezt Tylernek. Ezekbe a bizalmas részletekbe még Brendát sem avatta be. Most mégis jólesett, hogy beszélhetett róluk. Nagy levegőt vett, és a férfi felé fordult.

Tyler egy darabig elgondolkodva nézegette, aztán visszament az asztalhoz.

- Folytasd!

Az arcizmai megfeszültek, a szeme villámokat lövellt. Carlie nem állhatta meg nevetés nélkül, bár igazán nem volt jókedvében.

- Rám vagy dühös? - kérdezte.

- A legszívesebben megfojtanám azt a fickót! - jelentette ki a férfi. Komor hangja elárulta, hogy így is gondolja.

Carlie ijedten a karjára tette a kezét.

- Nyugodj meg! Annyira azért nem volt szörnyű.

- Ne hazudj nekem! Se most, se máskor.

- Úgy érted, soha többé?

- Amit a fürdőházban tettél, azt nem tekintem hazugságnak.

Carlie-nak elkerekedett a szeme.

- Nem?

- Nem. Hamarabb elmondtad volna, ha hagyom. Légy szíves, mesélj tovább! Érdekel a történet vége.

- Ám legyen! Amikor először panaszkodtam, azt mondta, én vagyok a hibás, mert nem úgy viselkedem, ahogyan kell. Nőiesebbnek kellene lennem, és többet törődhetnék a külsőmmel. Megpróbáltam. Mindig mindent igyekeztem úgy csinálni, ahogyan ő akarta, de... Egyszerűen nem ment. Soha nem voltam olyan gyorsan kész... a dologra, mint ő elvárta, amitől dühbe gurult, és... kudarc lett a vége.

- Nem a te hibádból.

A határozott kijelentés simogatta Carlie lelkét.

- Ezt ma már én is tudom. Akkor azonban elhittem neki, hogy frigid vagyok, és nem utasítottam vissza a közeledését. Inkább tűrtem, és ez csak tovább rontotta a helyzetet. Egy idő után akkora lett közöttünk a szakadék, hogy úgy gondoltam, sem férjet, sem családot nem akarok, ha cserébe nemi életet kell élnem.

- Beadtad a válókeresetet? - kérdezte Tyler türelmetlenül.

Carlie legyűrte a fájdalmat, amely mindig rátört, ha arra az időre emlékezett, és megcsóválta a fejét.

- Kínzott a lelkiismeret. Egy szép nap aztán hazamentem, és egy nővel találtam az ágyban, aki szemlátomást élvezte az együttlétüket. A férjem alig-alig jött zavarba, inkább büszke volt magára. Gondolom, azt akarta bizonyítani, hogy a kudarcainknak nem ő az oka.

- Te pedig hittél neki. - Kijelentés volt, nem kérdés, és Tyler hangjából mintha rosszallás hallatszott volna ki.

Carlie mélyet sóhajtott.

- Mi mást tehettem? Nem volt összehasonlítási alapom, de azt az életet sem akartam tovább. Ő viszont ellenezte a válást. Ragaszkodott a tulajdonához, azaz hozzám, és addig üldözött, amíg a városból is elköltöztem, hogy biztonságban legyek tőle. Most már tudom, a természete, a gondolkodása nem engedte, hogy beismerje, mind a ketten hibásak voltunk. Egy ilyen vallomás sértette volna a férfiúi önérzetét. A mai eszemmel már-már megértem őt, akkor viszont nem akartam mást, csak kiszabadulni abból a kapcsolatból.

- És miután sikerült, soha többé nem akartál másikat. Jól gondolom?

Carlie büszkén felszegte a fejét.

- Erős vagyok, Tyler, és egyedül is megállok a lábamon! Úgy öltözöm, ahogy nekem tetszik, dolgozom, és szeretem a munkámat. Ez éppen elég.

- Értem, amit mondasz, de mindenkinek szüksége van valakire, akit szerethet. Te sem vagy más.

Carlie felállt az asztaltól.

- Ahogy te tévedsz! Tanultam a történtekből, és soha többé nem kötöm le magam. Ostoba voltam, amikor mástól vártam, hogy boldoggá tegyen. Elég okos vagyok ahhoz, hogy ne felejtsem el a tanultakat, bár hébe-korba kihagy az emlékezetem.

- Minket nem emlékezetkihagyás hozott össze, drágám, és ezt bizonyítani is tudom!

Tyler odalépett hozzá, dé Carlie gyorsan elhátrált előle.

- Te nem bizonyítasz semmit, hanem szépen hazamégy - szólt határozottan, ellentmondást nem tűrő hangon.

- Elmegyek, de visszajövök. Bele kell törődnöd, hogy én más vagyok, nem olyan, mint a férjed volt.

A tanárnő halkan felnevetett.

- Azt hiszed, nem tudom? Te egészen más vagy, én viszont ugyanaz az ember vagyok, és nem is fogok megváltozni.

A férfi arcán mosoly suhant át.

- Olyan sűrűn változol, hogy alig bírok lépést tartani veled. Még csak most kezdem megismerni Carlie McDanielst.

- Ne beszélj zöldeket! Már elmondtam, milyen vagyok.

Tyler megrázta a fejét.

- Rosszul ismered magadat, drágám -jelentette ki, és mosolyogva megsimogatta az arcát. - Majd együtt kiderítjük, milyen vagy igazából. - Szelíd, gyengéd csókja alig volt több futó érintésnél. Aztán megfordult, és elment.

Carlie egyetlen szót sem szólt. Mit is mondhatott volna? Tyler Ramsey nagyon hamar rá fog jönni, hogy ó pontosan olyan, mint amilyennek gondolja magát. Utána pedig nem érdekli majd többé. Erős lesz, és kivárja azt a pillanatot.

Legalábbis jó volna, ha lenne hozzá ereje.

Tyler bármelyik pillanatban megérkezhetett. Nem mondott le az edzőségről, úgyhogy együtt kell dolgozniuk! Carlie-nak ezellen nem is volt kifogása.

A férfi szokás szerint magabiztosan lépett be a tornaterembe. A gyerekek azonnal odaszaladtak hozzá, hogy üdvözöljék. A kis Lucy, aki elsőként zárta a szívébe, átkulcsolta a nyakát, ő pedig megcibálta a varkocsát. A többiekhez is volt egy-egy kedves szava. Az iskoláról kérdezgette őket, és jókat nevetett a vicceiken.

Carlie figyelte, és lassan-lassan megfeledkezett a fenntartásairól. Ki hitte volna, hogy a nőcsábász hírében álló ügyvéd ennyire ért a gyerekek nyelvén? Ha akarná, sem színlelhetné az érdeklődést. A kicsik csalhatatlanul megérzik, hogy egy felnőtt valóban szereti-e őket.

Tyler felnézett, elkapta a nő pillantását, és lassan odasétált hozzá.

- Azt tudom, hogy én mit gondolok - mondta mosolyogva. - Már csak az a kérdés, hogy a te fejedben ugyanaz jár-e.

Carlie vállat vont, és kilopta a férfi kezéből a labdát.

- Arra gondoltam, hogy meg kellene nősülnöd. A saját gyerekeiddel is biztosan nagyon jól bánnál. - Elnevette magát Tyler elképedt ábrázata láttán. - Ez járt a fejemben. Semmi más.

- Semmi más? Várj egy percet!

Elkésett. A tanárnő a sípjába fújt, és a gyerekek felálltak a játékhoz. A következő két órában Carlie vigyázott, hogy ne kerüljön túlságosan közel Tylerhez, és mindig legalább egy diák legyen közöttük. A férfit szemlátomást zavarta a helyzet. Az utolsó negyedórában egyre többször szaladt ráncba a homloka.

Edzés után kikísért két gyereket, és sokáig beszélgetett a szüleikkel, mielőtt visszament a terembe.

- Beszélni szeretnék veled, Carlie.

- Most nem lehet. Sietek.

- Hová a pokolba?

- Ne kiabálj velem!

Tyler megfogta a karját.

- Szánj rám időt! Kérlek

- Sajnálom, de esti tanfolyamom lesz, és rohannom kell.

A férfi mélyen a szemébe nézett.

- Mikor érsz haza?

- Későn.

- Annyira későn, hogy már nem találkozhatunk?

- Nincs miért találkoznunk, de ezt már mondtam.

- Én pedig nem fogadtam el az érveidet.

- Az a te bajod. Sietek. Viszlát!

- Nem megyek el, amíg meg nem tudom, miért bosszantottál a nősüléssel!

- Nem akartalak bosszantani. - Carlie türelmetlenül az órájára pillantott. - Nagyszerű apa lennél. Ha találnál magadnak egy olyan feleséget, mint Brenda, családot alapíthatnál, és nem kellene többet unalomra panaszkodnod.

- Amióta ismerlek, egyszer sem állítottam, hogy unatkozom. Feleségnek pedig nem olyan nőt akarok, mint Brenda. Nekem olyan nő kell, mint te vagy!

Carlie-nak minden akaraterejét mozgósítania kellett, hogy ne válaszoljon. Tudta, hogy a férfi nem gondolta komolyan, amit mondott. Már megint csak játszik vele.

- Miért futsz olyan szekér után, amelyik nem vesz fel? Nem értelek, Tyler! Mintha azt mondtad volna, hogy minden nő téged akar.

- Nem emlékszem, hogy ilyesmit állítottam volna. Azt viszont tudom, hogy neked kellek. Szolgáljak bizonyítékkal?

Carlie elvörösödött, és dühös volt magára. Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna, gondolta.

- Nem tagadom, jó volt veled az ágyban. Nem erről beszéltem, de ezt te is tudod. Miért nem foglalod el magad? Gyűjts bélyeget, tanulj nyelveket, vagy csinálj bármi mást, csak engem ne zaklass tovább!

- Nem zaklatlak, hanem beszélgetni próbálok veled. Szeretném, ha megbocsátanál nekem...

- Már megbocsátottam.

Tyler tekintete gyanakvó lett.

- Nem is érdekel, mit kellene megbocsátanod?

- Meghallgatom, ha elárulod!

A férfi nagy levegőt vett.

- Sajnálom, hogy kiabáltam veled, és gorombaságokat vágtam a fejedhez.

- Igazad volt, és megértem, hogy dühbe gurultál. Te is megbocsátod nekem, hogy becsaptalak és kihasználtalak?

Tyler magához húzta a vonakodó nőt.

- Nincs mit megbocsátanom, drágám. Most már értem, miért nem akartad elmondani.

Carlie elfordult tőle, és elindult kifelé.

- Akkor hát minden rendben van - szólt vissza a válla fölött. - Beláttuk a hibáinkat, és egyikünk sem akarja ismét elkövetni ugyanazokat. Nekem elég ennyi. Most viszont mennem kell. Szerdán találkozunk!

-Várj!

Carlie nem állt meg, és nem fordult hátra. Végig magán érezte azonban a férfi pillantását, és mielőtt becsukódott volna mögötte az ajtó, gyanús hangot hallott.

Mintha valaki dühében belerúgott volna egy szekrénybe.

- Segítened kell, Brenda - mondta Tyler, miközben idegesen fel-alá járkált a konyhában.

Nem értette, hogyan viselkedhet így Carlie. Az edzésen kívül nem akart találkozni vele, és beszélgetni is csak a közösen végzett munkáról volt hajlandó. A férfinak elfogyott a tudománya, és egyre jobban kétségbeesett. Brenda és Jason döbbenten néztek rá, aztán az asszony megcsóválta a fejét.

- Carlie soha nem bocsátana meg nekem, ha beleszólnék a dolgaiba.

- Legalább beszélj vele! Téged biztosan meghallgat.

- Ezt erősen kétlem, miután mindent tönkretettél.

Tyler dühös pillantást vetett a sógornőjére.

- Ott még messze nem tartunk.

- Mit nem hallok? Carlie a leghatározottabban kijelentette, hogy férfinak nincs helye az életében. Azzal az ártalmatlan tanfelügyelővel sem hajlandó már találkozni.

Tyler megállt, és elképedve nézett Brendára.

- Tudod, van egy öregecske tanfelügyelő... - kezdte az asszony, de férje a szavába vágott.

- Csak harminchat éves.

- Igen, de annyira nagyképű, hogy sokkal idősebbnek látszik - magyarázta Brenda a sógorának. - Találkozgatnak, és iskolai ügyekről beszélgetnek, legalábbis a férfi ezt állítja. Szerintem csak be akarja hízelegni magát Carlie-nál. Most állítólag felajánlotta, hogy segít pénzt szerezni az iskolának. A hétvégén beszélik meg a részleteket.

- Hol?

Jason felállt.

- Figyelj rám, Tyler...

Öccse nem vett tudomást róla. Felbőszítette, hogy Carlie másik férfival találkozik.

- Hol?

Jason a torkát köszörülte, hogy ne nevesse el magát.

- Szerintem nála.

-Mikor?

Az idősebbik Ramsey a feleségére nézett, aki ártatlan képet vágott.

- Mintha azt mondta volna, hogy dél körül.

Tyler sarkon fordult, és köszönés nélkül kiviharzott az ajtón. Ha hátrapillant, láthatta volna, hogy sógornője elégedetten somolyog. Mire hazaért, a fejében már kész volt a terv. Ha úgy kell lennie, agyafúrtság dolgában ő sem marad el Carlie mögött!

Régóta dolgozik már titokban az ötlote megvalósításán. Meglepetésnek szánta, de most majd felbecsülhetetlen szolgálatot tesz neki, amit kitalált. Előbb azonban egy percre egyedül kell maradnia azzal a makacs nőszeméllyel. Carlie bosszantani akarta, csakis ezért hagyta faképnél a minap, pedig előtte élvezte, hogy ő átölelte!

Carlie igenis szereti, és a szerelemnek erősebbnek kell lennie a haragnál. Majd segít neki, hogy ezt megértse. Segít? Ha nincs más megoldás, erőnek erejével téríti jobb belátásra. Gondosan kiválasztotta érkezése pillanatát. Kétszer is megkerülte a háztömböt, és csak akkor állította le a kocsiját, amikor meglátta, hogy egy idegen autó áll Carlie kapuja előtt.

Fütyörészve kiszállt, bekopogott, és erősen összpontosított, hogy ne mosolyogjon. Carlie jó szokása szerint rettenetes ruhában nyitott ajtót. Hosszú szoknyája a bokáját verdeste, alóla csizma kandikált ki, fölül pedig bő pulóver rejtette el tökéletesen az alakját. Rossz volt ránézni.

- Elragadóan festesz - mondta a férfi olyan hangosan, hogy a vendég is hallhassa odabent.

Bosszús szempár villant rá, Tyler mégis tudta, hogy győzött. Carlie nem engedheti meg magának, hogy udvariatlan legyen a tanfelügyelő úr füle hallatára.

- Szervusz! Téged meg mi szél hozott ide? - Azt már a nő nem tehette hozzá, hogy sajnos nem ér rá, mert a férfi gyorsan belépett mellette a házba.

- A közös munkánkról akarok beszélni veled.

- A kosárlabdacsapatról?

- Igen. Támadt egy-két ötletem.

Kifogástalan, kétsoros öltönyt viselő férfi lépett ki a folyosóra. Brenda kicsit sem túlzott, amikor nagyképűnek nevezte. Tylert pillantásra sem méltatta.

- Segíthetek, Carlie?

- Nincs semmi baj - felelte a ház asszonya idegesen. - Brad, bemutatom Tyler Ramseyt. Már meséltem Tylerről? Komoly munkát végez a kosárcsapattal. Ő az edzőnk.

A férfiak kezet szorítottak. Tyler mosolya megtévesztóen ártatlan volt.

- Bocsáss meg, Carlie! Nem tudtam, hogy vendéged van.

Bevált a számítása! Fülig szaladt a szája, amikor Carlie elvörösödött.

- Brad tanfelügyelő, és talán tud pénzt szerezni az iskolának. Ezt akartuk megbeszélni.

- Igazán? Esetleg én is segíthetek. Már többször hozzájárultam iskolák fenntartásához.

Éberen figyelte a tanfelügyelőt, és elégedetten látta, hogy sikerült felébresztenie az érdeklődését. Brad valószínűleg szívesebben lenne kettesben az ifjú tanárnővel, de az anyagi támogatást sem szeretné elszalasztani.

- Csatlakozzon hozzánk, Mr. Ramsey!

- Szólítson Tylernek! - jegyezte meg a férfi vigyorogva. - Szívesen maradok - tette hozzá, aztán Carlie-hoz fordult. - Veled is meg kell beszélnem egyet-mást.

- Semmi akadálya. Egész délután ráérünk. - Bradet egyszeriben kenyérre lehetett volna kenni. - Igaz, Carlie?

A tanárnő mosolya kényszeredett volt, és bosszankodás is bujkált benne.

- Természetesen. Tyler tudja, hogy az iskola a szívügyem - felelte, és besietett a konyhába. - Készítek valami innivalót!

Átlátszó volt a menekülés. Tyler harminc egész másodpercet adott neki, hogy kidühöngje magát, aztán utána ment, hogy segítsen.

Nesztelenül mögéje lépett, és belecsókolt a nyakába. Carlie összerezzent, és kis híján fellökte a poharat, amelybe éppen jeges teát töltött. Felháborodott pillantást vetett a férfira, de annak a szeme sem rebbent.

- Hiányoztál, drágám.

- Meg ne próbáld még egyszer...

Tyler csókkal fojtotta belé a szót. Egyszeriben mindenről mégfeledkezett, amit jó előre kitervelt. Úgy érezte, egész örökkévalóság telt el azóta, hogy utoljára csókolta kedvesét. Az ujjai szinte maguktól fonódtak a mellére.

Csak az ösztöne mentette meg a csattanós pofontól. Még éppen idejében sikerült elkapnia Carlie ütésre lendített kezét.

- Szedd össze magad! - figyelmeztette a nőt. - Mit szólna a barátod, ha kiderülne, hogy felképeltél?

- Nem a barátom - sziszegte Carlie.

- Halkabban! Vagy talán azt akarod, hogy megtudja, mit csinálunk idekint?

- Én nem csinálok semmit. Te viszont...

A férfi elmosolyodott.

- Neked semmit nem kell tenned. Kinyitom a reggeli lapot, és azon kapom magam, hogy kívánlak. A titkárnőm behozza a kávét, és én utánad sóvárgok. Lelki szemeim előtt megjelensz, amint teát töltesz, rám törnek az emlékek, és alig bírok magammal.

Carlie reményvesztetten lehunyta a szemét.

- Minek jöttél ide, Tyler?

- Látnom kellett téged.

Az asszony megfordult, és elvette a tálalóról a tálcát.

- Láttál, úgyhogy most már mehetsz isten hírével.

- Hagyjalak egyedül ezzel a Casanovával? Arról szó sem lehet!

Carlie elindult a tálcával, de a férfi kivette a kezéből.

- Brad csak a munkatársam.

Tyler gyanakvó pillantást vetett rá.

- De sokkal több szeretne lenni.

A válaszul kapott megvető horkantás a régi szép időkre emlékeztette a férfit. Rámosolygott Carlie-ra, és madarat lehetett volna fogatni vele, amikor a mosolya viszonzásra talált. A következő pillanatban azonban már a szigorú tanárnő kérte suttogva arra, hogy viselkedjék rendesen. Ő persze semmit nem ígért meg.

Hamar kiderült, hogy a két pedagógus valóban szakmai megbeszélésre jött össze. Tyler nem számított arra, hogy ilyen jól fogja érezni magát. Lelkesen részt vett a társalgásban, elmondta, hogyan kerülhetők ki a jogi buktatók, sőt még használható ötleteket is adott a pénzszerzéshez.

Bradet szemmel láthatóan megnyerte magának. A tanfelügyelő rövidesen már úgy viselkedett, mintha régi barátok lennének.

- Felhívhatom az irodájában, ha gondok merülnének fel? - kérdezte kevéssel a tanácskozás befejezése előtt.

Tyler a legszívesebben diadalmasan magasba lendítette volna a kezét.

- Természetesen. Majd szólok a titkárnőmnek, hogy magát bármikor bekapcsolhatja. - Nem ismer könyörületet, ha az ügyfelek bejelentés nélkül telefonálnak.

Brad hálásan megrázta a kezét.

- Köszönöm szépen! Most pedig elköszönök. Sajnálom, hogy nem maradhatok tovább. Szívesen segítenék maguknak, de még egy találkozóm lesz.

- Semmi baj. - Legfőbb ideje, hogy letűnj a színről, tette hozzá magában Tyler. - Ketten is boldogulunk.

- Biztos?

Carlie felállt, és az ajtóhoz sietett. Szemlátomást elege volt a macskaegérjátékból.

- Köszönöm, hogy eljött, Brad. Értesítsen, ha tehetek még valamit az ügy érdekében!

Várt, amíg a tanfelügyelő kocsiba szállt és elhajtott, csak aztán csukta be az ajtót.

Tyler látta rajta, hogy dühös, és a kitörni készülő vihart megelőzendő, gyorsan kiterítette az asztalra a magával hozott papírokat.

- Alapítványt szeretnék létrehozni az iskolátok javára.

Carlie már nyitotta a száját, hogy leteremtse a férfit, de egyszeriben elállt a szava.

- Arra fordítod a pénzt, amire akarod. Sportfelszerelésre, tandíjra, ebédeltetésre vagy különórákra. Jó ideje forgatom már a fejemben a gondolatot. - Tyler kissé zavart pillantást vetett a döbbenten hallgató nőre. - Edzés után több olyan szülőnek felajánlottam a támogatásomat, akiről tudtam, hogy anyagi gondokkal küszködik. Nem könnyű ám úgy segíteni, hogy a másik ne érezze alamizsnának a pénzt. Az egyik mamának gépelni valót adtam, egy papát pedig az irodám kitapétázásával bíztam meg. Ez azonban édeskevés. Megbántani senkit nem szeretnék, ezért találtam ki az alapítványt. Jasonnel már megbeszéltem, hogy beszáll, és szerintem sok üzletember követi majd a példánkat. Jót tenne a hírnevüknek, ha azzal büszkélkedhetnének, hogy támogatják az iskolaügyet. - Egy pillanatra elhallgatott. - Mi a véleményed? - kérdezte aztán.

Carlie kifejezéstelen arccal odasétált az asztalhoz, felemelte a legfelső teleírt papírlapot, és átfutotta a szöveget. Tátva maradt a szája, amikor meglátta, mekkora összeget kíván adományozni a férfi.

- Ezt komolyan gondoltad?

- Természetesen. Már letétbe is helyeztem a pénzt. Remélem, nem bánod, hogy az elosztását rád, a szakértőre bízom. Ha mások is hozzájárulnak az alapítványhoz, létrehozhatsz egy bizottságot, bár szerintem te ismered a legjobban a gyerekeket meg a családi helyzetüket.

Carlie-t elnémította a csodálkozás.

- Nem tartom elképzelhetetlennek, hogy más vállalkozók is hajlandók lesznek munkát adni egy-két szülőnek. Mit gondolsz... - A férfi hirtelen elhallgatott. - Mi történt? Baj van?

Carlie, kezében a papírokkal, fejcsóválva leereszkedett a kanapéra.

- Káprázatos vagy, Tyler!

A fene essen belém! - gondolta a férfi, mert érezte, hogy elvörösödött a dicséret hallatán.

- Csak segíteni szeretnék - felelte, és ő is helyet foglalt. - Meg akartalak lepni.

Carlie a kezére tette a kezét.

- Köszönöm. Aligha sejted, milyen sokat jelent ez nekem. Legalább fél tucat rászoruló családot ismerek.

Tyler elégedetten mosolygott, és átkulcsolta a meghatott nő ujjait.

- Belátásod szerint juttathatsz nekik a pénzből. Én pedig azon leszek, hogy minél több vállalkozót nyerjek meg az ügyünknek. Addig is szólj, ha nem jössz ki ennyiből!

Carlie könnyes szemmel nézett a nagyvonalú és jólelkű adományozóra. Igaz, Tyler szemernyi bűntudatot sem mutat, és meglehetősen gyanús, hogy éppen most állt elő az ötletével, de a szándék sokkal fontosabb. Az iskolának pedig minden segítség jól jön.

Tyler kihasználta a kedvező pillanatot, és gyorsan átölelte a megenyhült asszonyt.

- Csak nem fogsz sírni? Azt nem bírnám elviselni.

Carlie arrább húzódott, már amennyire a férfi engedte, és mosolyogva nézett rá.

- Megígérem, hogy nem sírom el magam.

- Komolyan mondtad, hogy káprázatos vagyok? - csóválta a fejét Tyler.

- Igen.

Az elsuttogott szó olyan őszinte volt, hogy a férfinak elállt a lélegzete, de a következő pillanatban már mosolygott.

- Nagyszerű!

Nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy itt van Carlie-nál, aki még mindig szereti. Feléje hajolt, hogy megcsókolja, de ő eltolta magától.

- Nem úgy értettem, hogy...

- Csitt! Csókolj meg még egyszer!

- Te csókoltál meg! Én semmit sem...

- Ne rágódjunk a szavakon! Sokkal kellemesebben is eltölthetjük az időt dünnyögte Tyler sejtelmes hangon, és lassan magához húzta vonakodó kedvesét.

Carlie összevonta a szemét, és vészjóslóan szelíd volt a hangja:

- Úgy gondolod, az ágyban?

- Én... Nem tagadom, ez is eszembe jutott.

Nagyjából óránként ezerszer, tette hozzá a férfi gondolatban, de fennhangon nem mondta ki, mert Carlie egyszeriben megint nagyon dühösnek látszott.

- Azt hiszed, lefekszem veled, mert pénzt adományozol a rászoruló gyerekeknek? Undorító vagy, Tyler! Hogy kérhetsz ilyet?

A férfin csalódott düh hatalmasodott el. Indulatosan felugrott.

- Nem tetszik a kérésem? Jól van, akkor mást kérek - mondta, és mély levegőt vett. - Gyere hozzám feleségül!

11. FEJEZET

Carlie értetlenül meredt rá.

- Nem gondolod, hogy ez nem a legjobb pillanat a tréfálkozáshoz?

- Én... - Tyler döbbenten elhallgatott. Ót magát is meglepte, hogy házassági ajánlatot tett, ugyanakkor ezt tartotta az egyetlen helyes lépésnek. - Nem tréfáltam - folytatta elszántan. - Feleségül akarlak venni.

Carlie bizalmatlanul méregette.

- Miért?

A férfi rosszallóan ingatta a fejét.

- Úgy látom, a lánykérés forgatókönyvét ugyanúgy nem ismered, mint a találkákét. Neked most a karomba omolva azt kellene pihegned, hogy igen, Tyler, igen!

- Nem csak akkor, ha hozzád akarnék menni?

A férfi vette a lapot.

- Soha senkinek nem kértem még meg a kezét, és óriási csapást mérnél az öntudatomra, ha visszautasítanál. - Mókás megfogalmazásba öltöztette, amit a legkomolyabban gondolt, és majdnem belepusztult a bizonytalanságba.

Carlie beharapta az ajkát.

- Nem akarok férjhez menni. Nemcsak hozzád, hanem senkihez. Soha többé. Egyszer elég volt. Azt az iskolát már kijártam, és megtanultam a leckét.

Tyler leült mellé, és megfogta a kezét.

- Velem más lenne. Én nem olyan vagyok, mint a férjed volt.

- Tudom - felelte Carlie színtelen hangon. - Mondtam már, hogy káprázatos vagy. Én viszont ragaszkodom a függetlenséghez, és nem akarom feladni.

A férfi mélyen a szemébe nézett.

- Nem várom el, hogy bármit is feladj.

Carlie gúnyosan elmosolyodott.

- Nézz magadba, Tyler! Megjegyzéseket tennél a ruháimra, és rá akarnál beszélni, hogy másként hordjam a hajamat.

- Ebben van valami - válaszolta az ügyvéd kitéróen. - Nem bujkálhatsz életed végéig. Büszkének kellene lenned arra, hogy szép vagy. A feleségemként egyébként sem lenne okod a rejtőzködésre.

Carlie mélyet sóhajtott.

- Miért nem akarod megérteni, amit mondok?

- Értelek én. Azt állítod, hogy szeretsz, de ez nem igaz. - Tyler felállt.

Fájt, hogy elutasították, és egyszeriben iszonyatosan fáradtnak érezte magát. - Te egyszerűen önzó vagy, drágám!

Carlie felvonta a szemöldökét, de a férfit már nem lehetett megállítani.

- Őszintébb vallomást aligha tehettem voma. Meg is aláztam magam, hogy jobb belátásra térítselek, de neked kőből van a szíved. Nem hibáztatlak érte. Nem is várhattam mást azok után, amiken keresztülmentél. Nem tudom, tehetnék-e még valamit. Fáj, nagyon fáj, ha lépten-nyomon visszautasít, akit szeretünk. Senkit nem éreztem még olyan közel magamhoz, mint téged, és a világ minden kincséért sem akartam lemondani rólad. De feladom - folytatta a férfi. - Úgy látszik, gyengébb vagyok nálad, mert nem bírom tovább. Nem rángathatlak ki erőszakkal a csigaházadból, és nem fogom az idők végezetéig az ajtaja előtt várni, hogy kibújsz-e valaha.

Nagyot sóhajtott. Ez a makacs hallgatás kicsit sem könnyíti meg a dolgát.

- Már hétfőn sem megyek el az edzésre. Jason helyettesíthet, amíg megtalálod az utódomat. A gyerekeknek mondj, amit akarsz! Ha pénzre lenne szükséged, hagyj üzenetet a titkárnőmnél!

A küszöbön még megállt, de Carlie nem mozdult. Harag és csalódottság szorította össze a férfi torkát. Aztán az ajtó halkan becsukódott mögötte.

Két hét telt el azóta, hogy Carlie utoljára Mtta Tylert. Ha akarja, ha nem, szembe kell néznie a tényekkel. Szereti, mindig is szeretni fogja, és napról napra elviselhetetlenebb a hiánya. Mellette hús-vér embernek érezte magát, nélküle üres és élettelen lett.

Szüksége van rá, akármennyit hajtogatta is, hogy jól megvan ő egyedül.

Nem hazudhat tovább saját magának. Tyler soha nem élne vissza az érzéseivel, és uralkodni sem akarna fölötte. Benne megbízhat.

De megbocsátja-e valaha is, hogy vérig sértette? Ahhoz túl gyáva, hogy csak úgy felhívja. Az viszont jó lesz ürügynek, hogy több vállalkozótól is érkezett befizetés az alapítvány számlájára. Megköszöni a segítségét, aztán összeszedi a bátorságát, és bevallja, hogy szereti.

Kétségtelenül merész terv volt, és még talán sikerül is megvalósítania, ha Tyler bent lett volna az irodában. A titkárnője azonban közölte, hogy Mr. Ramsey házon kívül tartózkodik, és minden hívást Jasonhez kell kapcsolnia. Odahaza pedig csak az üzenetrögzítője válaszolt. Carlie végső kétségbeesésében Brendához fordult, őt tárcsázta fel.

Amit megtudott, az minden volt, csak biztató nem. Tyler hosszabb időre szabadságot vett ki, és Chicagóba készül, mert ott akar ügyvédi irodát nyitni. Jason magánkívül van, és Carlie-t hibáztatja, mesélte Brenda szomorúan és bosszúsan.

Nincs tovább. Mindennek vége. És csakis önmagát okolhatja, no meg a siralmas gyávaságát! Ideje, hogy felhagyjon a rejtőzködéssel. Tennie kell valamit.

Jason nyitott ajtót. Aligha örült a látogatásának, de udvarias volt. Kínosan udvarias.

- Szervusz, Carlie! Gyere be!

- Köszönöm. Tyler nincs nálatok?

- Nincs. Mostanában alig láttuk. Akárcsak téged.

A tanárnő elpirult.

- Sajnálom. - Belépett, és zsebre dugott kézzel körülnézett. - Brenda?

- Szólok neki. Foglalj helyet!

Korábban Jasonnek eszébe sem jutott volna, hogy ilyesmit mondjon. Kimért és visszautasító...

Brenda pár pillanat múlva valósággal beviharzott a nappaliba.

- Végre előkerültél, te elveszett lélek!

Carlie elhajolt az ölelés elől.

- Kérlek, most ne! Iszonyú állapotban vagyok. Az első kedves mozdulattól eltörne nálam a mécses.

- Magasságos ég, mi van veled?

Eddig sikerült uralkodnia magán, most viszont remegni kezdett az ajka. Karba fonta a kezét, és nekiveselkedett, hogy nyugodt, értelmes magyarázatot adjon a viselkedésére, de feltartóztathatatlanul eleredtek a könnyei.

- Szeretem!

Brenda elmosolyodott, és átölelte vonakodó barátnőjét.

- De hát ez nagyszerű!

- Nem biztos. - Carlie megtörölte a szemét. - Megsértettem. Soha senkinek nem okoztam még ekkora fájdalmat. Rettenetesen érzem magam!

- Ezt neki is megmondtad?

Carlie a fejét rázta.

- Nem állíthatok be hozzá azzal, hogy szervusz, rájöttem, mégiscsak szeretlek. Gonosz és kegyetlen voltam vele.

- Tyler akkor is megértene.

A tanárnő felszegte az állát. Elég a bőgésből!

- Remélem, igazad van. Szeretem, de ő nem mondta, hogy szeret engem. Megkérte a kezemet, és nem rejti véka alá, hogy kellek neki... az ágyban. Szerelemről viszont nem beszélt.

Jason bejött hozzájuk.

- Már megint az öcsémről pletykáltok?

Brenda feléje fordult, és villámló szemmel nézett rá.

- Nem pletykálunk. Azt próbálom elhitetni Carlie-val, hogy Tyler szereti.

A férje az égre emelte a szemét.

- Persze hogy szereti! Különben miért viselkedne úgy mostanában, mint akinek nincs ki a négy kereke?

- Engem nem kell meggyőznöd - felelte Brenda. - Carlie-t annál inkább.

Jason odament felesége barátnőjéhez.

- Tyler szeret téged. És most mit akarsz csinálni?

Carlie az ajkát harapdálta. Tyler kiöntötte neki a szívét, de ő egyetlen szót sem szólt. Hogyan értethetné meg vele, hogy megijedt, mert attól tartott, sebezhetővé válik a nagy-nagy boldogságtól? Ugyanolyan sebezhetővé, mint amilyennek a férfi érezhette magát, amikor visszautasította...

Egyszeriben ráébredt, mit kell tennie.

- Tiszta vizet öntök a pohárba. Meg kell mutatnom, mennyit jelent nekem.

- Menj el hozzá, és mondd el neki! -javasolta Jason.

Carlie a fejét ingatta.

- Támadt egy ötletem, de szükségem lenne a segítségetekre.

- Csak azt ne! - Jason tiltakozón felemelte a kezét. - Vészesen emlékeztetsz a feleségemre.

Brenda felkacagott.

- Ki vele, Carlie! Tudod, hogy a jó ötletekre mindig vevő vagyok.

A két nő ámulva látta, hogy Jason leül hozzájuk.

- Mit bámultok? Tapodtat sem mozdulok innen - szögezte le a férfi.

Összeesküvést szőtök az öcsém ellen, ezért hát itt maradok, és képviselem az érdekeit.

- Jól van. - Carlie előrehajolt, a házaspár pedig követte a példáját. - Azt találtam ki, hogy...

Tyler ámulva nézett a sötét öltönyt viselő Jasonre, aki szemlátomást készült valahová.

- Nem azért hívtál át, hogy segítsek villanyt szerelni?

Bátyja színpadiasan a homlokára csapott.

- Hűha, ezt teljesen elfelejtettem! Megígértem Brendának, hogy érte megyek, és elviszem vacsorázni. Nem baj?

- Nem, dehogy - felelte Tyler, nem egészen az igazságnak megfelelően.

Valójában abban reménykedett, hogy a kétkezi munkától majd kifárad, és utána nem lesz ereje a gondolkodáshoz, az emlékezéshez. Igyekezett leplezni a csalódottságát, miközben zsebre vágott kézzel belépett a testvére házába. Haza semmiképpen nem akart menni. Ott mindig és mindenről csak Carlie jut az eszébe.

Az pedig még most is fáj.

Végső kétségbeesésében döntött úgy, hogy másik városba költözik. Nem bír tovább Carlie közelében élni. Elviselhetetlen a gondolat, hogy pár perc alatt ott lehetne nála, mégsem mehet át hozzá. Az élet persze megy tovább, csak azt nem mondta meg senki, ő hogyan éljen ezután.

Jason hangja megzavarta a tépelődésben.

- Kérnék tőled valamit! Átvállalnál tőlem néhány ügyet? Tudod, kevesebb az időm, amióta én vezetem a kosárlabdaedzéseket.

Tyler összerezzent.

- Hogy vannak? Mármint a gyerekek.

- Mint mindig. Több szülő megkért, hogy köszönjem meg neked a nevükben a segítséget. Nagyszerű megoldást találtál ki a támogatásukra. Nem is tudtam, hogy ennyire odafigyelsz másokra.

Tyler feszengve hallgatta a dicséretet, és tiltakozni akart, de Jason nem engedte szóhoz jutni.

- Összeírtam, amiket el kellene intéznem.

Tyler mosolyt kényszerített magára.

- Szívesen segítek, ha tudok. Amúgy sincs semmi dolgom. Mi a legfontosabb a listádon?

Bátyja összehajtogatott cédulát dugott az inge zsebébe.

- Mennem kell. Még egy szívességre kérnélek, ami nincs rajta a papíron. Carlie pár napja telefonált, és szólt, hogy vajamit ott felejtett a fürdőházban. Nem emlékszem, mi volt az. Menj át, légy szíves, hátha megtalálod!

Jason az ajtóhoz lépett.

- Előre is köszönöm a segítségedet. Későn érünk haza, de te csak maradj, és szolgáld ki magad, ha megéheznél vagy megszomjaznál! És... lazíts, öregem! A helyzet soha nem annyira rossz, mint amilyennek látszik.

Tyler nem válaszolt. Ő átkozottul rossznak látta a helyzetét.

Ennek ellenére érdekelte, mi lehet az, amit Carlie a fürdőházban felejtett. A fátyla vagy a csábos jelmez valamelyik másik darabja? Ha megtalálja, megtartja. Emlékül.

Megvárta, hogy a bátyja kocsiba üljön és elhajtson, aztán kiment a kertbe, és elindult a fürdőház felé.

Minden egyes lépésnél elevenebbek lettek az emlékei. Elöntötte a forróság, amikor belépett, és becsukta maga mögött az ajtót, de nem azért, mintha odabent meleg lett volna.

Aztán a kanapéra esett a pillantása, és görcsbe rándult a gyomra.

- Tyler?

A férfinak földbe gyökerezett a lába. Nem álmodhat, ahhoz túlontúl eleven és valóságos a kép. A háremhölgy majdnem ugyanolyan, mint akkor volt, csak ezúttal nincs rajta paróka, és a fátylat is inkább a hatás miatt viselheti, mert alig-alig takarja el az arcát.

Akkor félhomály volt idebent, most viszont az összes lámpa égett. Fényük meg-megcsillant Carlie kibontott, vállára omló haján. Barna szeme nyugtalanul, várakozón szegeződött a férfira.

Tyler levegőt venni is alig mert, miközben lassan odasétált hozzá, és felemelte a fátylát.

- Levehetem rólad?

Carlie arcán félénk mosoly suhant át.

- Ha akarod. - Szíve vadul kalapált, de állta Tyler tekintetét. - Azt teszel velem, amit akarsz.

- Szeretlek. - A férfi óvatosan levette a nő fátylát, aztán a két keze közé fogta az arcát, és mosolyogva a szemébe nézett. - Tudod, hogy páratlan kincs vagy? Szeretem a testedet, és szeretem a lelkedet. Szeretek veled lenni, szeretek rád nézni, szeretek beszélgetni veled. - Gyengéden, alig érezhetően megcsókolta az ajkát. - Melletted egyetlen pillanatig sem fogok unatkozni, és soha nem akarnálak megváltoztatni.

Carlie a férfi tenyeréhez dörzsölte az arcát.

- Az öltözködésembe sem szólsz bele?

Tréfának szánta a kérdést, de Tyler nem nevetett,

- Úgy öltözöl, ahogy akarsz - mondta komolyan.

Carlie-nak könny szökött a szemébe, és türtőztetnie kellett magát, hogy ne simuljon a férfihoz. Mélyeket lélegzett, mert tudta, beszélnie kell, ha azt akarja, hogy Tyler megértse.

- Boldoggá szeretnélek tenni - kezdte -, mert... nagyon szeretlek.

A férfi lehunyta a szemét, és magához húzta a háremhölgyet, akiről most már nagyon jól tudta, kicsoda.

- Én is szeretlek. Őrülten.

Carlie elmosolyodott.

- A végén még megijedek.

Tyler eltolta magától, és már-már mogorva lett a tekintete.

- A szerelemtől nem félek, csak attól, hogy elveszíthetlek - dünnyögte, és ő is elmosolyodott. - Téged szeretni a világon a legkönnyebb dolog. Könnyű és izgalmas. Éppolyan izgalmas, mint a jelmezed - tette hozzá.

- Olyan leszek, amilyennek akarsz - suttogta Carlie komolyan és őszintén.

- Én azt akarom, hogy maradj meg önmagadnak. - Tyler a nő vállára hajtotta a fejét, és mélyen beszívta bódító illatát. - Gyönyörű vagy. Hagyd abba a bujkálást a kedvemért!

Carlie szívéről hatalmas kő gördült le.

- Megmondta Jason, mit vesztettem el itt? - kérdezte mosolyogva.

Tyler elképedt. Már el is felejtette, hogy a bátyja küldte ide.

- Nem. Mi volt az?

Carlie lehajtotta a fejét.

- A szívem.

- Nem. - A férfi az álla alá nyúlt, hogy a szemébe nézhessen. - Nem veszett el, mert megtaláltam, és most visszaadom.

Carlie mondani akart valamit, Tyler azonban a szájára tette a mutatóujját.

- Azért vetted föl megint a jelmezedet, hogy megkínozz, vagy édesebb terveid vannak?

- Ezért is, azért is. - A nőnek majdnem sikerült elmenekülnie párja elől, de a férfi elkapta a karját, és magához húzta.

A hosszú csók közben Carlie boldog sóhajjal átkulcsolta Tyler nyakát.

Hozzásimult, csakhogy a férfi elhúzódott tőle, mert az ingB zsebében zörögni kezdett a papír, amelyet a bátyja dugott oda. Kedvesen átölelte a szerelmét, és hangosan felolvasta a cédulára írt üzenetet:

- Brenda azt állítja, hogy a nők is szoktak izgalmas kalandokról álmodni. A kanapé mögött találsz egy papírzacskót. Jó mulatást, gyerekek!

Carlie felkacagott, lehajolt a zacskóért, belekukkantott, és mosolyogva odadobta Tylernek.

- Tessék!

A férfi ügyesen elkapta a csomagot.

- Mi van benne?

- A kalózruhád - felelte Carlie nevetve. - Majd szólj, hogy ne felejtsem el megköszönni Jasonnek!

Tyler komor képet vágott, és elkezdte kigombolni az ingét.

- Velem nem játszhatsz büntetlenül, drágám, csak akkor, ha megígéred, hogy hozzám jössz feleségül!

Carlie nem tudta levenni szemét a félmeztelen férfiról.

- Hozzád megyek. Az egész ruhatáramat kicserélem. Még kontaktlencsét is hordok, ha kell. Cserébe viszont neked is meg kell ígérned valamit!

Tyler kigombolta a farmerját, és lassan kibújt belőle.

- Mi lenne az?

- Hogy mindig ilyen őrült leszel.

A férfi elnevette magát.

- Nem megmondtam, hogy előbb vagy utóbb szeretni fogod az őrültségeimet?

Carlie lassan odament hozzá, és a karjába simult. Szerelmes, és szeretik. Mi kell még a boldogsághoz?

- Elképzelni sem tudnám már az életemet az őrültségeid nélkül!